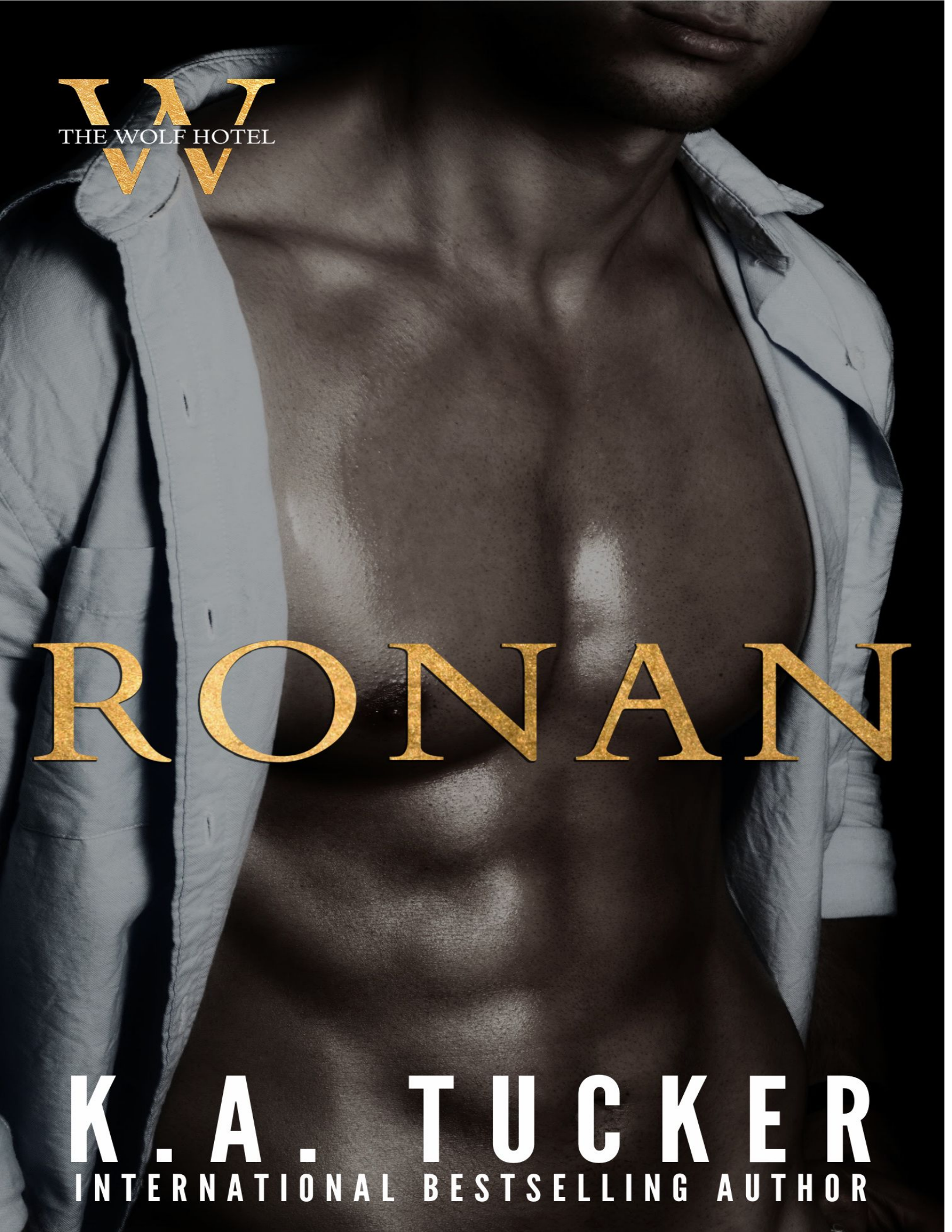
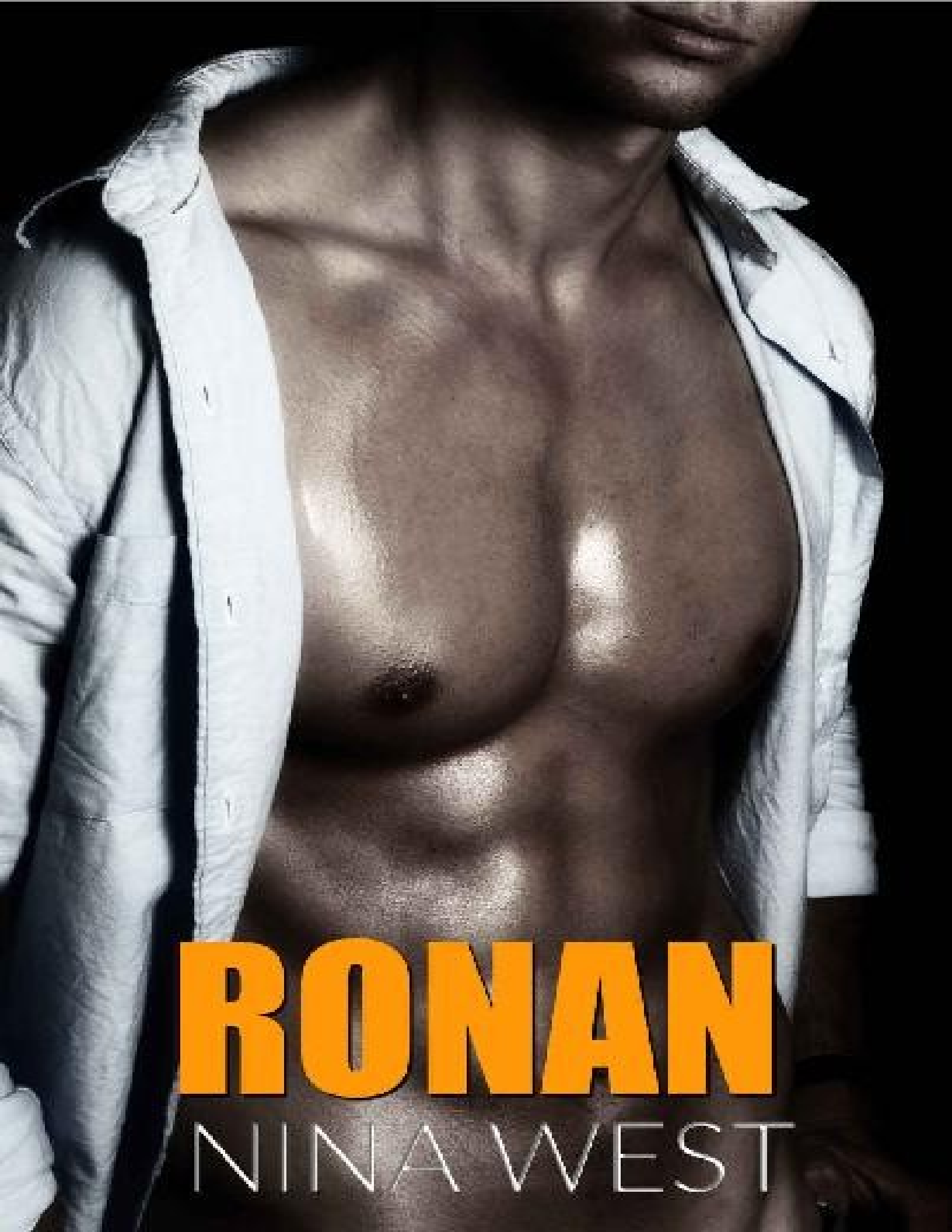

THE WOLF HOTEL
RONAN
K.A. TUCKER
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

RONAN
NINA WEST

RONAN

Bir Kurt Koyu Romanı

Nina West tarafından

Telif Hakkı 2016 Nina West
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Hot Tree

Editing Kapak tasarımı: Nina

West Yayımlayan: Nina

West

İçindekiler

Bölüm 1 Bölüm 2

Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5

Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8

Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Kurt Yemi Alıntı

Yazar Hakkında

RONAN

Bölüm 1

"Sana ne demiştim?" Connor kaslı kollarını iki yana açmış, tahta kaldırımda dolaşan kalabalığa geniş geniş sırıtıyor. Binlerce insan olmalı. Hatta on binlerce. Herkes Miami'de gecelerin çılgın olduğunu söyler. Sokak festivali kargaşayı daha da artıracaktır.

Parlak mavi gözleri, yanlarından geçen üç kızın üzerinde geziniyor, uyumlu siyah şortları mükemmel yuvarlak yanaklarını ikinci bir deri gibi sarıyor. Gülümsüyorlar, göz kırpıyorlar, makyajlı gözleri Connor'dan bana, benim

Mürekkep kovanı, yüzüme, oyalandıkları yere, nazlanıyormuş gibi bile yapmadan.

"Pekâlâ. Hareket zamanı," diye duyurdu Connor.

"Bunu bitirmem için bana bir saniye ver." Marlboro'mdan bir nefes çektim.

Kaşlarını çatıyor. "Sağlam bir eküriye ihtiyacım var, o yüzden sigara içmeyi bırak. Indianapolis'te işine yaramış olabilir ama burada pek çok hatun bundan hoşlanmıyor."

Kıkırdıyorum. "Piliçler beni kazıyor diye endişelenme." Asıl sorun hiçbiriyle ilgilenmekte zorlanıyorum. Bu sıva duvara yaslanıp beynimi tüttürmeyi, tüm bu etkinliklere gitmeye tercih ederim.

bir kızı arama, sohbet etme ve benmişim gibi davranma çabası
Ellerini kalınlaştıracak kadar içkiyi içine çekmesini beklerken söyleyeceklerini önemseyin.

Neden iyi bir sikişin yerini tutacak sigaralar yapamıyorlar? Demek istediğim, elbette, bir sigara, yükünüzü üflediğinizde her şeyi kapatmanın güzel bir yoludur ve
sırt üstü uzanmış, terli ve nefes nefese kalmışsınızdır. Ama yalnız olduğunuzda -çünkü dört yıllık kız arkadaşınız "zamana" ihtiyacınız olduğuna karar verdi
"ve muhtemelen zaten başkasının aletine biniyor - ve almak için gereken enerjiyi harcayacak durumda değilseniz, cebinizden bir sigara çıkarıp bu şekilde rahatlamak kesinlikle güzel olurdu.

Zahmetsiz olurdu.

Huzurlu.

Karmaşık değil.

Gerçi bunların hiçbirini yeni oda arkadaşım Connor'a söyleyemem. Onunla daha iki saat önce tanıştım, uçaktan yeni inmiştim. Bana valizimi odama bırakıp işemem için yeterli zamanı verdi ve sonra "Miami kirazımı patlatmak" için dışarı çıkacağımızı söyledi. Elimde değil ama bunun bir tür inceleme süreci olduğunu, onunla arkadaş olup olamayacağımızı görmek için bir test olduğunu hissediyorum. Ve eğer kabul etmezsem herkese korkak olduğumu söyleyecek bir tip olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Sigaramı söndürüyorum. "Yolu göster, Kazanova."

~ ~ ~ ~~

Bir sigara yakıyorum. "Yarın gece daha iyi şanslar."

"Umarım öyledir," diye homurdanan Connor taksinin kapısını çarparak şoförden bir küfür işitiyor. "O kızıl saçlıya sahip olduğumdan çok emindim."

"Ve ben de kafanın onun erkek arkadaşı tarafından parçalanacağından o kadar emindim ki." Profesyonel bir güreşçi, şişkin kollar, damarlı bir boyun gövdesi ve hepsi için geçebilecek öfkeli görünümlü bir canavar.

"Pek yardımcı olmadın."

"Kusura bakma dostum. Pek uyuyamadım. İşteki çocuklar dün gece benim için küçük bir veda partisi düzenlediler." Racey's'de, Indianapolis şehir merkezindeki düşük sınıf bir striptiz kulübünde, içkiler aşırı pahalı ve kızlar ekstra pespaye.

Dar bir ara sokakta duvara işeyen bir adamın yanından geçerken tökezliyoruz, içki ve taze idrar kokusu burun deliklerime saldırıyor.

"Merak etmeyin. Burası iyi bir bölge. Çoğunlukla genç bir kalabalık var," diye açıklıyor Connor, apartmanımızın ön kapısına çıkan merdivenleri tırmanırken. Lüks değil ama kesinlikle varoş da değil. Birbirinin aynısı altı bina arka arkaya sıralanmış; hepsi beyaz sıvalı, kırmızı kiremit çatılı, peyzajına özen gösterilen çalıların sıralandığı temiz patikalar. Bir sürü palmiye ağacı. En güzel yanı ise sahile ve işimize arabayla beş dakika mesafede olmamız.

Wolf Miami otelinde. Araba satın almak istemediğimden, yaşamak için bir yer ararken bu benim için bir satış noktasıydı.

"Miami hakkında şu ana kadar ne düşünüyorsun?" Connor ana girişe girmek için şifreyi tuşlar.

"Kesinlikle evdekinden daha sıcak." Annemin endişeli yanağına bir hoşça kal öpücüğü kondurup spor çantamı omzuma asarak ön kapıdan çıktığımda kar yağıyordu.

"Şimdi tadını çıkar. Yazın taşakların terleyecek. Yine de buna değer. Altı yıldır buradayım. Burayı seviyorum." Yol yorgunu bedenimi asansöre doğru götürüyor. "Wolf'taki ekibimiz de çok iyi. İyi adamlar."

"Harika, çünkü evde harika bir ekip bıraktım." İki yıl boyunca Indianapolis'teki Wolf'ta dış mekan bakımında çalıştım, lüks otel zinciri için peyzaj ve diğer zemin işlerini yaptım. Pek göz alıcı bir iş sayılmaz ama maaşı iyi ve indirimler gibi bazı avantajları var
Wolf'un dünya çapındaki herhangi bir yerinde oda kiralamak için. En azından buna gücüm yetmezdi.

"Neden gittin ki?"

Tereddüt ediyorum. "Bir değişikliğe

ihtiyacım vardı, hepsi bu." "Bir piliç

mi?"

Söylediğinden daha anlayışlı. "Evet. Bir piliç." Hayallerimin kızı. Kalbimi paramparça etmesine rağmen hâlâ deli gibi aşık olduğum kız.

Connor arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor, jöleli sarı saçları aynalı asansör duvarında lekeler bırakıyor. "Merak etme. Bunu unutturacak kadar güzel Miami amcığı bulacaksın. Buradaki erkeklere çok iyi uyum sağlayacaksın."

Saatime göre beş saat sonra onlarla buluşacağım.

Planım bu gece -Perşembe- uçmak ve Pazartesi sabahı işe başlamaya hazır olacak şekilde yerleşmekti. Ama dün beni aradılar ve yarın başlamamı istediler. Ben de kabul ettim.

Bu gece o kadar çok içmemeliydim. Connor'ın kötü bir etki bırakacağını şimdiden söyleyebilirim, pek yardıma ihtiyacım olduğundan değil. Ama en azından iyi anlaşacağız. Tanrı'ya şükür, onunla yaşamak ve çalışmak zorundayım.

Wolf'un online çalışan ilan panosundaki konut ilanına cevap verirken çok az şartım vardı. Dört duvar ve bir yatak var mı?
Kontrol et. Banyo mu? Tamam. Ucuz kira? Tamam. Connor bana nerede çalışacağımı sordu, ben de bakım dedim ve odanın bana ait olduğunu söyledi. Sadece
Böyle, konuşmanın bir dakikasında. Referans kontrolü yok, "Arayacağım.

geri dönersin." Bu muhtemelen diğer insanlar için bazı kırmızı bayrakları kaldırırdı, ama umurumda değildi.

Connor'ı dördüncü kattaki aydınlık koridor boyunca takip ederek sondaki dairemize ulaşıyorum.

"Kahretsin." Connor kapının kilidini açmayı başaramadan önce anahtarlarını iki kez düşürür, ancak içeri girdikten sonra tekrar düşürür. Paspasın üzerine, bir çift altın kadın sandaletinin üzerine düşerler. "O neden evde?" diye mırıldanır, daha çok kendi kendine.

"Neden evde *kim* var?"

"Ryan."

Connor biraz kalın kafalı mı yoksa kafası mı güzel anlayamıyorum. "Ryan kim?"

Connor anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlatarak gürültülü bir şangırtıya neden olur. "Kız kardeşim."

Durdum. "*Kız kardeşin* burada mı yaşıyor?"

"Evet." Connor kaşlarını çatıyor. "Sana söylemedim mi?"

"Hayır." Ve reklamda üçüncü bir kişiden bahsedilmemiştir.

"Evet, kız kardeşim bizimle yaşıyor. Yan odada kalıyor. Sen." Connor tökezleyerek buzdolabına gidip iki Gatorade çıkardı ve birini bana fırlattı. "Bu gece erkek arkadaşında kalacağını söyledi. Orada ne olduğunu bilmiyorum." Şişenin yarısını içti ve ağzını elinin tersiyle. "Neden? Kız kardeşimle bir sorunun mu var?"

"Hayır, dostum. Sadece bir yerine iki kişiyle yaşadığımı bilmek güzel olurdu."

Bana el salladı. "Her neyse. Onunla yaşamak kolay. Her zaman işte, sınıfta ya da kütüphanede. Hiç burada olmaz. Ve çok iyi biri.
Çok tatlısın. Bilirsin, akıllı kız tarzında. Tuvaleti paylaşıyorsunuz ama işe ondan önce gideceksiniz, o yüzden önemli değil. Klozet kapağını indirdiğinden emin olursan bir şey olmaz."

Başımı salladım. "Hepsi bu mu?"

"Uh... evet?"

"Beni tehdit etmen ve onun pantolonuna girmeye çalışmamamı söylemen gerekmiyor mu?"

Connor içten bir kahkaha patlatır. "Evet, devam et ve dene. Erkek arkadaşının çoğu zaman onun pantolonuna girebileceğinden şüpheliyim."

Dairenin karşı tarafındaki odasına doğru koridorda sendeleyerek ilerlerken kaşlarımı çatarak sırtına bakıyorum.

Bölüm 2

Betonu delen yüzlerce çekiç gibi vızıldayan alarmlar da yapabilirler, çünkü şu anda kafatasımda hissettiğim şey bu.

Dün gece bira tüketimi konusunda daha akıllıca davranmış olmayı dileyerek inliyorum. Ama yapmadım ve erteleme düğmesine basmış olmalıyım çünkü şimdi işe gitmeden önce hazırlanmak için tam on dakikam var.

Oturma odasından aşırdığım battaniyeyi atıyorum -çarşaf getirmeyi düşünmemiştim ve bu odada bir çerçeve üzerindeki çıplak bir yatak, bir komodin, çalar saat ve bir şifonyer dışında hiçbir şey yoktu- ve yorgun bedenimi yataktan çıkarıyorum. Kolumun altına sıkıştırdığım tuvalet çantam ve yarı kapalı gözlerimle kapıya doğru ilerlerken
Dün geceden kalma kıyafet yığınına takılıp düşerken yüzüstü yere kapaklanıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, tökezleyerek kapımdan çıkıp banyoya doğru gidiyorum.

Küçük bir beden bana çarptı.

Kız tökezleyerek duvara çarpıyor, kulaklığı ve su şişesi elinden kayıp yere düşüyor. Yeni dönmüş gibi görünüyor

Koşudan çıkmış, açık teni kızarmış, tişörtü terden sırılsıklam olmuş, kahverengi saçları nemli, keçeleşmiş bir at kuyruğu şeklinde geriye toplanmıştı.

"Özür dilerim," diyorum o eşyalarını toplamak için uzanırken, külotumun sabah odunumu gizleyemeyeceğinin farkındayım. En azından külot giyiyorum. Normalde çıplak uyurum.

"Ronan! Acele et yoksa seni burada bırakırım!" Connor mutfaktan bağırıyor. Çoktan Wolf Hotels bakım ekibi kıyafetlerini giymişti bile; bej kargo iş pantolonu, orman yeşili yakalı gömlek ve çelik burunlu botlar.

Arkamı döndüğümde kız çoktan yanımdan geçip gitmiş ve bana yüzünü bile göstermeden odasında kaybolmuştu.

"Arayan Ryan'dı," diyor Connor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." İç çekerek banyoya doğru ilerliyorum. "Beş dakikaya hazır olurum."

~ ~ ~ ~

Dün gece banyoyu kullandığımda, bir dişiye dair hiçbir ipucu yoktu. Ama şimdi duştayım ve kanıtları gözden kaçırmak mümkün değil.
Raflarda şişeler ve tıraş bıçakları sıralanıyor ve duş başlığından dev bir pembe kabarık şey sarkıyor.

Su akışının altına girerek, duş başlığını normal yüksekliğe çıkarmak için onunla boğuşuyorum ve yanlışlıkla birkaç şampuanını yere düşürüyorum.

şişeleri küvetin zeminine atıyor. Dev pembe puf topu da jiletlerinden biriyle birlikte orada biter.

Şu anda bütün bu pislikleri toplayacak vaktim yok. Çenemdeki kirli sakalları tıraş edecek zamanım bile yok, ve Wolf çalışan kodu kirli sakalsız bir yüz gerektiriyor. Umarım amirim bu konuda katı olmaz. Zaten misafirlerle etkileşim halinde değiliz.

Sürekli akan sıcak suyun altında durup beynimi ovarak uyandırmaya çalışıyorum. Saçlarım o kadar kısa ki şampuanlamaya pek ihtiyacım yok ama nane kokusu genellikle beni uyandırıyor. Bir dakika boyunca saçlarımı sabunluyorum.

temel Irish Spring barı ve sonra musluğu tokatlayıp dışarı çıkıyorum.

Kahretsin. Banyo havlusu almayı da unutmuşum.

Havlular... çarşaflar... yastık. Bu gece için bir liste yapsam iyi olacak.

Kapının arkasındaki dar dolabı açtım ve küçük bir yığın buldum. İkinci rafta havlular. Onun altında çeşitli kremler, şişeler ve aylık kadın sorunları için kutulardan oluşan bir raf var, hepsi sıralanmış ve dışarı bakıyor. Takıntı derecesinde düzenli.

Ryan her şeyin düzenli olmasını seviyor. Eğer aynı banyoyu paylaşıyorsak bunu hatırlamalıyım. Düşünecek başka bir şey. Sonra.

Bir havlu alıp hızlıca siliyorum. Sonra bir elimle havluyu kalçalarıma dolayarak banyodan çıkıyorum.

Ve Ryan'a tekrar çarptı, bu sefer odasından çıkıp mutfağa doğru giderken.

"Ben... özür dilerim," diye mırıldanıyor ve bir adım geri çekilerek bana koşudan dolayı hâlâ terli, kızarmış ve darmadağınık olan yüzüne iyice bakma fırsatı veriyor. Connor'a hiç benzemiyor. Gözleri iri, yuvarlak ve ela renginde, elmacık kemikleri yüksek, burnu küçük ve düğmeli. Dürüst olmak gerekirse ortalama görünümlü. Muhtemelen benim seveceğim bir kız değil.

ikinci kez baktım ama hiç de itici değildi. Kısa boylu, tahmin etmem gerekirse 1.80 boylarında, başının üst kısmı köprücük kemiğimle buluşuyor.

Kompakt bir vücudu var. Kıvrımlı ama boyuyla orantılı küçük vücut tiplerinden biri, ancak diyetine ve egzersizine dikkat etmezse, fazla kilolarını saklaması zor olacaktır.

Şu anki haliyle, iyi bir vücudu var. "Dostum! Acele

et!" Connor bağırıyor.

Doğru. "Hey, ben Ronan."

Beş uzun saniye boyunca yüzüme bakıyor, bakışları düşmeden önce ifadesi okunamıyor. "O benim havlum."

Açıklamak ve özür dilemek için ağzımı açtığımda, yüzünü öfke bürüyerek sözümü kesiyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Öylece buraya taşın ve ne istersen al. Bu işler böyle yürümez!"

Vay be. "Bu gece senin için yıkarım."

Mutfağa doğru bir bakış fırlatıyor. "Buraya taşınmasına izin vermeden önce bu Neanderthal'i inceledin mi?

Ha?

Connor kahvesinden bir yudum alırken "Sakin ol Ry," diyor, kız kardeşinin patlayıcı tepkisinden rahatsız olmamış gibi görünüyor.

"*Rahatlamak mı?* Beni Screw Crew'dan biriyle aynı banyoyu paylaşmaya zorlarken nasıl rahatlayabilirim ki! Muhtemelen duştan belsoğukluğuna yakalanacağım!"

Connor'a şaşkın bir bakış attım. Hayal mi görüyorum yoksa Connor kız kardeşinin çok iyi biri olduğunu mu söylemişti?

Yanıt olarak sadece omuz silkiyor, küçük gülümsemesi bana bunu eğlenceli bulduğunu söylüyor.

Ben giyinmiyorum. Ve geride kalmadan önce giyinmek için tam olarak iki dakikam var - çünkü Connor'ın bunu yapacak bir tip olduğuna inanıyorum. Burada durup yeni ufacık oda arkadaşım tarafından azarlanacak vaktim yok. Ve eğer bana hakaretler yağdıracaksa....

Tutuşumu bırakıyorum ve havlunun yere düşmesine izin veriyorum. "Havlunu mu istiyorsun? Al bakalım. Mağazaya gidene kadar ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler."

Ryan "ın söyleyeceği her Gey dilinin ucunda kayboluyor, gözleri çıplak bedenimi incelerken açılıyor.

Arkamda Connor kahkahalarla bağırıyor.

Yanakları alev alev yanan Ryan dönüp yatak odasına giriyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

"*Screw* Crew?"

"İş arkadaşlarımız hakkında pek iyi düşüncelere sahip değil. Ve sen de o hareketinle aksini kanıtlamadın."

Yeterince adil. Eğer Miami'dekiler de bizimkiler gibiyse, temizlik personelini fethetmek konusunda haklı bir şöhretleri var. En azından Connor aletimi gösterdiğim için bana kızmış gibi görünmüyor. "Onun iyi biri olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Bunun hoş olduğunu düşünmedin mi?"

Ahmak. "Ona taşınacağımı tam olarak ne zaman söyledin?"

"Sabah koşusuna çıktığında. Yani yaklaşık yirmi dakika önce."

Connor'a ters ters bakıyorum.

Hâlâ sırıtarak başıyla yatak odamı işaret ediyor. "Haydi. Gitmemiz gerek."

~ ~ ~ ~

"Elbette birlikte çalışacağız!" Connor sanki aksi bir fikir çılgınlıkmış gibi haykırıyor.

Charlie, yeni iri yarı amirim, şüphesiz güçlü ama kaslarını gizlemek için kalın bir yastık tabakasına sahip, masasının arkasından kaşlarını çatarak bana bakıyor

bakım ofisinde. "Bütün gün ona katlanmak istediğine emin misin? Onunla yaşamak zorunda olman zaten yeterince kötü."

"Hayatta kalacağım."

"Pekâlâ. O zaman ikiniz birbirinize mahkumsunuz. Çöpe atılacaksınız. bu hafta." Gri gözleri sakallı çenemin üzerinde geziniyor. "Bu yeni bir görünümün başlangıcı mı? Yoksa siz ikiniz dün gece tıraş olamayacak kadar geç mi çıktınız?"

Hay sikeyim. Daha on beş dakika olmadı ve şimdiden sorguya çekiliyorum. "Hangi cevabı istiyorsun?"

Sırıtıyor. "Davranış kurallarını ihlal ettiğin için sana ceza vermek zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Bak, bugün sana izin vereceğim çünkü Orta Batı'dan yeni geldin ve orada daha gevşek davranıyorlar. Ama bundan sonra traşlı geldiğinden emin ol. Hipster'lık sana yakışmaz."

"Evet, efendim."

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydik ki Charlie bağırdı: "Sahildeki çöp görevi dört saat sürmüyor beyler."

Connor ona üç dolarlık banknot kadar sahte olan masum bir bakış atıyor. "Asla, patron. En fazla iki saat."

"Uh-huh." Charlie burnunu yine evrak işlerine gömüyor, bir an bile rolüne inanmıyor ama Connor'ı daha fazla azarlamıyor. Connor'ın hayatta yanına kalmaması gereken pek çok şeyi yanına bırakan adamlardan biri olduğu izlenimini edindim.

Ben o adamlardan değilim. "Tamam. Peki, nereden başlıyoruz? Otoparktan mı?

Mutfak mı?" Eğer Miami de Indianapolis'teki Wolf gibi bir yer ise, yönetim bu alanları kemirgenleri çeken çöplerden temiz tutmak için ekstra dikkatli davranıyor.

Connor saatini kontrol ediyor. "Acele edersek sahildeki kadın voleybol antrenmanının son yarısına yetişiriz." İç geçiriyor. "Ve size söyleyeyim, çok güzel bir manzara."

~ ~ ~ ~

"Bu uzun sürmeyecek, değil mi?" Connor homurdanıyor. Ağır adımlarımız otelin sadece çalışanlara özel bölümündeki penceresiz koridorda yankılanıyor. Wolf otel zinciri gösterişli olabilir ama bina bütçesini kesinlikle misafirlerin gerçekten gördüğü kısımlara ayırmışlar.

"Bilmiyorum. İmzaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Bir dakikadan fazla sürmez." Bu sabah bir yöneticiden mesaj aldım, gelip transferim sırasında bir şekilde karışmış olan bazı maaş bordrosu evraklarını imzalamamı istiyordu. Buna şaşırmamalıydım. Transferimi yapan adam Indianapolis kulübedeki en keskin alet değildi.

"Bir dakika, kıçımın kenarı. Burada ne kadar yavaş çalıştıklarını biliyor musun?" "Acıktığında gerçekten mızmız küçük bir sürtük oluyorsun."

"Seni uyarmıştım, değil mi?" Connor, üzerinde Yönetim yazan cam kapıyı iterek hastane bekleme salonu kadar sade bir ofise girdi.

Penceresiz ve bej renkli bir oda, sıcak Florida güneşinin altında çöp toplamaktan çok mutlu olmamı sağlayan türden bir yer. Bütün gün burada oturmak zorunda kalsaydım kendimi asardım.

> "Bakın, eğer bunu yapmazsam, paramı alamam ve eğer paramı alamazsam,

kira parası alamayacaksın. O yüzden kapa çeneni." Connor'la aramızın düzelmesi uzun sürmedi, birbirimize hakaretler yağdırıyorduk. Birbirlerini bir günden az süredir değil, yıllardır tanıyan adamlar.

Connor, Wolf'un çeşitli "beyaz yakalı" ofis idari personelini (bordro, finans, müşteri hizmetleri) ve "mavi yakalıları" (temizlik, mutfak bulaşıkhanesi ve bakım ekibi) ayrı tutan, odanın tüm uzunluğu boyunca uzanan tezgâha doğru yürür. Küçük zili tokatlıyor.

Ve parmak uçlarımızın tuşlara vuruşunu, çalan telefonları, kısık sesleri ve arada bir öksürükleri dinleyerek bekliyoruz.

Kabinlerden bir kafa bile çıkmıyor.

"Sana söylemiştim. Bir saat," diye mırıldanıyor ve zile tekrar, bu kez iki kez ve daha sert vuruyor. "Hazır başlamışken bağcıklarını da düzelt. Bu seni tahrik etmiyor mu?
fındık?"

Aşağı baktığımda bağcıklarımdan birinin gerçekten de çözülmüş olduğunu ve sürüklendiğini görüyorum. "Aslında fark etmemiştim bile." Bağcığı düzeltmek için çömeldiğimde Connor tüm ofise yayılacak kadar yüksek bir sesle bağırıyor: "Hey, Tatum!

Yemek yiyebilmemiz için bize yardım edebilir misin? Acıktığımda nasıl olduğumu bilirsin."

Lanet herif böyle bağırarak ikimizi de boka bulayacak.

"Sessiz olur musunuz? İnsanlar burada rezervasyon yaptırıyor!" diye fısıldıyor bir kadın.

Tezgâhın diğer tarafında esmer bir kadın bulmak için ayağa kalkıyorum. Üzerinde standart Wolf yönetici personel üniforması var ve gözlerim ister istemez aşağıya, beyaz bluzunun göğüslerine doğru uzandığı yere kayıyor.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda onu bana kaşlarını çatmış halde buluyorum.

Bu kaş çatmayı tanıdığımı fark etmem beş saniyemi alıyor.

"Oh, kahretsin."

"Sana Ryan'ın burada çalıştığını söylemiştim, değil mi?" Connor'ın sırıtışı, bundan bahsetmediğini çok iyi bildiğini ve bunun her saniyesinden zevk aldığını söylüyor. "Kat hizmetleri bölümünün idari koordinatörü."

Ryan bu sabah olduğundan tamamen farklı görünüyor, artık terli değil ve koşudan dolayı kızarmış. Kumral saçları başının üstünde toplanmış ve zengin ela gözleri bir çift koyu çerçeveli gözlüğün arkasına saklanmış. Görebildiğim kadarıyla hâlâ bir gram bile makyaj yapmamış.

"Ne istiyorsun?" diye tersliyor ama yanaklarında gezinen allığı kaçırmıyorum.

"Birisi maaş bordrosu formunu imzalamam için mesaj bırakmış."

"Jean! Mürettebat senin için burada." Ryan arkasını döndü ve benden önce uzaklaştı.

sözlerini bitirebiliyor, beni ağzım açık bir şekilde cümlenin ortasında bırakıyor, kalçalarının o dar mor eteğin içinde nasıl sallandığına bakıyorum, küçücük beli kıçını olduğundan daha büyük gösteriyor. Ellerimi doldurabileceğim bir kıçı umursadığımdan değil.

Connor'a başımı salladım. "Dick. Beni uyarabilirdin." "Tabii ki hayır. Bu sabahtan sonra olmaz. Bu arada, paha biçilemezdi."

"Eminim öyledir. Benimle paylaşmak istediğin başka önemli bir şey var mı?"

"Evet. Açlıktan ölüyorum."

Küçük, sevimli bir Asyalı kız belirince gözlerimi deviriyorum.

"Ronan Lyle?" "Benim. Evrak işleriyle ilgili bir telefon aldım?"

Önüme bir form koydu. "Bunu doldurmanız gerekiyor."

"Hey, Jean." Connor dirseklerini tezgâha dayadı ve ona sabahtan beri plajda kullandığı aptal gülümsemeyi gösterdi. Ona dört farklı telefon numarası veren gülümseme. "Hafta sonu için büyük planların var mı?"

Gülümsemesine karşılık veriyor, başını eğip siyah saçlarının arkasına saklanıyor ve görünüşe göre saat saat programını sıralıyor. "Dikiş kulübü" lafı geçtikten hemen sonra onu duymazdan geliyorum ve formu

hızla doldurmaya koyuluyorum.

"Adresimiz neydi?"

Connor ezberden okuyor ve ben de Jean'in siyah gözlerinin beni değerlendirdiğini hissederek dolduruyorum.

"Demek yeni oda arkadaşın bu?"

"Evet. Neden? Ryan ne dedi?"

"Hiçbir şey." Jean "in yüzündeki ifadeden Ryan "ın bir Gey söylediği ve bunun hiç de hoG olmadığı anlaGılıyor. Sesini alçaltıyor. "Bugün kötü bir ruh hali içinde."

"Fark ettim. O dangalakla aranızda bir şeyler mi var?" Belli ki Connor Ryan'ın erkek arkadaşından hoşlanmıyor ve bunu kimin bildiği umurunda değil.

Omzunun üzerinden bakıyor ve sonra fısıldıyor, "Dün gece ayrıldıklarını duydum ama sormuyorum."

Connor'ın yüzü anlayışla doluyor. "Bu kadar kaltak olmasına şaşmamalı." Biraz daha yüksek sesle, "Hey, Ry!" Kız cevap vermeyince sesini yükseltir. "Ryan Tatum! Beni duyabildiğini biliyorum! Buraya gel!"

Karo zemine basan sandaletlerin sesi, o görünmeden önce yaklaştığını haber veriyor. Ve yüzündeki ifade....

Connor bugün gerçekten de derisini korumak

istemiyor. "Götlük yapmayı keser misin!" diye

tıslıyor.

Onun ses tonunu duymazdan geliyor. "David ile ne oldu?"

Formumun geri kalanını doldururken başımı öne eğip dinlemiyormuş gibi yapıyorum.

"Hiçbir şey."

"Siz ikiniz ayrıldınız

mı?" "Ne olmuş

yani?"

"Yani... bana bunları anlatmalısın."

"Neden? Umurunda bile değil. Ve bu seni ilgilendirmez." Soğukkanlı davranmaya çalışıyor, ama sonunda sesindeki hafif dalgalanma ona ihanet ediyor. Her ne olduysa, pek hoş olmamış olmalı.

"Hadi ama. Böyle davranma." Sesinde her zaman var olan mizah biraz azalıyor.

Dudakları bükülür. "Bir şey hakkında konuşmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Nüdist oda arkadaşımız hakkında konuşalım."

Kabin duvarlarının üzerinden birkaç kafa beliriyor, meraklı gözler sesleri inceliyor. Jean ağzı bir karış açık bana bakıyor.

"Orada olman gerekiyordu," diye omuz silkerek açıklıyorum.

"Bahse girerim." Bakışları ön kolumdaki mürekkebin üzerinde geziniyor. Dışarısı biraz daha serin olsaydı, onu uzun kollu bir gömlekle örtmem gerekirdi.

Çalışan davranış kılavuzu, sayfa dört.

"Hadi ama, bu komikti. Ayrıca," Connor uzanıp çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı, "nasıl bu kadar

Bu zavallı adama ne demek istiyorsun? Daha yeni bir kız tarafından kalbi söküldü. Tek istediği sevilmek. Ona biraz sevgi gösteremez misin?"

Elini tokatla uzaklaştırdım.

Ryan'ın ela gözleri yüzüme kayıyor. Gerçekten çok güzel gözleri var. Bahse girerim gülümsemesi de güzel olurdu. Tabii nasıl yapılacağını biliyorsa. Connor'a diyor ki, "İşime karışma. Ve git yemeğini ye. Her zamankinden daha sinir bozucusun."

"Evet! Deniyorum!" Uzaklaşırken masaya vuruyor, acele etmesi için sözsüz bir jest yapıyor.

Jean çok komik bir şey söylemiş gibi kıkırdıyor. Salyalarını bluzundan uzak tutması için ona bir önlük vermek istiyorum. Onun yerine doldurulmuş formu uzatıyorum. "Başka bir şey var mı, yoksa bu iyi mi?"

"Hayır, her şey hazır. Çabuk geldiğiniz için teşekkürler." "Bu Ronan. O 'çabuk gelir'. Bütün arkadaşlarına söyle."

Connor'ın omzuna yumruk atmadan önce kapının arkamızdan kapanmasını bekliyorum. "Sende bir sorun var."

"Evet, yaklaşan açlığım."

Gözlerimi deviriyorum. "Ryan'la tuhaf bir ilişkiniz var." "Sen neden bahsediyorsun? Bu tamamen normal."

"Bence senden nefret ediyor." Ama yine de onunla yaşıyor. Connor gülümsüyor. "Belki birazcık."

Başımı sallıyorum. "Kaç yaşında?"

"Yirmi beş."

"Yani o senin ikizin mi?" Connor 25 yaşında, benden bir yaş büyük. Bana ikizi olduğunu söylememesi için bir sebep yok.

"Hayır. O aslında benim üvey kardeşim. Sanırım babamız o yıl annemi aldatmakla meşguldü."

Her şey anlam kazanmaya başladı. "Birbirinize benzememenize şaşmamalı."

"Onunla sadece birkaç yıl önce tanıştım. Orlando'dan Miami'ye taşınıyordu ve geçici bir yere ihtiyacı vardı. Babam burada kalıp kalamayacağını sordu." Omuz silkiyor. "Elbette dedim, umurumda değildi. Ve henüz gitmedi. O

benim hayatımdan uzak durursa, ben de onunkinden uzak dururum.

Çoğunlukla işe yarıyor." "Bu çok şeyi açıklıyor."

"Gibi mi?"

"Neden onu becermeye kalkarsam beni dövmekle tehdit etmedin?" Küçük kız kardeşime göz ucuyla bile baksalar, evdeki tüm arkadaşlarıma yaptığım gibi.

"Dalga mı geçiyorsun? Onunla bir şeyler denemeni *istiyorum.* Sadece bunu görmek için orada olmama izin ver. Taşaklarını tekmelemesini izlemek eğlenceli olacak."

İç çektim. "Sende ciddi bir sorun var."

Köşeden gelen başka bir ekip üyesi tarafından cevap vermekten alıkonuluyor. "Hey, Baker! Ne var ne yok? Bu Ronan. O yeni."

Sarışın başını bir kez bana doğru sallıyor. "Pek bir şey yok. Hey, Alaska hakkındaki e-postayı okudun mu?"

Connor'ın kaşları soru sorarcasına

kalkıyor. "Bizi bir hafta önce orada

istiyorlar."

"Ciddi misin? Ama o zaman iki hafta falan var."

"Biliyorum. Yine de uçuş değişikliklerini karşılayacaklarını

söylediler." "Daha biletimi bile ayırtmadım."

"Ne? Sen delisin!" Baker başını sallar. "Benimkini aylar önce ayırttım. Nereye taşıdığımı sana haber veririm. Birlikte uçmalıyız."

"Kesinlikle. Hey, şimdi Chipotle'a gidiyoruz. Bir şey ister misin?"

"Yok, böyle iyiyim. Ama teşekkürler. Görüşürüz çocuklar." Koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Ve yeni oda arkadaşımın bir başka sürpriziyle baş başa kaldım. "Alaska'ya mı gidiyorsun?"

"Evet. Şu yeni Wolf tesisi açılıyor."

Geçen sonbaharda Wolf çalışanlarını yeni sezonluk Wolf'a iş başvurusunda bulunmaya teşvik eden şirket içi notu hatırlıyorum

Homer, Alaska yakınlarında. Bakmadım bile. Yani, orası Alaska. Kim oraya gitmek ister ki?

Görünüşe göre Connor. Ve bu adamların az önce konuştuklarına bakılırsa iki hafta içinde. "Ne kadarlığına gidiyorsun?"

"Beş ay." "Tanrım.

Sen delisin."

"Ne? Sen hiç kampa gitmedin mi?"

Bir kahkaha patlattım.

"Tüm personeli kulübelerden oluşan bir köye yerleştiriyorlar! Ve bize burada ödediklerinden daha iyi ödüyorlar."

"Evet, buna tehlike tazminatı deniyor, çünkü ayılar, pumalar falan tarafından parçalanacaksın."

Elinin tersiyle itiyor. "Burası Wolf'un lüks bir tesisi, Ramada Inn değil. Her şeyi halledeceklerdir."

"Sıkılacaksın."

Sırıtıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Eski sevgilin tarafından ne kadar süre kırbaçlandın?"

"Dört yıl," diye gönülsüzce itiraf ediyorum. "Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü Wolf'un işe aldığı temizlik personelini fark etmediniz mi?"

"Tabii ki var." Wolf genç ve çekici çalışanları işe almakla ünlüdür. İşgücü ayrımcılığı suçlamalarına maruz kalmadan bu işten nasıl sıyrıldıklarını bilmiyorum.

"Şey, bütün o temizlikçi kızlar bir taş atımı ötedeki kulübelerde olacaklar.

bütün yaz boyunca benden uzakta. Bir tatil köyünde sıkışıp kaldım ve seksi tayfalarla yatmaktan başka yapacak bir şeyim yok. Yapacağım *son* şey sıkılmak olur."

"Yeterince makul." Belki de gönderilen e-postayı açmalıydım. Tasha'nın beni terk edeceğini bilseydim, muhtemelen ben de Alaska'ya giderdim. "Şey... siktir." Başımı salladım. "Bana söyleyebilirdin." İşte buradayım, Connor'la hızlı bir arkadaş oldum ve o gidiyor.

Omuz silkiyor. "Hâlâ eleman arıyorlar mı diye

bakmalısın." "Burada yeni başladım. Oraya

gitmeme izin vermezler." "Sormazsan bilemezsin."

"Bilmiyorum."

"Sen bilirsin." Kıkırdıyor. "Sen ve kız kardeşim birlikte harika bir yaz geçireceksiniz."

Bölüm 3

Connor kapıda oyalanıyor, iki poşet dolusu yiyeceği tezgâha boşaltmamı izliyor. "Gelmek istemediğine emin misin? Dışarıda biri bilet satıyor olacak."

"Bir konserde tek başıma oturmak için 200 dolar mı? Yok, ben böyle iyiyim." Her ne kadar X Ambassadors'ı görmek için adam öldürsem de, bu çok fazla.

"'Tamam. Üstümü değiştirmek için uğrayacağım ve işim bitince seni alırım. Az önceki sarışın bana mesaj attı. Bizimle daha sonra kulüpte buluşacak ve sana seksi bir arkadaşını getirecek."

"Kimin standartlarına göre sıcak?" Biramı yudumlarken sordum.

"Fark eder mi? Sherrie sakso çekmeyi sevdiğini söyledi. Buna hayır mı diyeceksin?"

Tasha sikimi emmeye bayılırdı.

Bu anı şimdi acı ile bağlanmış olsa bile, sikim anı ile seğiriyor. Belki de onu unutmak için ihtiyacım olan şey başka bir kadından iyi bir oral seks.

Connor buzdolabına doğru başını sallıyor. "Alt raf senin."

Boyum 1.80'in üzerindeyken en alt rafa. "Ryan'ın en alt rafı alması gerekmez mi?"

"Ryan'ın eşyalarını taşımak istiyorsan, buyur. Üç saat içinde evde olacağım. Eşyalarına dokunduğun için seni bıçakladığında o zamana kadar kan kaybından ölmemiş olabilirsin." Duvara bir tokat atıp "birazdan görüşürüz" dedikten sonra gitti.

Buzdolabını incelerken biramdan uzun bir yudum alıyorum ve Ryan'a ait olduğu belli olan orta rafa bakıp başımı sallıyorum. Her şey düzgünce dizilmiş ve cam kaplarda paketlenmiş. Meyve, sebze, yoğurt. Connor'ın bira, sosisli sandviç ve ketçaptan oluşan rafında eksik olan yiyecek grupları.

En alt raf en alt basamakta ve çok az yer bırakıyor. Çok fazla yere ihtiyacım yok ama bu çok saçma. Benden bir karış daha kısa. Kısa boylular alt rafları alır. Bu işler böyledir. Bununla başa çıkmayı öğrenmesi gerekecek. Ve eğer bu konuda bana bağırmak istiyorsa?

Tamam. Öyle olsun.

Biramdan büyük bir yudum alıyorum.

Sonra da işleri değiştirmeye koyulduk.

~ ~ ~ ~

"Tüm yapabildiğin bu mu?" Florida Panthers'ın Boston tarafından kıçlarına tekmeyi yediği maçın özet görüntülerini izlerken mırıldanıyorum. Sanırım fazla bir şey söyleyemem-

Indiana'nın bir NHL takımı bile yok. Yine de sonuncu olan bir takımın arkasında duramam.

Yüzüncü kez saate bakıyorum. Saat on biri geçiyordu. Duş aldım, giyindim ve beşinci kutu biramı bitiriyorum. Bu büyük, kabarık kahverengi koltuk şimdiye kadar oturduğum en rahat şey olabilir. Connor beni dışarı çıkarmak için yakında dönmezse, bu arkadaş ne kadar ateşli olursa olsun, bu gece hiçbir yere gitmiyorum. Ve bana gönderdiği resme bakılırsa, kız tam bir on numara. Yine de son kararımı gerçekten
Onu gör. Piliçler her zaman fotoğraflarıyla oynarlar.

Anahtarlar kapımızın dışındaki koridorda şıngırdıyor. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve Ryan kolları ders kitapları ve çantalarla dolu bir halde içeri giriyor.
Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken gözleri üzerimde geziniyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Hey. Yardıma ihtiyacın var mı?" O mutfağa doğru yönelirken midemde küçük bir pişmanlık kıpırtısı beliriyor. Belki de onunla konuşmadan her şeyi değiştirme cüretini göstermemeliydim. Bu sabahki fiyaskoyu düzeltmeden olmazdı.

Aslında yine azar işitmek istemiyorum.

"Hayır, teşekkürler," diyerek her şeyi tezgâhın üzerine boşaltıyor.

Buzdolabını açarken onu izliyorum.

Ve durdu.

"Hey, umarım sakıncası yoktur ama sen benden daha kısa olduğun için eşyalarımızı değiştirdim. Yine de rafı kaldırdım, böylece eskisi gibi boşluk." Uzun bir duraksamadan sonra, "Connor senin için sorun olmayacağını söyledi," diye ekliyorum. Bana Ryan'dan en başta bahsetmediği için ona borçluyum.

Uzun bir sessizlik anından sonra, sessizce yiyeceklerini rafına yerleştirmeye koyulur. Tek kelime etmiyor ama bedensel zarar vermekle tehdit etmiyor ya da bağırmıyor. İzliyorum, çünkü kendime engel olamıyorum. Siyah bir tayt giyiyor ve sıkı poposu buzdolabının içinde harika görünüyor.

Aletim sertleşmeye başladı.

Bunun olmasına kesinlikle izin verememem.

Ve bu gerginliğin devam etmesine de izin verememem. Her zaman bu kadar kaltak olamaz. Sadece yanlış bir başlangıç yaptık, hepsi bu. Boş bira kutularımı toplayarak koltuktan kalkıyorum ve onları kutuya yerleştirmek için mutfağa doğru ilerliyorum. "Bu sabah için özür dilerim."

Yoğurdunun karton kılıflarını yırtıp küçük kapları iki sıra halinde düzgünce dizmek için ayırırken yanıt olarak sadece küçük bir homurtu alıyorum.

"İşten sonra Walmart'tan kendi havlularımı aldım. Gri oldukları için karışmazlar."

"Bunun olacağından şüpheliyim zaten. Ben havlularımı *Walmart.*"

Küstah ses tonuna karşı gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum ve bunun yerine dikkatimi tezgahın üzerindeki ders kitabına veriyorum. "Okulda mısın?"

"Evet."

Kapağını açıyorum. "Ne için?"

"MBA'im için."

"Bu... heyecan verici." Tam zamanında parmaklarımı çekiyorum, çünkü kapağını kapatıyor ve ders kitabını diğerleriyle birlikte topluyor. Onları göğsüne bastırarak çantasını kapıyor ve yatak odasına doğru yürüyor.

"Hey, bekle. Lütfen?"

İsteksizce yavaşlıyor.

"Bu çok aptalca. Baştan başlayabilir

miyiz?" "Neden?"

"Birlikte yaşamak zorunda olduğumuz için mi?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kehribar rengi gözleri aşağıya kayıyor.

Siyah pantolonum ve vücudumu saran bebek mavisi düğmeli bluzumla kulüp için hazırım. Kot pantolon ve tişört dışında pek bir şey giymem ama Yaptığımda da iyi temizlediğimi düşünmek isterim. "Gerçekten kız arkadaşından ayrıldın mı? Yoksa kardeşim yine kıçından mı konuşuyordu?"

"Evet, birkaç ay önce. Birkaç ay önce."

"Ne kadar süredir birlikteydiniz?"

"Dört yıl. Aşağı yukarı."

"Vay canına. Ben de burada boşa geçen on sekiz ay için

ağlıyordum." "Bu da iyi bir zaman parçası." Bu iyi bir şey.

Bulduk

Ortak bir noktamız var, kırık kalplerimiz. Duvara yaslandım. "Neden ayrıldınız?"

Çenesi geriliyor. İlk başta cevap vermeyeceğini düşünüyorum. "Beni çok sevdiğini ve henüz böyle bir bağlılığa hazır olmadığını söyledi." Düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğnemek için duraklıyor. "Bunun saçma bir cümle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Evet. "Söylemesi zor. Muhtemelen yakında öğrenirsin." Böyle bir cümleyle, içimden bir ses adamın çoktan başka bir kızla birlikte olduğunu söylüyor. Ama bunu Ryan'a söyleyemem. "Tasha emin olmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

beni severdi." Acı acı gülümsüyorum. "İki hafta sonra arkadaşlarımdan biriyle birlikte oldu."

"Ah." Ryan gözlüklerini çıkarıyor, camlarını tişörtünün kenarıyla temizliyor. Bana baktığında sempati dolu bakışlar görüyorum. "Yani Miami'ye ne için taşındınız? Onu unutmak için mi?"

Unut onu. Onu unutmak. O beni unutana kadar

beni tekrar sevmeye karar verir. Bu sonuncusu kulağa doğru geliyor. Ben yapamazdım.

onunla aynı şehirde olmaya ve onun başka erkeklerle olduğunu bilmeye dayanamıyordum. "Sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve bu şehrin olması gereken yer olduğunu duydum."

"Eğer kardeşim gibiysen, öyledir."

"Ben senin kardeşin gibi değilim."

"Sanırım göreceğiz." Yine o kurnaz bakışları vücudumun üzerinde geziniyor. Beni zaten çıplak görmüştü; acaba şu anda beni çıplak mı hayal ediyor?

Kan güneye doğru akmaya başlıyor ve duruşumu değiştirmek zorunda kalıyorum, bu pantolonun ne kadar dar olduğunun ve şiddetli ereksiyonları iyi gizlemediğinin her zaman farkındayım.

Sanki beni süzerken kendini yakalamış gibi gözleri açılıyor. Daha uzun durarak, "Artık eşyalarıma dokunma. Alanım konusunda tuhafım. Eşyalarımı belli bir şekilde severim." Bununla birlikte odasında kayboluyor.

Saatime tekrar bakarak bir iç geçiriyorum. Artık yorgun değilim; ona beş dakika boyunca maruz kalmak, önce keskin tarafına, ardından daha yumuşak bir şeye, kanımın vücudumda hızla akmasına neden oldu. Buradan çıkmam gerekiyor.

Tanrıya şükür, Connor o sırada kapıdan içeri daldı. "İki dakika! Bayanlar bekliyor."

Bölüm 4

"...ve sonra 'olmaz! Önce sen!' dedi, ben de 'Asla olmaz, önce sen!' dedim ve hiçbirimiz gitmedik!" Sherrie ve Georgia başlarını geriye atıp gürültülü kahkahalarla kıkırdarlar.

İçkimden bir yudum daha alıyorum, uzun zamandan beri zor şeylere geçmem gerekiyor.

"Bir tur daha mı?" Connor'ın gözleri parıldıyor. Sherrie'nin elleri kulübün kapısından girdiğimizden beri onun göğsüne yapışmış durumda. Güneye, onun kucağına doğru ilerlemeleri an meselesi. Bu gece biriyle yatacağını biliyor ve ton balığı fabrikasındaki bir sokak kedisi kadar mutlu.

Georgia daha az açık sözlü, ama sanırım bu daha çok benim... ben olmamdan kaynaklanıyor. Connor gibi dışa dönük ve çapkın değilim. Bu, söyleyecek doğru kelimeleri bilmediğim ya da kadınları etkilemek için bir şey söylemem gerektiği anlamına gelmiyor. Ama birçoğu bana korkutucu olduğumu söyledi - yeşil gözlerim kara kara düşünüyor, sert çenem kolay gülümsemelere boyun eğmiyor, dövmelerim ve saç kesimim bana tehlikeli bir hava katıyor. Tüm bunları çekici mi buluyorlar yoksa beni evcilleştirme fikrinden mi etkileniyorlar, emin olamıyorum. Her iki durumda da, birçok kadın ben olmadan kendini bana atıyor.

parmağını kıpırdatmak zorunda kalıyordu. Bu Tasha'yı çıldırtırdı. Çok kıskanırdı,

beni onu aldatmakla suçluyor. Kimse onunla birlikteyken başka bir kadına dokunmadığıma inanmıyor.

Beni terk ettiğinden beri. İki kez, Indy'de. İkisi de kulüpte tavladığım kızlardı. Kendimi onların evinde buldum. İkisi de iki kere düşünülecek şeyler değildi. Güzellerdi ama kişilikleri yoktu. İyi yatıyorlardı ama akıl almaz bir şey değildi. Her iki seferde de kapılarından çıkarken kendimi rahatlamış buldum, köşeyi döner dönmez telefon numaralarını fırlattım.

Belki de bu yüzden bu gece çok fazla çaba sarf etmiyorum. Eve yalnız gidip uyumaktan daha mutlu olurdum.

"Sanırım daha az tatlı bir şeye geçmek istiyorum. Ne içiyorsun Ronan?" Georgia bana yaklaşıyor. Bütün gece böyle oldu; kalçamın orasını burasını dürttü, parmaklarını kalçamın üzerinde dinlendirdi.

Ara sıra pazılarını. Gözlerini çok kırpıştırdı. Bana izin vermek için ince hareketler

ilgilendiğini biliyor ama ne kadar agresif olacağından emin değil. Ama her içişte, onu tutan tasma gevşiyor.

"Jack ve kola."

"İyi mi?" Bana tatlı tatlı gülümsüyor. Gerçekten de gördüğüm o resimdeki kadar çarpıcı, gerçi çoğu makyaj. Uyandığında bu kadar çarpıcı olacağını hayal bile edemiyorum.

İçkiyi ona uzattım.

Gözleri heyecanla parlıyor, eğilip pipetin ucu için dudaklarını ayırıyor. Emerken o duygulu sütlü çikolata gözleriyle bana bakmaya özen gösteriyor. "Mmmm... Evet. Bunu kesinlikle istiyorum." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek bitiriyor.

Evet, eğer istersem bu gece kesinlikle biriyle yatacağım.

"Pekala, bu lanet garson kızımız bir daha asla geri gelmeyecek. Bara gidip birer içki alacağız. " Connor başını eğerek beni takip etmemi işaret etti.

"Kimsenin yerimizi almasına izin vermeyin."

"Asla." Sin gece kulübünün arka tarafındaki gölgeli oyukta yerimden kalkarken Georgia kıkırdıyor, gözleri bedenimi yakıyor. VIP bölümündeyiz ve görünüşe göre orada bir masa bulmak imkânsız ama
Sherrie müdürlerden biriyle çok iyi arkadaş.

Yalan söylemeyeceğim: Karanlıkta VIP kabinini terli vücutların kalabalığına tercih ederim.

Ama şimdi Connor'ı takip ederken, her adımda daha yüksek sesle çalan müzikle oraya doğru gidiyoruz.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, etrafını saran insan kalabalığının arasından en yakın bara doğru ilerliyorum. Hayatımda hiç bu kadar çok açık saçık giyimli, güzel kadın görmemiştim. Miami'de kişi başına düşen seksi vücut sayısı listelerin dışında. Sanırım plaj hayatıyla ilgili bir şey var.

Neredeyse diğer kıyafetleriniz kadar bikininizin olduğu bir yerde yaşıyorsanız, onların içinde iyi görünmek için fazladan yol kat etme eğilimindesinizdir. Ve, kahretsin,
Bu kadınlar iyi görünüyor.

Kokteyl garsonumuzun bize doğru yaklaştığını fark ediyorum ve gördüğüm manzara karşısında gülümsemem daha da büyüyor. Tepeden tırnağa altın sarısı, turuncu ve siyah vücut boyası ve üzerinde topuklu ayakkabı, G-string ve meme uçlarını kapatan pastilden başka bir şey yok. Bir gece kulübü için harika bir üniforma. Tüm garsonlar çeşitli hayvanlar gibi giyinmiş ve boyanmış. Bizimki bir aslan. Daha doğrusu dişi bir aslan.

"Ben de tam size geliyordum," diye mırıldanıyor.
Açık kıyafetinin utangaçlığı ya da bana yaklaşırken benim onu değerlendirmem. Göğsümle onun çift boyutlu göğüsleri arasında belki bir santim var.
Sahte oldukları belli ama güzeller. "Çok özür dilerim. Bu gece personelimiz az."

Belki Jack'tendir ama bu kostüm çok seksi. Kendine güveni de öyle. Georgia yerine VIP alanında olsaydı daha istekli olurdum. "Sorun değil. Bacaklarımızı esnetmemiz gerekiyordu."

"Adın ne senin?" Dudakları kulak mememi sıyırıyor.

"Ronan."

"Selam, Ronan. Masandaki esmer kız arkadaşın mı?"

Sırıtıyorum. "Sadece bu gecelik."

O da sırıtıyor. "Benim adım Becca."

"Hey, Becca. Bu boya ellerine bulaşıyor mu?" Bakışlarım göğüslerine kayıyor, avuçlarım göğüslerinin ağırlığını hissetmek için kaşınıyor.

"Ellerin ıslaksa olur. Patronum da gecenin bu saatinde vücudumdaki el izlerinden pek memnun olmaz."

"Bu çok kötü."

Dudakları ayrılıyor. "Peki ya sonra?"

Bir elin kasıklarımı yumuşattığını hissedince sıçrıyorum; onun olduğunu anlamak için aşağı bakmama gerek yok. Kaçmak istesem bile kaçamıyorum. Etrafım her yönden insanlarla çevrili, dişi aslan sunucunun sikimi sertçe okşamasından hepsi habersiz.

"Bence inanılmaz derecede seksisin. Belki bana numaranı verirsin ve birlikte .....oluruz."

Gözümün ucuyla Connor'ın iri cüssesini fark ediyorum, yaklaşık yirmi adım ötede, sırık gibi bir adama çok yakın ve tehditkâr bir şekilde duruyor.

Kahretsin. "Üzgünüm, arkadaşıma yardım etmeliyim. Masaya gel." Onun yanından geçip yoluma devam ettim, ereksiyonumu bastırmaya çalışıyordum.

mesafeyi kapatmak. Connor'ın omuzlarını tuttum ve sıktım. "Hey, naber kardeşim?"

"Bakın kime rastladım!" Connor sahte bir neşeyle haykırır.

"Bu adamı tanımıyorum." Sıska ve hipster bir havası var, ayakkabıları kahverengi, uzun ve hafif kanat uçlu, pantolonu dar, gömleği oturmuş ve kıvrılmamış. Gergin olduğu her halinden belli.

etrafına bakmaya devam ediyor, parmaklarını dağınık kahverengi saçlarında gezdiriyor ve yüzünü itiyor.

Connor'ın çekiciliğini kaybetmesi için kızgın olması gerekir. Ve Connor iri bir adam. Bu adam korksa iyi olur.

"*Bu* Ryan'ın eski sevgilisi, David."

Oh.

"Wolf'ta muhasebede çalışıyor. Şuradaki kız da resepsiyonda çalışıyor." Yaklaşık bir metre ötede duran ve aynı derecede gergin görünen güzel, uzun boylu bir sarışına doğru başını sallıyor.

Oh.

"Ben de David'e kolunu ona dolamasının ne kadar tatlı olduğunu söylüyordum. Biliyorsun, dün gece *kız kardeşimden* ayrıldığından beri."

Siktir. Sik sadece başka bir kızla değil. Wolf'ta çalışan bir kızla birlikte.

Zavallı Ryan. Pazartesi sabahı bunu duyacak. Eski sevgilisiyle aynı ofiste çalışmak zorunda olması yeterince kötü zaten. Şimdi de orada başka biriyle çıkıyor. Otellerin ve çalışanların

tavşanlar gibi birbirlerini öldürüyorlar ve kimsenin bunu öğrenmeyeceğini mi düşünüyorlar? Açık hava ekibinin kötü bir şöhreti var ama bu ofis çalışanlarından bazıları da pek iyi değil.

Etrafa hızlıca bir göz attığımda beş farklı fedainin bizi izlediğini ve harekete geçmeye hazır olduklarını görüyorum. Dışarı atılmak istemiyorum. Sunucumuzu tekrar görmeden olmaz. "Hadi ama. Ryan "ın bunu kendi yöntemleriyle halletmesine izin vermelisin. Sen her şeyi daha da kötüleştireceksin. Hadi gidelim."

İlk başta dinlemeyeceğini düşündüm. Ama sonunda bara doğru bir yol açarak uzaklaşıyor.

"Poindexter nasıl olur da böyle bir hatunu tavlar? Adam sırılsıklam 100 kilo olmalı. Sihirli bir aleti falan mı var?"

"Ben de anlamıyorum."

"Yani, kız kardeşim ve o bir şeydi ama....."

"Kız kardeşine bakmak pek de zor değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. O tamamen akademik, yüksek lisansını yapıyor ve

bok."

"Evet, sanırım."

Connor bana bakıyor. "Kız kardeşimi mi kesiyordun?"

"Hayır, dostum." Bu otomatik bir cevap. Bir yalan, ama gerekli bir yalan.

Kız kardeşler yasak bölge.

"Güzel. Çünkü bunun benim için sorun olacağını sanmıyorum."

Homurdanıyorum. "Dostum, o zaman neden onu bana itmeye çalışıp duruyorsun?"

"Çünkü onu rahatsız etmek hoşuma gidiyor. Ama gerçekten ısıracağını düşünseydim, ısırmazdım."

"Oh, eminim ısıracaktır. Aletim, vücudumdan çıksın. Hayır, teşekkürler. Aletimi bütün ve bağlı seviyorum. Ama ne var biliyor musun?" Connor'ın sırtını sıvazlıyorum. "Nasıl iyi bir kardeş olunacağını bildiğini ve sevişmek dışında bir şeyi önemsediğini gördüğüme sevindim."

Barmen siparişimizi almak için geldi. Connor siparişleri veriyor ve parasını ödüyor, bakışları barın etrafındaki güzel kadınların üzerinde geziniyor. "Ah iyi. Yakında yeni birini bulacaktır. Ve bulmaktan bahsetmişken

yattı..." İçkilerden iki tanesini kapar ve bir yol açmaya başlar. Kalabalık, masamıza dönüyoruz.

VIP bölümü o kadar karanlık ki köşemizi bulmakta zorlanıyoruz, Sherrie ve Georgia'nın müziğin ağır ritmiyle birbirlerine sürtünerek ayakta durdukları yere doğru bir iki basamak tökezleyerek çıkıyoruz.

"Lanet olsun." Connor kocaman sırıtıyor. "Yarı yolda yer değiştirmeye ne dersin?"

"Siz ikisini de alsanız, ben de sunucumuzu alsam nasıl olur?"

Kaşları bilerek kalkıyor. "Boya, değil mi? Her yerinde parmak izi bırakmak istiyorsun."

"Aynen öyle."

Sherrie elini masanın üzerindeki kadehlere doğru sallıyor. "Bakın garsonumuz bu kadar uzun sürdüğü için özür dilemek için ne getirdi!"

Hepsi boş. Koklamak için birini kaldırıyorum.

"Tekila!" İkisi de kollarını başlarının üzerine kaldırarak bağırıyor.

Connor ve ben aynı bakışları paylaşıyoruz; bu bakışlar ikimizin de bu gece biriyle yatmayacağını söylüyor, tabii yakında olmazsa. Bu ikisi beş dakika içinde ikişer kadeh içtiler, zaten çok içmişlerdi.

"Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum." Bardağıma başıyla işaret ediyor. "İç

yukarı."

Georgia masanın etrafında dönerken kalçaları sallanıyor. Hala dans ediyor, koşuyor

Elleri karnımdan göğsüme kadar uzanıyor, parmak uçları gömleğimin yakasında kıvrılıyordu. "Çok uzun zamanınızı aldı."

On dakikadan fazla değil, ama sarhoş kız zamanında, sanırım bu sonsuza kadar sürer. "Biraz su içmelisin."

"Hmm...." O kadar yakın ki, tek koklayabildiğim onun lotus çiçeği parfümü.

ve tekila. "Su istemiyorum. Ne istediğimi biliyor musun?"

"Sanırım tahmin edebilirim."

Bana sürtünecek kadar yaklaştı. Gözleri heyecanla parlıyor. "Görünüşe göre biri beni gördüğü için heyecanlı."

Ya da sadece heyecanlıyım, Becca sağ olsun.

Ellerim içkilerimizle dolu, bu yüzden Georgia'nın parmakları, daha az uzman ama daha az hoş karşılanmayan, pantolonumdaki sert çıkıntının üzerinde kayarak ileri geri sürtündüğünde fazla bir şey yapamıyorum.

"Sen büyük bir çocuksun," diye mırıldanıyor kulağıma ve sikim, övgüden heyecanlanan bir kucak köpeği gibi tepki olarak zıplıyor. Kıkırdayarak fermuarımı indiriyor ve beni kavramak için elini içeri sokuyor, külotumun pamuğunda bile elinin sıcaklığı dudaklarıma yumuşak bir inilti getiriyor. I

Sherrie'nin Connor'ı şezlonga geri ittiğini ve kucağına tırmandığını, kısa eteğinin G- string'inin siyah dantelini gösterecek şekilde yukarı kalktığını görmek için bakıyorum. Etrafımızda insanlar kendi küçük dünyalarında gülüyor, dans ediyor, yarı gizli bir şekilde yan masalardan kokain kokluyorlar. Burası mı yoksa genel olarak Miami mi diye merak ediyorum ama kimse kimin izlediğini umursamıyor gibi görünüyor.

Ve doğrusu, şu anda benim de pek umurumda değil. Georgia'nınkini de bitirmek zorunda kalacağımı bilerek içkimin yarısını geri çekiyorum. Ve sonra

buradan çıkmamız gerekecek çünkü o kırmızı dudaklara sikimin etrafında ihtiyacım var.

Aklımı okuyabiliyor olmalı çünkü kemerimin tokasının çözüldüğünü hissediyorum. Kahretsin... gerçekten de-

Külotumu sıyırıp sikimi ortaya çıkarırken serin parmakları tenimi sıyırıyor.

Tanrım. En azından benim sırtım oraya dönük.

Önümdeki sandalyeye oturuyor, öne doğru eğilip dilini boyum boyunca gezdirirken bana şehvet dolu bir gülümseme veriyor.

Connor'ın neler olup bittiğini bilip bilmediğini görmek için göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ama o başka şeylerle meşgul, elleri Sherrie'nin kıçını sıkıca kavrıyor. Kucağına oturuyor, ona öyle sert sürtünüyor ki pantolonuna boşalmamasına imkan yok.

Tıpkı şu anda Georgia'yı durdurmamın mümkün olmadığı gibi.

İçkimin kalanını yudumluyorum ve bardağı yavaşça kanepeye doğru fırlatıyorum.

Buz parçaları pürüzsüz yüzeye dökülüyor. Burası bir bar, dökülen içkilere alışık olmalılar. Boştaki elimle parmaklarımı Georgia'nın saçlarının arkasından geçirerek kendimi onun sıcak ağzına doğru yönlendiriyorum. O da

Beni tereddüt etmeden ve tamamen kabul ediyor, ta ki ucumun boğazının arkasına çarptığını hissedene kadar. Dizlerim hafifçe bükülüyor.

Sherrie şaka yapmıyordu - arkadaşı sakso çekmeye bayılıyordu ve bu konuda çok iyiydi, başı aşağı yukarı sallanırken aldatıcı geyik gözleri benimkilere kilitlenmişti, uzun tırnakları acı verici bir şekilde kalçalarıma batıyordu. Kelimenin tam anlamıyla öğürme refleksi yok.

Şiştiğimi ve gerildiğimi hissediyorum. Tam burada, bu kulübün arkasında, onun ağzına boşalabilirim. Daha önce yaptığımı söyleyemeyeceğim bir şey. Tasha çarşafların arasında vahşiyken, her zaman bir kapının güvenliğinin arkasındaydı ve sadece ikimizle

birlikteydi.

Hafif bir el omzuma yerleşiyor. Becca'nın yanımda durduğunu görmek için dönüyorum. "Üzgünüm, bunu burada yapmana izin verememem."

"Neden olmasın? Bunu yapan sen olmak istediğin için mi?" Jack sağ olsun, iğrenç bir göte dönüşüyorum. Ama cidden, insanlar dans pistinde neredeyse sevişiyor ve birkaç dakika içinde işim bitecek.

"Çünkü bu kamusal ahlaksızlık olarak kabul ediliyor. Hoş karşılanmaz." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey aletimi daha da şişiriyor. Yüzümden Georgia'nın emdiği yere inen gözlerinden bilmiş bir bakış geçiyor. Bakışlarını tekrar kaldırdığında, içlerindeki sıcaklığı görüyorum. "Fedailer gelmeden işini bitirsen iyi olur."

Sırıtıyorum. "Bitirmeyi mi tanımlıyorsun?" Dur demek mi istiyor.... yoksa

Boş içecek tepsisini tutuşunu ayarlıyor, bir elini benimkinin üzerine yerleştirirken yoldan geçenlerin görüşünü engellemek için kolunun altına sıkıştırıyor. Georgia'nın başını yönlendiriyor, onu daha hızlı, daha derine itiyor, boyalı göğsü pazılarıma sürtünüyor. Pasta bile sertleşmiş meme uçlarını gizleyemiyor.

Bu dişi aslan başka bir şey.

Omzunun üzerinden Sherrie'nin Connor'ın kucağında ters döndüğünü ve şimdi kıçını Connor'a sürttüğünü görüyorum. Connor'ın başı kanepeye yaslanmış, dudakları aralanmış, tavana bakarken yüzünde coşkulu bir ifade var.

Bunun olduğuna inanamıyorum. "Sik beni....." Cennetteyim.

"Ben de öyle umuyordum," diye mırıldanıyor garson kız.

Georgia'nın içkisini yudumlayıp bardağı kenara fırlatıyorum, bakışlarım garsonun çarpıcı vücuduna kilitleniyor. Georgia bana sakso çekerken ağzımın suyunun akması muhtemelen yanlış ama elimde değil ve ne Georgia ne de Becca bunu umursuyor gibi görünüyor.

"Sana gerçekten dokunmam gerek." Patlamaya hazırım.

Becca duruşunu ayarlayıp bacaklarını biraz daha ayırırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Boyalı olduğum hiçbir yerde."

Bu da bana tek bir yer bırakıyor.

Beni durdurmasını bekleyerek parmağımı G-string'inin ön kısmında gezdiriyorum.

Gülümsüyor.

İşaret parmağımı dikkatlice pürüzsüz tümseğinin önünden aşağıya ve kaygan orta kısmına doğru kaydırıyorum. Bacaklarını daha da ayırıyor, sanki davet eder gibi

İçine girdim.

İki parmağımı sokuyorum.

Bu benim felaketim. Karnımdaki, kasıklarımdaki, bacaklarımdaki tüm kaslar kasılırken ve taşaklarım gerilirken başım geriye düşüyor. Georgia'nın başını kendime doğru çekerek, ağzının içine dökülürken itiyorum.

Becca aniden benden uzaklaştı, parmaklarım

Onu.

Ve kendimi iki kamyon büyüklüğünde fedai tarafından kuşatılmış buluyorum.

~ ~ ~ ~

"Sin'den kovulmak neredeyse imkânsız. Aferin dostum." Ön kapıdan karanlık oturma odasına doğru tökezleyerek ilerlerken Connor omzuma bir tokat atıyor, Georgia ve Sherrie de birbirlerinin kollarına yapışmış kıkırdıyorlar.

Sin'de işler aniden bitmesine rağmen - dışarı çıkarılırken pantolonum zar zor toparlanmıştı - tatmin olur ve geceyi bitirirdim. Ama Sherrie'nin ağzı taksiye bindiğimiz anda sikimin etrafında kendine bir yol buldu ve şimdi başka bir serbest bırakılmaya ihtiyacım var.

"Ben bu taraftayım." Connor Georgia'yı yatak odasına götürüyor ve bana başparmağıyla işaret ediyor. Ne zaman yer değiştireceğimize karar verildiğinden ve bu kararı kimin verdiğinden bile emin değilim ama görünen o ki herkes oyunda.

"Gömleğinde boya var." Sherrie'nin eli Becca'nın turuncusuna bulandığım gömleğimin kolunda geziniyor.

"Lanet olsun. Umarım ortaya çıkar." En sevdiğim tişörtlerimden biri.

"Bunu hemen yıkamaya atmalısın." Düğmelerle oynamaya başlıyor, dudakları ağzıma doğru hareket ediyor.

Ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "İşte, bırak ben yapayım. Odam aşağıda, sağda. Bir saniye içinde orada olacağım."

Kıkırdayarak koridora doğru sendeleyerek üç adım atıyor ve kanepenin sırtını kendisine rehberlik etmesi için kullanıyor.

Çamaşır makinesi ve kurutucunun bulunduğu ana odadaki dolaba yöneliyorum. Gömleğimi çıkarıp çamaşır makinesine atıyorum. Çok karanlık ve tüm kontrolleri okuyamayacak kadar sarhoşum, bu yüzden umarım bunu doğru yapıyorumdur.

"Ne oluyor be!" Bir kadın çığlık

atıyor. Kahretsin.

Koridorda tökezleyerek ilerliyorum, yere saçılmış topuklu ayakkabılara, elbiseye ve külotlara takılıp düşüyorum, ta ki Ryan'ın kapısının ardına kadar açık olduğunu ve tamamen çıplak bir Sherrie'nin dışarı fırladığını görene kadar.

Kabul etmek gerekir ki, Ryan'ın yatak odasının kapısı koridorun sonunda ve benimki de onun köşesinde olduğu için daire garip bir tasarıma sahip. Yine de anlaması zor değil.

"*Diğer* hakkınız."

Sherrie kıkırdayarak koridoru geçip benim odama giriyor. Ryan "ın odasına bir göz atma cesaretini gösterdiğimde baĢucu lambasının açık olduğunu ve Ryan "ın yatağında dik bir Ģekilde oturduğunu görüyorum.

"Bunun için üzgünüm." Dilinin keskin ucunu hissetmeden önce kapıyı kapatıp odama giriyorum.

"Kimdi o?" Sherrie yatağımda uzanmış, bacaklarını iki yana açmış, sahte, dolgun göğüsleri güzelce oturmuş, pantolonumu çıkarışımı izliyor.

Güzel bir vücudu var, sanırım Georgia'nınki kadar güzel. Bunun uzun süreceğini sanmıyorum.

Sonra ne olacak? Ondan nasıl kurtulacağım? Bu kızın yanında uyanmak istemiyorum. Neden onları buraya geri getirdik?

"Ev arkadaşı." Taze prezervatif kutusunu yırtarak açıyorum ve bir tanesini çıkarıp folyo ambalajını dişlerimle yırtıyorum.

"Yatağına çıplak girmemden hoşlandığını sanmıyorum."

"Nedenini hayal bile edemiyorum. Arkanı dön."

"Önce beni boşaltmayacak mısın?" Sherrie bana abartılı bir surat asıyor ve benimle alay edercesine parmaklarını göbeğinde gezdiriyor.

Onu kalçalarından yakaladım ve ters çevirdim. Onu dizlerinin üzerine çekerek arkasındaki yatağa tırmanıyorum. "Merak etme. İneceksin." Tasha'yı her seferinde nasıl orgazm edeceğimi bulmayı kişisel bir meydan okuma haline getirdim. Sherrie de o kadar farklı olamaz. Ayrıca, dilimi öyle herkesin bacaklarının arasına sokmam. Kesinlikle arkadaşı barda sikimi yalayan ve bu geceden sonra görüşmeyeceğim bir kadının değil.

Sert bir hamleyle içine girdim.

Haykırıyor.

"İyi misin?"

"*Çok* iyi," diye inliyor, yüzünü yana çevirerek. Bu açı -kıç yukarı- en sevdiklerimden biri. Gerçi genel olarak kıçlar favorimdir. "İyi misin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve kalçalarımı hareket ettirirken gülümsüyorum, onu kolaylıkla içeri ve dışarı itiyorum. İtiraf edeyim, Tasha olsun ya da olmasın, bu çok iyi hissettiriyor.

Yatak başlığı duvara çarpmaya başladı. Bunun tekrarlanmaması için yarın çekip çıkarmam gerekecek. Her itişte gürültüyle gıcırdayan çerçeve için yapabileceğim pek bir şey yok.

Sherrie bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor, içine her daldığımda çığlıkları ve inlemeleri daha sık ve yüksek sesle geliyor. Bir dakika sürdü.

ama şimdi bulduğuma göre, acımasızca çarpmak için açı yapıyorum.

"Aman Tanrım! Geliyorum! Geliyorum! Geliyorum." Tutarlı kelimeler başarısız

ve çok geçmeden orgazm çığlıkları atmaya başladı. Karnımdaki kaslar, içkinin de etkisiyle henüz gelmemiş olan kendi boşalmamın beklentisiyle geriliyor.

Öfkeli bir yumruk diğer taraftaki duvara vuruyor ve beni

Yavaş.

Ryan'ın sesi boğuk ama anlaşılacak kadar yüksek. "Sen çok bok dolu! Kimse *o kadar* iyi değil!"

Sherrie pantolonunun içinden kıkırdıyor, vücudu gevşek. "Sanırım onu henüz sikmedin. Aksi takdirde bunu söylemezdi."

Hayır, görmedim. Ve bunun değişeceğini de sanmıyorum. Amcığı muhtemelen

Dişler.

Yine de aletimin meydan okuma olarak algıladığı şeye gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bir ayağımı yere koyarak kollarımı Sherrie'nin kalçalarına doladım ve hafif bedenini yatağın üzerinden kaldırdım.

"Aman Tanrım," diye pantolonunu indiriyor. "Çok derinsin." "Oda arkadaşımın yanıldığını kanıtlamaya hazır mısın?"

~ ~ ~ ~

Saat, prezervatifime boşalana kadar yirmi dakikanın geçtiğini gösteriyor, vücudum ter içinde, göğsüm kabarıyor ve
kaslar bitkin.

Sherrie iki kez daha boşaldı ve şimdi önümde gevşek bir bedenden başka bir şey değil. "Yürüyebileceğimi sanmıyorum." Sesi hırıltılı bir hal aldı.

Yatağın son gıcırtısı duyulduktan sonra kapım açılıyor ve Connor boxer'ıyla beliriyor.

"Hadi ama dostum. " Hala onun içindeyim.

Connor özür diler gibi bile yapmıyor. "İş için birkaç saat içinde kalkmamız gerekiyor, unuttun mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. Yarın cumartesi. Çalışmak zorunda değiliz.

Sherrie'nin koridora saçtığı giysileri şifonyerin üzerine koydu. "Taksiniz beş dakika içinde burada olacak. Giyinsen iyi olur. Georgia

seni bekliyor."

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum.

Mükemmel planlanmış. Sanırım Connor benim ruh eşim olabilir.

~ ~ ~ ~

"Bizi arayacak mısın?" Hem Sherrie hem de Georgia beceriksizce çıplak göğsüme pençe atıyorlar. Muhtemelen taksi eve varmadan bayılacaklar. Umarım kusmazlar.

"Elbette." Sherrie tam eğilirken başımı çeviriyorum ve yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. En azından Georgia rahatsız etmedi.

"Onlarla aşağıya kadar yürüyeceğim. Arabalarına güvenli bir şekilde bindiklerinden emin ol." Connor boxer'ıyla onları takip ediyor ve geçerken bana bir başparmak işareti yapıyor.

Ve yatak odama doğru sendeleyerek geri döndüm.

bitki.

Ama Ryan kapısının önünde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Saçları dağınıktı ve gözlerinde nefret vardı. "Ağabeyime hiç benzemiyorsun, değil mi?"

"Bunu yarın yapabilir miyiz, lütfen?"

"Neyi?"

"Kazara seni kırdığım ve sonra bana bağırıp çağırdığın şu şey."

"Bu gece olanlara 'kaza' mı diyorsun?" Ela gözleri parlıyor. Ben de daha öfkeli görünemez sanıyordum. "Senin fahişen benim

Yatakta. *Çıplak*."

"Kafası karıştı." Kafası o kadar karıştı ki yarı yolda erkek değiştirdi, demek istiyorum ama diyemiyorum.

"Bu iyi olduğu anlamına gelmez!"

Teslimiyet işareti olarak ellerimi kaldırdım. "Haklısın, değil. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Yarın geceye kadar, sağ ve sol arasındaki farkı söyleyemeyen bir sonraki fahişeyle."

"Bunu her gece yapmayacağım." Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Pişmanlığın tanıdık karıncalanması yerleşiyor. Tasha'nın başka erkeklerle birlikte olduğunu bilmeme rağmen onu aldatmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Saçmalık." Başını sallıyor. "Bütün gün çalışıyorum ve haftada dört gece dersim var. Şimdi bu hafta sonu yapmam gereken bir ton okul ödevim var.
Bazılarımız günlerini içki içerek ve parti yaparak geçirmiyor. Beynimizi kullanmak zorundayız."

"Üzgün olduğumu söyledim. Başka ne söylememi

istiyorsun? "Eve fahişe getirmeyeceğini!"

"O bir fahişe değildi."

Ryan'ın yüzündeki ifadeden farklı düşündüğü anlaşılıyor.

"Arada bir biriyle yatmam gerekebilir. Connor'ın eve kız getirmediğini söyleme bana."

"Dairenin diğer ucunda. Bir duvarı paylaşmak zorundayım Sen!"

Yeterince adil. "Bir dahaki sefere daha sessiz olacağım."

Bana gözlerini deviriyor. "Saat gecenin 2'si ve ben sadece Son yarım saattir sarhoş bir hatun kulağıma bağırıyordu. Şimdi çok yorulacağım. Ve sakın bana bunun çok sık olmayacağını söyleme. İkimiz de buna inanacak kadar aptal değiliz."

İç çekiyorum. İşte tam da bu yüzden kadın ev arkadaşı istemiyorum. "Bak, Tasha beni terk ettiğinden beri başka bir kıza neredeyse hiç bakmadım ve bu gece eve kimseyi getirmeyi planlamıyordum. Bu sadece oldu. Bunu minimumda tutmak için elimden geleni yapacağım, ama bir keşiş gibi yaşamayı taahhüt etmeyeceğim.
Tamam mı?"

Yanılıyor olabilirim, ama sanırım Ryan "ın gözlerinde bir sempati parıltısı görüyorum. Uzun bir süre duraksıyor. "Belki sana çok yoğun olduğum zamanlar için programımı verebilirim ve sen de buna göre çalıĢabilirsin."

Bir kahkaha patlattım. Ciddi miydi? "Senin programında değilim Ryan." Gözlerim çıplak bacaklarını taramak için düşüyor. Bacakları kısa ama o büyük, rahatsız edici tişörtün altında düzgün duruyorlar. "Yatağımdaki sen değilsen tabii."

Homurdanıyor. "Sanki." Ama vücudu ona ihanet ediyor, bakışları göğsümün üzerinde aşağıya doğru kayıyor, dudakları keskin bir nefesle

ayrılıyor. Onu veriyor

başını salladı. "Senin türünle

ilgilenmiyorum." "*Benim türüm*

mü?" Sırıtıyorum.

Çenesini ayarlıyor. "Hırsı olmayan ve çok az standardı olan bir tür."

Ses tonunu ya da sözlerini sevmiyorum. Sanki benimle birlikte olamayacak kadar iyiymiş gibi küçümsüyor. İşletme diplomam olduğu gerçeğinden bahsetmeye zahmet etmiyorum. Sanırım bunu bir şekilde kendini kanıtlamak için kullanacak,
Diplomalı bir adamın, bir ofiste oturmaktansa ellerini kullanmayı tercih ettiğini fark ettiği için bir otelde nasıl amelelik yaptığını. "Bu doğru. Muhasebecileri seviyorsun. Hepsi çok onurlu, değil mi?"

Gözlerinde acı parlıyor.

Konuyu ona getirmek çok aptalca bir hareketti. Özür dilemek için

ağzımı açtım- "Duş alman lazım. Leş gibi kokuyorsun." Burun

delikleri tiksintiyle kıvrıldı.

Kendime engel olamıyorum. "Çünkü bir kadını üç kez orgazm ederek sikmeyi yeni bitirdim." Ona bir adım daha yaklaştım. "Hiç böyle sikildin mi?" Ryan sessiz mi yoksa boşalırken çığlık mı atıyor? Geri adım atmıyor, kendini korumaya çalışıyor.

"Tabii ki var."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Yatağıma kadar kıkırdadım.

Bölüm 5

"Hazır mısın?" Connor oturma odasından bağırıyor.

Şifonyerimin üstünden cüzdanımı ve anahtarlarımı alıyorum. Neden anahtarlarımla uğraştığımı bile bilmiyorum. Her zaman Connor'la birlikteyim. Kalçamızdan bağlıyız.

Tam yatak odamdan çıkarken Ryan'ın kapısı açılıyor. Cuma gecesi saat 02:00'deki yüzleşmemizden beri onu ilk kez görüyorum. Şimdi pazar gecesi. "Hey, duşa ne zaman ihtiyacın var?

Sabah mı?" diye soruyor, sesinde her zamanki zehirden eser yok.

"Alarmım 6:20'de çalıyor."

"Harika. İyi geceler." Odasına girdi ve başka bir şey söylemeden kapıyı kapattı.

Tamam o zaman....

Belki de kalp acısıyla nasıl başa çıkacağını

öğreniyordur. Belki de o kadar da cadaloz değildir.

~ ~ ~ ~

Banyo kapısını çaldım. Saat 6:30. İçeri girmem gerektiğini biliyordu. zamanında işe gidebilmek için on dakika önce duş aldım. Peki neden

Duşun saat 6:15'te başladığını mı duydum?

Bu kasıtlıdır.

Ve cevap vermiyor.

Kapıya vuruyorum. "Hadi, Ryan!"

Connor mutfağa sendeleyerek giriyor, sokağın aşağısındaki barda maç izlediğimiz geceden sonra gözlerinin etrafı biraz pürüzlü. Ama temiz ve üniformalı, elinde kahve, gitmeye hazır. "Neler oluyor?"

"Kız kardeşin her zamanki gibi tatlı davranıyor, olan bu." Beni geç bırakacak.

"Benim banyomu kullan."

Kabul etmek üzereydim ama. "Hayır! Siktir et!" *Usturamı* ve *şampuanım* ve sabunum. Bunu sadece beni kızdırmak için yapıyor. Kapıya vuruyorum. "Beş saniye içinde bana cevap vermezsen, kayıp düştüğünü varsayacağım ve bu kapıyı kıracağım! Bunu adil bir uyarı olarak kabul et. Bir! İki! Üç!"

Duş kapanıyor.

Saniyeler sonra kapı açılıyor ve Ryan dıÇarı çıkıyor, üzerinde hâlâ pijamaları var, saçları kuru, kolunun altına bir kitap sıkıÇtırmıÇ.

Ne.... "Duş bile almamışsın."

Abartılı bir şekilde esniyor. "Oops! Ne aptalım, gerçekten içeri girmeyi unuttuğuma inanamıyorum!"

Yüzümün berbat olduğunu hissediyorum.

"Binmeyi mi unuttun?" Masumca omuz

silkiyor.

"Dur tahmin edeyim: dün sorduğunda sana söylediğim gibi sabah 6:20'de işe gitmek için duş almam gerektiğini unuttun mu?"

"Hoppala! Tamamen aklımdan çıkmış. Sanırım bu hafta sonu uykusuz kaldığım için *çok* yorgundum. Bilirsin, tüm o *fahişeler yüzünden.*"

"O sadece Cuma gecesiydi. Ve onlar fahişe değildi!"

Beni geçip odasına girdi ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Onu.

Bir muz yiyen ve sırıtan Connor'a dönüyorum. "Bu kız

Gerçek mi? Bu az önce oldu mu?"

"Siz ikiniz nasıl geçineceğinizi bulsanız iyi olur. Ve acele edin. Hemen gitmeliyiz."

Hay sikeyim. Banyoya daldım ve musluğu açtım. Sıcak suyu bekledim.

Ama hiç kalmadı.

~ ~ ~ ~

"Sin'den kovulmak imkânsız!" Sırık gibi bir adam olan Dean, elindeki sandviçten bir lokma alırken haykırıyor; konuşurken ağzından ince marul parçaları dökülüyor.

"Ve yine de buradaki süperstar bunu tek başına başardı." Connor'ın ağır eli omzuma düştü. "Sakso mu yoksa kokteyl garsonunu parmaklamaya başlaman mı fedaileri daha çok kızdırdı karar veremiyorum."

Birlikte öğle yemeği molası verdiğimiz çocuklar Connor'ın Cuma gecesini anlatmasına tepki gösterirken, Wolf otelinin arkasındaki personel alanında - piknik masaları ve birkaç saksıdan oluşan basit bir çitle çevrili alan - gürültülü bir alkış ve kahkaha korosu patlak veriyor.

"Peki sonra ne oldu?" Müşteri hizmetlerinden kısa boylu, İspanyol asıllı bir adam olan Lopez soruyor. Düzgün bir adama benziyor. Hâlâ evde yaşayan ve annesinin onayladığı sokağın aşağısındaki iyi Katolik kızla evlenmek de dâhil olmak üzere annesinin istediği her şeyi yapan türden bir adam. Bizimkilerle oturmasını onaylamayacağını tahmin ediyorum.

"Biz ayrıldık." Kendi sandviçimin ambalajını toparlayıp çöp kutusuna attıktan sonra parktaki banka yaslanıp sıcak güneşin tadını çıkarıyorum. Connor'ın aksine, etrafta dolanıp bu konuda konuşacak biri değilim.

"Evet, ama-"

"Haydi, şimdi." Yanımızdaki masada oturan ve dinlemiyormuş gibi yapan bir grup kadın çalışana başımla işaret ediyorum. Oral seks ve parmaklama hakkında konuşan bir grup inatçı tayfayı duymalarına gerek yok.

"Ve sonra yer değiştirdik," diye devam ediyor Connor. "Ve lanet olsun, o kız nasıl sakso çekileceğini biliyordu."

"Yani o gece üç piliçle mi yattın?" Lopez bana hayretle bakıyor.

"Öyle ya da böyle," diye cevaplıyor Connor benim yerime.

Arka kapıdan bir grup kadın çıkıyor ve erkekler dikkatlerini benden ve sikimden ayırıp onları süzmeye başlıyorlar.

"Poindexter onu tavlamayı nasıl başardı?" Ekipten Franco soruyor, Connor'ın Cuma gecesi söylediklerini tekrarlıyor, hepimiz Cuma gecesi Sin'de gördüğüm salkım söğüt gibi sarışının parmaklarından sarkan çiçekli öğle yemeği çantasıyla dışarı çıkışını izlerken, onunla gizemli bir kahkaha paylaşıyor

Yakındaki bir masaya oturdular.

Ve böylece dedikodular, spekülasyonlar başlar. Bu da demek oluyor ki Ryan şimdiye kadar eski sevgilisini duymuştur. Nasıl karşıladığını merak ediyorum.

"Ben olsam yapardım." Connor kola kutusunu bitirmek için başını arkaya eğiyor. Yüksek sesle geğirerek masadakilerin birkaçının kaşlarını çatmasına neden oluyor. Tabii ki, bu kaş çatmaların çoğu, kimden geldiğini gördüklerinde eriyip gidiyor.

"Bundan nasıl kurtuluyorsun?" Franco, Connor'a başını sallayarak mırıldanıyor.

"Bir kıza arkadaşının da gelip gelemeyeceğini sorarak paçayı sıyırdığım gibi." Connor'ın yüzü gamzelerini gösteren geniş bir sırıtışa

dönüşüyor. "Ben sadece

karşı konulamaz."

Bir kahkaha daha patlar.

Dış kapı açılır ve Ryan elinde kahverengi kâğıt torbasıyla dışarı çıkar. Başlar otomatik olarak döner. Yanakları hızla kızarırken bizi arıyor ve oraya doğru yürümeye başlıyor.

"Gerçekten öğle yemeğini seninle mi yiyor?" Ben soruyorum.

"Asla." Connor bankta aramızdaki boşluktan çöpü alarak ona yer açtı. "Küçük kardeşim! Ne büyük bir zevk!"

"Kapa çeneni. Senden sadece üç ay küçüğüm."

Oturmadan önce hazır bir peçeteyle tezgahı siliyor ve başımı sallamama neden oluyor.

"Ne? Bluzumu kuru temizlemeden yeni aldım." Bakışları tozlu pantolonumu sıyırıyor, bana kirli olduğumu düşündüğünü sözsüz olarak söylüyor. En azından alay etmiyor.

Diğer çocuklar kendi sohbetlerine daldılar - neyse ki bizim duyamayacağımız kadar alçak sesle konuşuyorlar çünkü eminim sadece Mürettebatın bir grup cinsel yolla bulaşan hastalıklı mağara adamı olduğu teorisini kanıtlamak.

Öğle yemeğini hızla kucağına yerleştiriyor. Yoğurt, elma, üzüm ve muhtemelen sağlıklı ama kartona benzeyen bir tür ince, koyu renkli ekmek üzerinde peynirli bir sandviç. Bahse girerim öğle yemeği konusunda her gece batan güneş kadar tahmin edilebilirdir.

Connor da aynı şeyi düşünüyor olmalı. "Her gün aynı yemeği yemekten hiç sıkılmıyor musun?"

"Hayır."

"Ama hiç büyük, yağlı bir hamburger sipariş etmek istemez misiniz?"

"Hayır. Bu şekilde yiyemem. Balon gibi şişerim." Kucağında duran pizzanın dağınık kalıntılarına bakıyor. "Bunun senin için ne kadar kötü olduğunun farkında mısın? Yağ, tuz ve koruyucu maddelerle dolu."

Connor tişörtünü yukarı kaldırıyor ve elini benimki kadar sert ve yontulmuş karnının üzerinde gezdiriyor. "Benim için önemli gibi mi görünüyor?"

Gözlerini deviriyor. "Daha iyi yemeye başlamalısın."

"Sen yemek yap, ben de daha iyi yiyeyim."

"Sanki senin için yemek yapacağım. *Ondan* sonra banyoyu temizlemek zorunda olmam yeterince kötü zaten."

"Bugün temizleyecek pek bir şeyin olmayacak, iki dakikalık soğuk duşum ve diğer şeyler yüzünden," diye hatırlatıyorum ona kuru bir şekilde.

Sanırım dudaklarında kıvrılan bir gülümsemenin ipucunu yakalıyorum. Kapı gıcırdayarak açılıp eski sevgilisi dışarı çıkınca bu gülümseme çabucak siliniyor.

Gözleri etrafı tarıyor. Üçümüzün oturduğu bankta duraklıyor, hafifçe genişliyor - kafasının içindeki laneti neredeyse duyabiliyorum - ve sonra bakışlarını hızla yeni kızının oturduğu yere çeviriyor.

"Hey, David!" Connor ona el sallayarak bağırıyor. Ryan onun yanında küçük bir utanç sesi çıkarıyor. "Gecenin geri kalanı nasıl geçti? Cuma mı?"

"Peki." David diğer tarafa yönelirken omuzları biraz çöktü. Masa.

Connor uzun bir süre onları izler, tehditkâr bakışını mükemmelleştirir Başarabileceğini sanmıyordum. "Sırf onu kızdırmak için onu çivilemeliyim. Ne dersin Ry?"

"Sanırım öğle yemeğimi içeride bitireceğim." Ryan kucağından yemeğini topluyor.

"Hayır. Kal." Ayağa kalkmasına fırsat vermeden elimi bacağına, dizinin hemen üstüne koyuyorum. "Umurunda olmadığını düşünmesini sağla."

Vücudu tepki olarak geriliyor. Dokunuşuma mı, sözlerime mi, bilemiyorum.

Muhtemelen ikisi de. "Anlamıyorsun."

"Öyle değil mi?" Öğle güneşinin altında profilini inceliyorum. Pürüzsüz görünen bir cildi var, görünürde ne bir yara izi ne de bir sivilce var. Ve zerre kadar makyaj yapmayan biri için yüzü aslında ilk fark ettiğimden *çok daha* güzel, daha sağlıklı bir şekilde.

Onun nasıl hissettiğini *çok iyi* biliyorum. Tasha ve ben Ayrıldık, arkadaşlarımla bir barda oturuyordum ve o bir adamla içeri girdi. Üç seçeneğim vardı: Gitmek, bir kız tavlamak ya da kavga etmek.

Parmak eklemlerimin iyileşmesi biraz zaman aldı.

"Kalkıp gidersen, ağlamak için banyoya koşan kalbi kırık küçük bir kız gibi görünürsün. İstediğin bu mu?"

Elimi dizinden çekti. "Hayır."

"Ben öyle düşünmüyorum. Umurunda olmayan ve çoktan hayatına devam etmiş bir kadın gibi görünmek istiyorsun." İşte bu şirretlik, ben Sanırım bir kalkan. Ne yazık ki, onu nasıl kullanacağını bilmiyor. Herkes bundan nasibini alıyor.

"O haklı. Burada ikimizin arasında otur ve garip ekmeğini ye ve umurunda değilmiş gibi davran." Connor bacaklarını uzatıyor ve sıraya yaslanıp gözlerini kapatıyor.

Ryan dikkatini yoğurduna verip folyo kapağını açıyor. "Cuma gecesi onu gördünüz mü?" diye soruyor sessizce.

"Evet."

"Yani, *onu* biliyor muydun?"

Ryan'ın, onurlu muhasebecisinden bahsettiğim o geceki konuşmamızı tekrar ettiğini görebiliyorum. "Evet."

Çenesi sıkıştı. "Neden bana söylemedin?"

"Yeterince kızgın olduğunu düşündüm. Ve bunu yakında duyacaksın.""Sence. " Sesi uzaklaşıyor.

"Siz ayrılmadan önce onunla birlikte olduğunu mu?"

Sürekli gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor. Yüksek sesle söylememe gerek yok, o anladı.

"Bu çok aşağılayıcı. Tam bir aptalım," diye fısıldıyor nefesinin altından, bizim duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle.

"O eziği unut. O seni hak etmiyor." "Deniyorum.

Kolay değil."

"Öyleyse bir seks arkadaşı bul," diyor Connor tembelce. "Daha kolay olur." Kız ona kaşlarını çatıyor. "Harika bir kardeş tavsiyesi."

Omuz silkiyor. "Ne var? Herkes Ronan'ı becerdiğini düşünüyor. Sen de başlayabilirsin."

"Hayır, yok." Paniğe kapılmış ela gözleri üzerime dikilmiş, beni inceliyor. "Yalan mı söylüyorum, Ronan?"

Kolumu bankın arkasına uzatıyorum ve Ryan "ın kumral saçlarının uçlarını parmak uçlarımda döndürmeye baĞlıyorum. Beklediğimden çok daha ipeksi. "*Herkesin* böyle düşündüğünü söyleyemem. En azından henüz."

"Saçmalık." Başını başka yöne çevirince kendimi kaybettim.

Başka bir tel bulup oynamaya devam ediyorum. "Ne bekliyordun ki? Birlikte yaşıyoruz. Beni çıplak gördün-"

"Çünkü beni parlattın."

"Harika bir ön sevişmeydi bu arada," diye mırıldanıyor Connor. "İyi işti dostum."

"Ve herkes o pis tayfaların nasıl olduğunu bilir," diye alay ediyorum. "Yine de buradasın, bizimle yemek yiyorsun. Bize geldin."

"*Ronan'a,*" diye araya giriyor Connor, onu teşvik ederek. "Bana sorarsan çok fazla kırmızı bayrak var. Herkes konuşuyor olacak."

Ryan "ın yanakları alev alev yanmaya baĢlıyor. "Bu sabahki duşun intikamı bu, değil mi?"

Kucağındaki elmayı çalıyorum ve büyük bir ısırık alıyorum. "Ve bunun her saniyesinden zevk alacağım."

Bölüm 6

"Bu koku da ne?" Connor ön kapıdan içeri adım atarken mırıldanıyor.

"Sen." Connor'ın liginde frizbi oynamayı yeni bitirdik ve terden sırılsıklam olduk.

"Hayır, dostum. Bu yemek kokusu." Derin nefes alıyor. "Çok lezzetli kokuyor!"

O haklı. Dairemiz sanki biri yemek pişiriyormuş gibi kokuyor.

Adanın ortasında fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak bir muffin rafı duruyor. Yanındaki notta "Daha iyi ye." yazıyor.

"Cehennem dondu mu?" Connor yüzündeki şaşkınlıkla soruyor.

"Arsenikle kaplanmış olmalılar." Koridordan aşağı bakıyorum.

Ryan'ın

Kapı kapalı ama aralıktan ışık sızıyor. Dersten eve gelmiş ve hemen pişirmiş olmalı.

"O ya da ex-lax."

"Ama benimle aynı banyoyu paylaşmak zorunda, unutma."

"Haklısın. Kesinlikle arsenik o zaman." On saniye daha kek tepsisine bakıyoruz.

"Siktir et. İyi bir hayat sürdüm." Connor bir tane alır ve ağzına atar. İnleyip baş parmağını kaldırırken kaşlarını çatıyor.

Yollarımız ayrılmadan önce ikimiz de üçer tane içtik. Doğruca banyoya gidiyorum, bu sabah alamadığım o uzun, sıcak duşu almaya niyetliyim.

Ryan'ın evinin diğer tarafında duran çıplak ayakların izini görebiliyorum.

Kapı.

~ ~ ~ ~

Wolf çalışanlarının tuvaletinden henüz çıkmıştım ki Connor kolumdan tutup beni koridorda sürüklemeye başladı. "Hadi gel."

"Siktir. Anladım! Açsın! Rahatla artık." Kolumu onunkinden çektim

Kavrama.

"Baker annesinin kanser olduğunu yeni öğrendi."

"Bu berbat. Ve?" Duyarsız olmak istemem ama adamı tanımıyorum.

"Alaska'dan ayrılıyor. Sen de onun yerini alıyorsun."

"Ne?"

"Sadece buradaki odanın kirasını ödemeye devam et, sonra geri alacaksın.

eve döndüğümüzde."

"Ama-"

"Dostum, güven bana. Bu asla unutamayacağın bir yaz olacak. Wolf'un orada sezonluk bir otel açarak büyük bir kumar oynadığını duydum.

Kimse onun bunu başarabileceğini düşünmüyor. Bunun ne anlama

geldiğini biliyor musun?" "Hayır mı?"

Connor koridordaki çılgınca koşuşturmasına ara verip bakışlarımla buluşuyor. "Bu

hayatınızda görüp görebileceğiniz en seksi piliçleri getireceği anlamına geliyor. Her şey imajla ilgili. Bütün yaz boyunca kulübelerdeki en seksi piliçler. *Ve biz.*"

"Tamam, bu fikri bana satmaya başlıyorsun. Ama Baker'la yer değiştirmemize izin vereceklerinden şüpheliyim. Ben daha yeni geldim. Hayat böyle işlemiyor."

Connor sırıtıyor. "Bahse var mısın?"

~ ~ ~ ~

Kapıdan içeri adım attığımızda Ryan tezgâhın başında, kat görevlilerinden birine yardım ediyor, dudaklarına kibar bir gülümseme yerleşiyor. Tam olarak gerçek değil ama yine de görmek güzel. Dudaklarının yukarı doğru kıvrılamayacağını düşünmeye başlamıştım.

Ela gözleri bize doğru kayıyor. Tekrar önündeki kıza kaymadan önce uzun bir süre benim üzerimde durdular.

"Jean! Hey, Jean! Neredesin?" Connor tezgâhın üzerine eğilerek fısıldıyor.

Ryan kardeşine pis bir bakış atar ama iş arkadaşı bölmenin arkasından belirirken bir şey söylemez.

"Tanrı'ya şükür buradasınız. Yardımınıza

ihtiyacımız var." Jean saçını kulağının arkasına

sıkıştırdı. "Ne konuda?"

"Baker Alaska'ya gitmiyor. Ronan onun yerini alacak." "Öyle mi?

Tamam mı?" Oniks rengi gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Bunun gerçekleşmesi için sana ihtiyacımız var."

Sürpriz kaşlarını kaldırıyor. "Alaska'nın askere alımıyla hiçbir ilgim yok. Kim olduğunu bile bilmiyorum-"

"Birini tanıyor olmalısın. Hadi ama! Sen açık hava personel koordinatörüsün! Buradaki tek bağlantımız sensin ve Alaska senden iki kişiyi alıyor. Kiminle konuşacağımızı biliyor *olmalısın.*"

"Bilmiyorum, gerçekten...?" Küçük, yuvarlak yüzü özür dileyerek

buruşuyor. "Belinda Cartwright'ı dene," diye araya giriyor Ryan,

konuşmanın içine çekilerek

Önündeki temizlikçiye rağmen. "Kendisi

Alaska'da ve şu anda Miami'de, konferans salonlarından birinde. Pasifik odasını dene."

Connor tezgahı tokatlar. "Çok güzel. Sağ ol, abla. Hadi Ronan.

Seni Alaska'ya götürelim."

Ryan'a omuz silkiyorum. "Gerçekten gitmemi istiyorsun, değil mi?"

Yaz için kendine koca bir daire alacaktı.

"Demek o kadar da cahil değilmişsin." Gözlüklerini düzeltiyor ve bana bakmaya devam ediyor. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değil.

~ ~ ~ ~

"Neden süreç sırasında başvurmadınız?"

İpeksi beyaz bluzundan dışarı fırlayan yumuşak tepeciklerine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Wolf Alaska'nın genel müdürü. Kırmızı stilettolarıyla bize doğru ilerleyişini izlerken bile kanımı hızlandıran muhteşem sarışın, takım elbisesini aynı anda hem profesyonel hem de sürtük gibi göstermeyi başarmıştı. "O zamanlar hayatımın farklı bir noktasındaydım."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, dudaklarına bilmiş bir gülümseme yerleşiyor. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi Alaska'ya gitme fırsatını gerçekten çok istiyorum." Bu sözleri ben mi söylüyorum?

Connor, "Bu kolay bir değişim," diye ekliyor.

Keskin gözleri, siyah çerçeveli tasarım gözlüklerinin arkasından onu süzüyor. "Evet, bunu zaten söyledin. Ve Miami'de yeni başladın
Ne zaman?"

"Geçen Cuma," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Ekibi eksik kadroyla bırakmış olursunuz."

"Baker ayrılsaydı zaten personel eksiği olacaktı."

Boyalı dudakları düşünceli bir şekilde kıvrılıyor ve ben kendimi onlara bakarken buluyorum, benim dudaklarıma sarılsalar nasıl görünürlerdi diye merak ediyorum-

"Adın neydi senin?" "Ronan

Lyle."

Telefonunun kilidini açar ve bir e-posta yazmaya başlar. "Pekala, Ronan Lyle, iyi bir iş siciline sahip olduğunu varsayarsak-"

"İstiyorum."

"Peki o zaman, bunda bir sorun göremiyorum. Gerçi normalde bu seviyede işe alımlara karışmam. Ama siz ikiniz peşime düştüğünüze göre.."

Alyansının olmayışına ya da bizi sürekli ölçüp biçmesine dikkat etmeden edemiyorum. "Peki, İK bana izin verecek mi yoksa-"

"Sana onay veriyorum. İş senin. Ben hallederim. Gün sonuna kadar bir bilgi paketi alacaksın ve sonra biletini ayırtabilirsin. Seyahat tarihlerine bu kadar yakınken ucuz olmayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Ben hallederim." Orada ödedikleri para ve kulüplere gitmeyerek tasarruf edeceğim para için, hepsi eşit olacak.

"Sen harikasın, Belinda." Connor ona binlerce wattlık gülümsemesini veriyor.

Karşılığında aldığı tek şey bir başka uzun, korkutucu bakış. "İkinizin şu anda çalışıyor olmanız gerekmiyor mu?"

"Öğle yemeği molası."

"Hmm. İnşaat botlarınızla konferans alanında dolaşmanız gerektiğinden şüpheliyim. Tamam o zaman. Eminim ikinizle de Alaska."

Connor ve ben onun uzaklaşmasını izliyoruz, topukları yüksek sesle tıkırdıyor ve kalçaları her adımda müstehcen bir şekilde sallanıyor, sanki ikimizin burada durup ona aval aval baktığımızı biliyormuş gibi.

"Az önce aletini sertleştirdi mi?" Connor fısıldıyor.

"Bayrak direği gibi. Lanet olsun, o nasıl genel müdür?" "Dalga mı geçiyorsun? Henry Wolf onu kendi elleriyle seçti."

"Tabii ki." Zengin piç. Adamla hiç tanışmadım ama yeterince duydum. Indianapolis'teki Wolf'a bir kez geldiğinde, kadın personel onun ne kadar çekici olduğunu anlata anlata bitirememişti. Eminim Belinda onun için otelden daha fazlasıyla ilgilenecektir.

"Yani, biz altınız. Gördün mü? Sana bunu başaracağımı söylemiştim." "Evet." Alaska'ya gidiyorum. Önümüzdeki hafta sonu.

Connor karnını okşar. "Şimdi bayılmadan önce yemeğe ihtiyacım var."

~ ~ ~ ~

Ryan kapıdan içeri girdiğinde saat onu geçmiştir, sırt çantasını gümbürtüyle yere atar. Yorgun görünüyor.

Ve perişan. Sanki ağlama isteğiyle savaşıyor.

"Burası beş ay boyunca tamamen sana ait olacak!" Connor onun ruh halini umursamadan bağırıyor. Ya da onu neşelendirmeye çalışıyor. Connor'ın rol yaptığı kadar kalın kafalı olduğundan emin değilim.

Ryan'ın bakışları sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayara, elimizdeki bira kutularına ve son olarak da bana kayıyor. "Sanırım işi aldın?"

"Öyle görünüyor." Hoş geldin paketini iki saat önce aldım. Belinda her ne olursa olsun, kesinlikle her şeyin üstesinden geliyor.

"Evet, uçak biletlerimizi yeni ayırttık. Önümüzdeki Cumartesi gidiyoruz."

"Siz ikiniz de yukarıda aynı yatağı mı paylaşacaksınız?" Ryan mırıldanarak buzdolabına doğru ilerliyor. Ondan gösterdiğinden daha fazla heyecan bekliyordum. Beni burada istemediği gerçeğini saklamıyor.

"Bizimle birlikte kaç kız olduğuna bağlı."

Yüzü buruşuyor. "İğrenç, Connor."

Koltuktan kalkıyor ve boşları bekleyen çantaya taşıyor. Bu adamla yaşamak beni bir alkoliğe dönüştürecek. "Hayır, dönüştürmeyecek. Yunan köklerine geri dönmelisin."

"Benim Yunan kökenim yok. Senin de

yok." Omuz silkiyor. "Biraz yaşa."

"Her sorunun çözümü bu, değil mi? Sevişmek mi?" "Henüz beni

hayal kırıklığına uğratmadı." Bir geğirti çıkarıyor. "Ben

yatıyorum. Görüşürüz.

Yarın çocuklar." Bununla birlikte, yatak odasında kaybolur.

Yiyeceklerini karıştırıp cam kapları çıkarmasını sessizce izliyorum. Eşyalarını alt rafa taşımak benim açımdan zekice bir hamleydi. Bu sayede daha fazla eğiliyor ve yuvarlak kalçalarını daha iyi görebiliyorum, özellikle de tayt giydiğinde, ki taytı çok giyiyor. Sağlam, kaslı kalçaları var. Sıska değil, ama geri kalanıyla orantılı. Orantılı olmayan tek kısmı son derece küçük olan beli. Yine de bu onda iyi duruyor, göğüslerini -C olarak tahmin ediyorum- öne çıkarıyor ve kalçalarını daha da kışkırtıcı hale getiriyor.

Aniden döndü ve beni onu süzerken yakaladı.

Bakışlarımı yavaşça kaçırıyorum, onu incelediğimi bilip bilmemesini umursamıyorum. "Ee, bugün nasılsın?"

"Ne düşünüyorsun?" Bir torba havucu tezgâhın üzerine atarak iç geçiriyor. "İki sıra ötede oturuyor ve sürekli onu ziyarete geliyor. Benim masamın önünden de geçiyor. Başka bir yoldan gitme zahmetine bile girmiyor. Sonra *herkes* fark ediyor. Nasıl tepki vereceğimi görmek için beni izlediklerini hissedebiliyorum."

"Bu berbat."

Gözlerinde bir parıltı yakalıyorum ama parıltı geçene kadar hızla gözlerini kırpıştırıyor. "Gerçekten öyle."

"Sanırım ofis randevu kurallarının bir sebebi var."

"Bunlar yöneticiler ve astlar için. Ben David'e rapor vermiyorum." Çiğ bir havucu sertçe ısırıyor.

"Yine de... ofisinizde çalışmasaydı çok daha kolay olurdu."

"Bir daha asla iş yerinden biriyle çıkmayacağım, asla. Lise gibi. -İnsanlar David'in beni nasıl aldattığını ve benim bundan hiç haberim olmadığının dedikodusunu yapıyor. İnsanlar bunu aşamaz mı?"

Koltuktan kalkıyorum. "Hayır, öyle değil. Hayatları daha sıkıcı hale geldikçe daha da kötüleşiyorlar. Ve bütün gün o kabinlerde oturmak oldukça sıkıcı olmalı. Çenelerini kapalı tutamıyorlar."

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Bunu herkese geçen Cuma bir değil *üç* kadınla birlikte olduğunu söyleyen adam söylüyor. Gece mi? Evet, bu doğru. Ben de duydum." Yüzündeki tiksintiyi görmemek mümkün değil.

"Kimseye hiçbir şeyden bahsetmedim. Bunun için ağabeyine teşekkür et." "Yani senin büyük egonun ağabeyiminki gibi okşanmaya ihtiyacı yok mu?"

"Okşanması gereken şey benim *büyük egom* değil." Ela gözleri bana dikildi ve ben de sırıttım. Tam üstüne bastı. "Ama bu konuda asla konuşmam. Kiminle birlikte olduğum ya da onlarla ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez."

"Tabii sizinle aynı duvarı paylaşacak kadar talihsiz değillerse," diyor kuru bir sesle.

"Hey, sen benim yeteneğimi sorguladın. Yanıldığını kanıtlamam gerekiyordu."

Gözlerini deviriyor.

"İyi. Sarhoştum. En iyi anlarımdan biri değildi," diye kabul ediyorum.

"Yani tüm bunlar benim için bir rol müydü? Ne kadar tatlı."

Onu başka türlü ikna edemeyeceğim. Ve yorgunum. "Merak etme, eski sevgilin ve ön bürodaki kız uzun sürmez. Onlara bir ay veriyorum."

Bunu ona biraz umut vermek için söylüyorum - daha uzun süre her gün yüzüne vurulmayacağını düşünerek - ama yüzündeki kederli ifade pek yardımcı olamadığımı söylüyor.

"Anlamsız bir şey için benimle geçirdiği bir buçuk yılı çöpe attığına sevindim."

"Öyle görünmesini istememiştim."

"Sorun yok." Uzun bir duraklama oldu. "Peki, şimdi ne yapacağım? Kendimi aptal gibi hissetmeyi nasıl bırakacağım?" Bana bakıyor, taze, güzel yüzünde nadir görülen savunmasız bir ifade, zengin, ela gözleri bir cevap için yalvarıyor.

Ağzı çok geniş değil ama dudakları dolgun. Rujsuz. Yumuşak görünümlü. Bana sarıldığında nasıl hissederlerdi? İnlerken ayrılmış gibi nasıl görünürlerdi? Şu anda eğilip onları öpsem ne yapardı? Dört yılı aşkın süredir Tasha'dan başka kimseyi öpmedim. Hiç istek duymadım.

Şimdiye kadar.

Ryan'ın bana zar zor tahammül edebilmesi çok kötü. Belki de bu yüzden onu ele geçirmek için ani ve karşı konulmaz bir istek duyuyorum. Onu fethetmek için.

Biramı bitiriyorum ve boşunu kutuya atıyorum. "Kardeşin haklıydı. Acın dinene ya da tekrar bir araya gelene kadar sevişecek birini bul."

"Yaptığın şey bu mu?"

"Deniyorum." Gülümsüyorum. "Ama sanırım en azından sağını solundan ayırt edebilecek birine ihtiyacım var." Belki Sin'deki dişi aslan sunucusuna giderim. Tabii beni tekrar içeri alırlarsa.

Gözleri ağzıma kayıyor ve hemen geri çekiliyor. "Arayışında iyi şanslar. Belki onu Alaska'da bulursun."

"Belki." Connor'ın söz verdiği gibi, sadece bir taş atımı uzaklıkta. Kolay. Ryan'ın duvarımın diğer tarafında olması kadar kolay değil. "Oda arkadaşımın böyle şirret olması çok kötü. Belki bu kadar uzağa gitmeme gerek kalmazdı."

Yanakları kızardı. "Senden hoşlanmıyorum bile."

Adanın üzerine eğildim. "O zaman neden beni izlemeyi bırakmıyorsun?"

"Yapabilirim.... Yani yapamam. " Sözcüklerin üzerinde tökezliyor, tamamen

Silahsızlandırıldı.

Sırıtıyorum. Tam da istediğim tepkiyi aldım. "Hoşuna gitmesi için benden hoşlanman gerekmiyor. Aslında, hoşlanmaman daha iyi. İyi geceler."

Koridor boyunca gözlerinin sırtıma dikildiğini hissediyorum.

~ ~ ~ ~

Uyandığımda hava hâlâ karanlıktı. Saate bakıyorum-2:00-bir iniltiyle sırtüstü yuvarlanıyorum, gözlerim odanın loş ışığına alışıyor. Ötedeki sokak ışıklarını engellemeyen boktan perdeler sağ olsun, benim hoşuma gitmeyecek kadar aydınlık.

Yatağımın yanında bir figür duruyor.

"Tanrım." Sürpriz karşısında irkildim. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmem bir anımı alıyor. "Ryan?"

Cevap vermiyor, sadece tepemde dikiliyor, kolları iki yanında sallanıyor, uzun saçları dökülmüş, işkence görmüş yüzünü çerçeveliyor. Büyük boy beyaz tişörtü vücudunun üzerinde dalgalanıyor, kıvrımlarını gizliyor ve kalçasının ortasına kadar iniyor. Gözlükleri olmadan gözlerinin güzel badem şeklini görebiliyorum.

"Beni öldürmek için buradasın, değil mi?" diyorum yarı şaka, bir yanım merak etse de. Belki de onunla bu kadar alay etmemeliydim. "Sorun nedir?"

Yutkunuyor. "Söylediğinde ciddi miydin?" İç

çekiyorum. "Hakkında mı?"

Bakışları yavaşça çıplak göğsümün üzerinden aşağıya, çarşafımın alt yarımı örttüğü yere doğru kayıyor.

Vay anasını.

Rüya mı görüyorum?

Gizlice kendimi çimdikliyorum. Hayır, uyanık. *Tamamen* uyanık.

Orada öyle savunmasız bir şekilde durup vücuduma bakması... Kanım pompalanmaya başlıyor. Yirmi saniye içinde sertleşeceğim. "Tamam, duş bir şeydi. Ama bu belden aşağı vurmak."

"Bu bir şaka değil." Bakışları yüzümle buluşmak için kalkıyor ve gözlerindeki şehvet dolu sıcaklığı ilk kez görmeme izin veriyor. Gerçekten şaka yapmıyor.

Cidden, bu oluyor mu? Bu bir sınav mı? Çünkü fena halde başarısız olacağım. "Buraya bu şekilde gelip benden iyi bir adam olmamı ve seni geri çevirmemi bekleyemezsin." Hâlâ sersemlememiş olsaydım, muhtemelen onu çoktan sırt üstü yatırmış olurdum.

Örtümü çekiştirmek için aşağı uzanıyor. Kalçalarıma doğru kayıyor ve beni açıkta bırakıyor. Önünde sertleşen aletimi görünce dudakları yumuşak bir iç çekişle aralandı. "Kimseye söylemeyeceğine söz veriyor musun?"

"Kimseye söylemem." Ama, lanet olsun... Bu Connor'ın kız kardeşi. Öğrenirse ne yapar?

Bunu yapamam. Ben sadece....

Ryan onun tişörtünün eteklerini yakalıyor ve başının üzerinden kaldırıp yere düşmesine izin veriyor.

RYAN

Bölüm 7

Titrememeye çalışıyorum ve muhtemelen başarısız oluyorum.

Ronan'ın şu anda ne kadar gergin olduğumu bilmesini istemiyorum. Onun yanında hep gerginimdir zaten. O korkutucu adamlardan biri - uzun boylu, esmer ve uğursuz görünümlü, delici yeşil gözleri ve hınzır gülümseme ve o çalım.

Ama şu anda onun önünde çıplak bir şekilde dururken, o yakıcı bakışları bedenimi kavururken, yüzü hala şokla doluyken, bacaklarımın pes etmeye hazır olduğunu hissediyorum. Bu vücudu zayıf, sert ve sağlıklı tutmak için çok çalışıyorum ama Miami sahilindeki bu vücutların uzun bacakları, düzgün gövdeleri ve ince kalçalarıyla karşı karşıya geldiğimde asla kazanamayacağım.

Eğer geçen Cuma yatağıma düşen çıplak kız bir gösterge ise, Ronan'ın sevdiği türden vücutlar.

Ronan inliyor, elleri alnına yerleGiyor. "Ryan, yapamam...."

Buna inanamıyorum. Ronan'ın önünde çırılçıplak duruyorum - geçen hafta sonu bir gecede *üç* farklı kadınla birlikte olan bir adam - ve beni reddediyor. Onu ve tüm görünüşünü tamamen yanlış mı değerlendirdim? kelimeler?

Yüzüm alev alev yanarken tişörtümü kaptığım gibi kaçmaya başladım. Oda.

Yine de yarı uyanık ve yayılmış bir adam için çok hızlı hareket edebiliyor.

yatakta.

Kocaman, nasırlı eli kapıya çarpıp kaçmamı engellemeden önce kapıya kadar geldim. "İstemediğimi söylemedim."

"Kesinlikle öyle görünüyor." Reddedilme duygusuyla dolu sesimden nefret ediyorum.

Arkamdan yaklaşıyor, göğsümü soğuk kapıya sabitliyor, vücut ısısı tenimi yakıyor. "Öyle mi hissediyorsun?" Sert bedenini sırtıma bastırıyor.

Nefesimi tutamadım. Yatağa uzandığında bakışlarımın altında şişen sikine iyice baktım. Sadece üç erkekle birlikte olmuştum ve hiçbiri Ronan'ınkiyle kıyaslanamazdı.

Sadece aleti de değil. Tüm kasları ve çıkıntıları, boyu, hareket ettikçe kollarının doğal olarak gerginleşmesi.

Cesaretimi topladım. "Peki o zaman, sorun nedir? Bunu istediğini söylediğini sanıyordum." Günlük hayatta kendime güvenen biri gibi görünebilirim ama iş sekse gelince hiçbir zaman açık sözlü olmadım. *Hiç* bir erkeğe teklifte bulunmadım. Bu gece buraya gelmem bile delilik.

Saçlarımı yana iterek eğiliyor ve dudaklarını enseme yerleştiriyor, dili beni nazikçe sıyırıyor, bu basit hareket tüylerimi diken diken ediyor.

Dönüp ona bakıyorum, yontulmuş vücudunu görmek, göğsünün ve karnının parmak uçlarımın altında ne kadar sert olduğunu hissetmek istiyorum. O vücudu ilk gördüğüm andan beri gizliden gizliye hayranlık duyuyordum, ona havlum hakkında bağırıp çağırdığım ve ona Neandertal dediğim zamanlarda bile.

Ama güçlü kolları kalçalarımı kavrıyor, çıplak ayağı benimkilerin arasına girip bacaklarımı nazikçe birbirinden ayırırken beni yerimde tutuyor.

"Çok yakında Alaska'ya gidiyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum. Bu mükemmel." Bu gece buraya gelmeye karar vermemdeki en büyük etken muhtemelen buydu, saatlerce yatakta yattıktan, tavana baktıktan, konuşmamızı tekrarladıktan sonra, kalbim hala David için çarparken bile vücudum bana heyecanla ihanet ediyor.

Ronan kıkırdıyor. Omurgama değen sesinin derinliği beni ürpertiyor. Elleri kalçalarımdan kayarken nefesimi tutuyorum, biri göğsümü avuçlamak için yukarı doğru hareket ediyor, diğeri uyluğumuniçkısmında dinlenmek için aşağı iniyor, başparmağı tenimi yumuşatıyor. "Sadece bu seferlik. Sana bundan fazlasını veremem." Sertçe yutkunuyor. "Bu bir şeye dönüşmeyecek. Yani, dönüşemez.Ben. " Sesi dalgalanıyor.

Hâlâ kız arkadaşına aşık.

Sesimi bulmam biraz zaman alıyor. "Bir bağlılık aradığımı mı düşünüyorsun?" Fısıldıyorum. "Senden hoşlanmıyorum bile, unuttun mu?" Bu tamamen doğru değil. Connor'ın bana söylemeden ya da banyoyu paylaşacağım kişi hakkında söz hakkı tanımadan gidip üçüncü yatak odasını kiralamasına elbette kızmıştım. Ve Ronan'ı ilk gördüğümde - tüm o esmer ve muhteşem 1.80'lik boyuyla üzerimde yükseliyordu - kibirli ağabeyimin skandallarla dolu yaşam tarzı için bir suç ortağı bulduğunu hemen anlamıştım.

Ama Ronan aynı zamanda terk edildiğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştı ve ilk sabah ona karşı tam bir sürtük gibi davrandığımda, bir havlu yüzünden aşırı tepki gösterdiğimde benden özür diledi çünkü ya bu olacaktı ya da duygularım kontrolden çıkarak gözyaşlarına boğulacaktım.

Ama en önemlisi, tepeden tırnağa muhteşem ve belki de haklıdır: Onunla seks yapmaktan zevk almak için ondan hoşlanmak zorunda değilim. En azından bu şekilde kalbim duygularla karışmayacak.

Ve belki de Ronan'la yatmak, içinde boğulduğum reddedilme duygusunu, David'in beni uzun boylu, söğüt gibi bir sarışın için terk ettiğini öğrendiğimden beri uyandığım ve uyuduğum yetersizlik duygularını silecektir.

Onu ilk kez sevdiğimi söyledikten sadece bir hafta sonra.

Bir geceliğine bile olsa bu acıyı hissetmemek için her şeyi yapardım. Görünüşe göre, ateşli domuz oda arkadaşımla yatmak da buna dahil.

Ronan'ın eli bacaklarımın arasına kayıyor, parmağı klitorisimin üzerinde gezinirken keskin bir nefes alıyorum. Onun için ıslanmıştım ve parmağının her geçişinde daha da ıslanıyordum.

"Benden hoşlanmayan biri için, bunu göstermenin komik bir yolu var." Yüzü boynumun kıvrımına girene kadar öne eğiliyor, sıcak nefesi tenimin üzerinde kayacak kadar. Sonra bir parmağını içime sokuyor. "Nasıl hissedeceğini merak ediyordum."

Öyle mi yaptı? Duyularım aşırı hızlanırken gözlerimi kapatıyorum. "Ve?"

İkinci bir parmağını sokuyor, başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çizerken beni geriyor. "Beklediğimden daha yumuşak ve sıkısın." Ağzı kulak mememin üzerine kapanıyor ve hafifçe ısırıyor. "Kesinlikle dişlerin yok

burada."

Ayakta durmakta zorlanıyorum. Eğer sadece elleri ve ağzıyla bu kadar yetenekliyse....

Dönüp ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek. Hem de çok.

Birdenbire ayaklarım yerden kesildi ve onun kollarına atılarak yatağına götürüldüm. Hiç beklemediğim bir hız ve kolaylıkla beni sırtüstü yatırıyor, kaslı vücudu önümde diz çöküyor. Dilsiz bir şok halinde izliyorum

Başucundaki çekmeceden hızlıca bir prezervatif çıkarıyor, folyo paketi dişleriyle yırtıyor ve prezervatifi pürüzsüz bir hassasiyetle takıyor.

Beni kalçalarımdan yakalayarak vücudumu kendisiyle

buluşması için çekti. Ve sonra içeri itiyor.

Etrafında gerildikçe içeri girdiğinde nefesim kesiliyor. Beni tamamen doldurana kadar her kalça yuvarlanışında kasları güzelce geriliyor.

Duraklıyor, bakışları çıplak vücudumda gezinirken bana şeytani bir şekilde sırıtıyor, yayılmış ve açıkta. "İyi misin?"

"Evet," diyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum.

Kalçalarımı kavrayışını ayarlayarak girip çıkmaya başlıyor, yatak her kayışta gürültüyle gıcırdıyor, yatak başlığı duvara çarpıyor. Kulüpte tavladığı o kadınla birlikte olduğu gece kadar kötü. Şu anda bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ben onun gibi değilim. Neredeyse bir meydan okuma eylemi olarak, dudaklarımı birbirine bastırıyorum, *sesimin çıkmasına* izin vermemek niyetiyle

Onun gibi.

Çok derin ve her girdiğinde bir noktaya çarpıp duruyor. Pek rahat değil.

"Merak etme, ne yaptığımı biliyorum," diye mırıldanıyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ateşli bakışları yüzümden göğüslerime, oradan da

birleştiğimiz yerde.

Ve öyle olmalı, çünkü o noktaya her vuruşumda vücudumun ona açıldığını, donuk ağrının tamamen zevkli bir şeye dönüştüğünü hissediyorum.

Vücudumun tepki verdiğini hissediyorum.

"Kahretsin, çok ıslaksın," diye mırıldanıyor hırıltılı nefesler arasında.

Islandım. O kadar ıslağım ki, vücudum artık ona direnç göstermiyor. Neredeyse utanç verici.

Bir elini leğen kemiğimin üzerinde gezdirmek için bir kolunu kaydırıyor, başparmağı klitorisimi ovmaya başlarken hafifçe aşağı bastırıyor.

Kaçan iniltiye engel olamıyorum.

"İşte böyle Ryan. Utangaç olmadığını biliyorum." Aniden taktik değiştiriyor, itmek yerine kalçalarını yuvarlıyor.

Bu, benden ikinci bir inilti daha çıkarıyor. Onun bu görüntüsü - çırılçıplak, kendinden emin ve bacaklarımın arasında- şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey olabilir.

Karnımın derinliklerinde bir orgazmın başlangıcını hissedebiliyorum, kan çekirdeğime doğru hızla akıyor.

Ronan iki bacağımı da tekrar kavrıyor, kalçalarımı biraz daha yukarı kaldırıyor, ritmini tekrar değiştirirken biraz daha sıkıyor, sert ve hızlı bir şekilde içime dalıyor. Seks sırasında sadece bir kez boşalmıştım - nadir bir gecede

o zamanki erkek arkadaşım ve ben esrar içtiğimizde hiçbir çekingenlik yoktu ve *her şey*

büyük bir tahrikti.

Şu anda ayığım ama Ronan'ın vücudunun gergin ve parlak görüntüsü, karanlık, şehvetli bakışları bana kilitlenmiş, içeri ve dışarı pompalıyor - bu kadar ateşli, istediği her kadına sahip olabilecek bir adamın benim yüzümden boşalacağı fikri....

Kan hücumunun sinir uçlarıma çarptığını ve kaslarımın onun etrafında gerildiğini hissettiğimde geçen geceki sarhoş salak gibi ses çıkarsam da umurumda değil. Bağırıyorum, birleştiğimiz yerde onun bedenine yaslanıyorum.

Ronan'ın başı geriye düşüyor, keskin adem elması güçlü boynundan dışarı fırlıyor ve midesindeki kaslar gerilirken derin bir inilti çıkarıyor. İçimde nabzının attığını hissediyorum, itişleri tamamen durana kadar yavaşlıyor.

Nefes nefese kalışlarımız odadaki sessizliği

dolduruyor. Şimdi ne olacak?

Eğer erkek arkadaşım olsaydı, burası yanıma uzanacağı yer olurdu. Öpüşürdük, burnumu boynuna sokardım, göğsüne desenler çizerdim, bundan hoşlanıp hoşlanmadığını sorardım.

Ama bu Ronan.

Yeni ev arkadaşım, kardeşimin arkadaşı, Outdoor tayfasından bir adam, bir erkek fahişe. Eski sevgilimi unutmak için seks yaptığım bir adam. Bir adam

hala eski *sevgilisine* aşık olan bir adam.

Dalmadan önce beni öpmeyen bir adam.

Sürpriz seks için onu gecenin ikisinde uyandırdığım için mi öpüşmediler? Öpüşmeyen erkekler duydum. Çok fazla yatıp kalkan ve her ne sebeple olursa olsun kadınları dudaklarından öpmemeyi alışkanlık haline getiren erkekler. Ronan'ın çok yatan bir adam olmadığına inanarak kendimi kandırmayacağım.

Eski sevgilimi unutmak için Ronan'la seks yaptığıma inanamıyorum.

İçimden kayarak çıkıyor ve prezervatifi kontrol ediyor, sanırım delik var mı diye.

Görünüşte tatmin olmuş bir şekilde, onu çıkarır ve bir mendile uzanır.

Bu fırsatı kapıya doğru giderken tişörtümü kapıp kaçmak için kullanıyorum. "İyi geceler." Arkama bile bakmadan dışarı fırlıyorum, kapalı yatak odamın kapısının arkasına geçene kadar nefes almıyorum.

Aman Tanrım. Ne

yaptım ben?

Bölüm 8

Kulağımı kapıya dayayıp çıplak ayaklarının yumuşak sesini dinliyorum. Alarmı birkaç dakika önce çaldı. Korkunç, bangır bangır bir ses. Genelde o uyandığında günlük koşum için dışarıda olurum.

şimdiye kadar duymaktan hoşnut olmadım.

Ama bu sabah koşuya çıkmadım.

Onunla yüzleşmekten çok

korkuyordum.

"Dostum! Acele et, hemen gitmeliyiz."

Kalbim hızla çarparken bile kardeşime gözlerimi deviriyorum. Ronan'a her gün aynı şeyi söylüyor.

"Evet, evet," diye mırıldanıyor Ronan, çakıllı sesi bu sabah o kadar kaba ki, içimi gıcıkladığını hissedebiliyorum.

"Sert görünüyorsun. Uyumadın mı?"

"Sanırım değil." Bir duraklama. "Kız kardeşin nerede?"

"Muhtemelen koşuya çıkmıştır, öfke sorunlarını gideriyordur. Neden?"

Çenem sıkıştı. *Sakın dün gece hakkında tek kelime etme, seni orospu çocuğu*.

Belki deliyim ama Ronan'ın omzunun üzerinden kapalı kapıma baktığını hissediyorum. İstemsizce geri sıçrıyorum, saklandığımı anlamasından korkuyorum.

burada bir tavuk gibi dinliyorum.

"Sebebi yok. On beş dakika içinde hazır olurum." Bir dakika sonra banyonun kapısı kapanır.

Onunla yattığıma inanamıyorum. Ben o kız değilim. Sadece geçici olarak aklımı kaybettim. Kalp ağrım, onun cinsel imaları, o muhteşem yüzü ve sarhoş edici karanlık gülümsemesi beni kör etmişti.

Daha da kötüsü, hâlâ pişmanlığımın geçmesini bekliyorum.

~ ~ ~ ~

"Personel raporunu öğlene kadar bana ulaştıracak mısın?" Geraldine gözlüklerinin arkasından bana bakıyor.

"Elbette."

Başını sallayarak yapılacaklar listesindeki bir sonraki satıra geçer.

Patronlara gelince, o katlanılabilir biri. Biraz mikro yönetici, ama sanırım bu, bordro gibi şeylerle çalışmanın getirdiği bir şey, küçük ayrıntıları kaçırmak - bir onay kutusu, bir giriş hücresi - şu anlama gelebilir

birileri parasını alamaz. Wolf gibi dev bir şirkette, bir maaş çekini kaçırırsanız, bir sonraki maaşınız için iki hafta daha beklemeniz gerekir. Bu, birinin hayatını gerçekten mahvedebilir.

"Hey." Jean kübümün köşesinden bakıyor. Yanımdakinde oturuyor. "Ronan'ın Alaska'ya gideceğini biliyor muydun?"

Bu ismi duyunca midem kasılıyor.

Dün gece hakkında sessiz kalacağına inanmakla aptallık mı etmiştim? Ronan'ın dün gece olanları anlatmak için acele etmeyeceği Connor. Connor birlikte yatmamızı umursayacağına dair bir işaret vermedi. Ama Ronan'ın ağzından "Hey, dün gece kız kardeşini becerdim" cümlesinin nasıl kolayca çıkacağını anlayamıyorum.

"Bunun hakkında konuştuklarını duydum, evet."

Jean iç geçirir. "Bu yaz burası çok sıkıcı olacak."

Gözlerimi deviriyorum. O salak içeri girdiği ilk günden beri kardeşime aşık. Tek aşık olan da o değil. Sanırım onları suçlayamam. İki yıl önce tanıştığımızda tamamen yabancıydık ve onun parlak mavi gözlerini ve gamzeli gülümsemesini hemen fark ettim. Kimse dürüstçe onun yakışıklı olmadığını iddia edemez. Ama kan bağımız olduğu gerçeği çekiciliğini çabucak azalttı.

Aptal ve domuz olduğu gerçeği de öyle. Elinden gelse Housekeeping'deki bütün kızları becerir, herkesin bildiği bir gerçek ama yine de ona olan hayranlıklarından vazgeçmiş gibi görünmüyorlar.

Ronan'a yapılan yaltaklanmalar da pek iyi olmadı. Geçen hafta bu ofisten ayrıldığı ilk gün, gözleri fal taşı gibi açılmış bakışları ve "kutsal fucks" diye bağıran kadın personel arasında bir bakış attı. Bu kaçamak sorular hemen peşinden geldi. *Onun nüdist olduğunu söylerken ne demek istediniz? Çıplak neye benziyor?*

Ne kadar büyük?

Bir çeşit tanrı olduğunu düşünürsünüz.

Gerçi dün geceden sonra buna katılma eğiliminde olabilirim.

Önümde diz çöktüğü, kalçalarımı sıkıca kavradığı ve acımasızca içime girdiği anıyı hatırlayınca yükselen sinir kabarcıklarını yutuyorum. Attığım her adımda onu hâlâ hissedebiliyorum.

Onu düşünmek bile bacaklarımın arasında bir zonklama yaratıyor.

Başımı sallayarak Ronan'la ilgili tüm düşünceleri bir kenara itiyorum ve işime odaklanıyorum.

~ ~ ~ ~

"Hey, Tatum!"

Kardeşimin gürleyen sesiyle belim tutuldu. Burada değilmişim gibi davranmayı her şeyden çok istiyorum ama insanlar bana ters ters bakana kadar aramaya devam edecek.

İsteksiz bir iniltiyle ayağa kalkıyorum.

Ronan'ın onun yanında durup yaklaşmamı izlediğini, dolgun dudaklarında küçük bir gülümsemenin kıvrıldığını görünce midem sıkışıyor. Acaba o dudakları öpmek nasıl bir şey olurdu?

Bakışlarımı Connor'a kilitliyorum. O biliyor mu? Ronan ona söyledi mi?

Eğer öyleyse ve Connor bunu burada açıklarsa, bu onu şaşırtmaz. -Elimdeki kalemi ona saplayacağım.

"Ne istiyorsun?" Niyet ettiğimden daha sert çıkıyor. Anksiyetem kendini böyle belli ediyor, bir kaltağa dönüşüyorum.

Ve şu anda çok endişeliyim.

Connor masanın üzerine eğiliyor, iri vücudu dışarıda sıcakta kaldığı için tozlu ve terli. "Bugün öğle yemeği için bizimle arka tarafta buluşmadın."

"Ben *hiç* yapmam." Takım arkadaşlarımın bir araya geldiği ve David'in de orada olduğu garip bir durumu riske atmak istemediğimden, öğle yemeği saatinde kendimi kasıtlı olarak meşgul tuttum, masamda yemek yedim veya ayak işlerini yaptım. *Onunla* birlikte.

"Pazartesi günü yaptın."

"Evet, şey... sadece bir kez." Bu sözler üzerine sesim çatlıyor. Ronan bunu bana dün gece söyledi. *Sadece bu seferlik*.

Connor omuz silkiyor. "Seni özledik."

Gözlerimi kardeşime kilitlemiş, bildiğine dair bir ipucu arıyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Ve sır saklamakta iyi değildir. Özellikle de böyle bir sırrı.

Ronan ona söylememiş.

Madalyonun diğer yüzü kendini gösterirken bile küçük bir rahatlama içimden kaçıyor. Ronan dün geceden pişman mı? Bu sabah beni görmekten korkarak mı uyandı? Hatta bundan zevk aldı mı?

"*Gerçekten* neden buradasın?"

"Jean, Ronan'dan aşağı gelip Alaska için bazı şeyleri imzalamasını

istedi." "Ve işte buradalar." Yanıma yaklaştı, birkaç form hazırladı. önündeki tezgâhta, gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Sanki bunu daha yeni yapmışız gibi hissediyorum."

"Az önce yaptık," diye mırıldanıyor Ronan. Kalemi eline alışını sessizce izliyorum.

O güçlü, nasırlı parmaklar - dün gece içimde olan parmaklar - ve kutuları doldurmaya başladı. El yazısı şaşırtıcı derecede düzgün.

Connor'ın telefonu cebinde çalar. "Buna bakmam gerek. Seni koridorda bekleyeceğim."

"Pekâlâ. Bir dakika içinde işim

bitecek." Connor dışarı çıkıyor.

Kendime engel olamıyorum. "Kardeşim yanında olmadan bu kadar uzun süre hayatta kalabilir misin?"

"Hey, Jean, Wolf Alaska broşürünün fazladan bir kopyasının buralarda bir yerde olabileceğini duydum. Kontrol edebilir misin?" Ronan gözlerini ona dikerek yumuşak bir şekilde sorar.

"Belki posta odasındadır? Bir kontrol edeyim. Bana bir saniye ver." Memnun etmek için acele ediyor.

Beni onunla yalnız bırakarak.

Masama geri dönmek için

döndüm. "Dur."

Tek bir kelime bacaklarımı durduruyor. "Ne?"

Beni bir cevap için bekletiyor, formun altını imzalarken ve tarih atarken acele etmiyor. Bu süreyi kolundaki dövmeleri incelemek için kullanıyorum. Şimdiye kadar bir melek, bir kadın yüzü, eski moda bir terazi, bir kafatası gibi dövmelerden başka bir şey göremedim. Tasarımlar hem güzel hem de ham. Ve çok erkeksi. Bunu tamamlamak haftalar almış olmalı.

Dövmeleri hiç çekici bulmamıştım. Şimdiye kadar.

Sonunda sessizliğe dayanamadım. "Broşüre ihtiyacın olmadığını biliyorsun. Alaska ile ilgili tüm bilgileri internet sitesinden edinebilirsin."

"Annem göndermemi istedi. Basılı şeyleri sever."

Ugh. Bunu söylemesi onu daha da ateşli yapan şey ne?

Piç kurusu.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu sabah

koşu yapmadın mı?" Demek odamda saklandığımı

biliyordu. "Yapacak durumda değildim." "Birinden

kaçıyorsun."

"Canım istemedi," diye yalan söyledim.

"Hmm...." Kalemi yere bırakıyor ve evrakları öne doğru kaydırıyor, başparmağının yan tarafı benimkini sıyırırken delici yeşil gözleri nihayet kalkıp bana yerleşiyor. "Seni korkak biri sanmamıştım."

"Ben değilim." Yutkunuyorum. *Öyleyim*. Geri çekilme dürtüsüyle savaşıyorum. Hayır.

çünkü ona dokunmak istemiyorum, çünkü çok istiyorum. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Ona söylemedin, değil mi?" Fısıldıyorum.

Bir dokunuşla eğiliyor ve sesini benimkiyle aynı seviyeye indiriyor. "Gerçekten Connor'a dün gece kız kardeşini becerdiğimi söyleyeceğimi mi düşündün?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. "Umursayacak

değil ya." "Oh, evet umursardı."

"Peki... sözünü unutma."

"Aslında, onu saklamam senin için ne kadar değerli?" Hınzırca gülümsüyor, bakışları dudaklarıma düşüyor. "Çünkü bana bir-"

"Sonuncusu!" Jean elindeki renkli broşürü sallayarak hızla geri döner. el.

Teması keserek bir adım geri çekiliyorum.

Gülümsemesini Jean'a doğru kaydırır. "Harika. Teşekkür ederim.

Gerçekten minnettarım." "Sorun değil." Saçlarını karıştırmaya başlar, bu da onun

gergin. Hiç şaşırmadım. Bu gülümseme çoğu insanı etkisiz hale getirir. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Teşekkürler." Bakışları tekrar bana kayıyor. "Bu akşam

dersin var mı Ryan?" "Her zamanki gibi." Geçen sonbahar yüksek lisans programına kaydolduğumda

idare edilebileceği gibi çılgınca bir fikre kapıldım. Tam zamanlı çalış, dört derse gir.

Haftada bir akşam, hafta sonumu ödevler için kullanmak... Yeterince kolay. Belli ki hayal görüyormuşum. Tanrı'ya şükür bugün perşembe ve dersimin son gecesi.

haftanın.

"O zaman evde görüşürüz."

"Belki." Sıradan bir kayıtsızlık deniyorum. Boğuk bir sesle çıkıyor. Ronan kıkırdayarak kapıdan çıktı.

~ ~ ~ ~

Dördüncü katın düğmesine basıyorum ve sırt çantamın yere düşmesine izin veriyorum. Bir gümbürtüyle yere düştü ve sonra devrildi. Ders kitaplarım döküldü.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, tam biri asansör kapılarının kapanmasını engellerken onları almak için eğiliyorum.

"Özür dilerim. İnsanların kapanan bir asansöre atlamasından ben de nefret ediyorum," diyen bir adam nefes nefese bana yardım etmek için uzanıyor.

Kafamı kaldırdığımda bana gülümseyen bir adamla karşılaştım. Belli ki az önce

Çünkü şortu ve tişörtü terden sırılsıklam olmuş ve sarı saçları alnına dökülmüş.

Ayağa kalkıyorum. "Sana küfretmiyordum. Bunları lanetliyordum."

Mavi gözleriyle elindeki ders kitabını inceliyor. "Ekonomi Politikası. Benim favorim."

"Yalan söylüyorsun, değil mi?"

"Eğer öyle olmadığımı söylersem, hakkımda daha az mı düşünürsünüz?" Sırıtıyor. "Cornell'de ekonomi okudum."

Cornell. Ülkedeki en iyi okullardan biri. Bu adam zeki olmalı. Ve onu daha önce hiç görmedim. "Yeni mi taşındın?"

"Yaklaşık bir ay önce." Bir an duraksıyor, sonra elini uzatıyor. "Ben Kyle."

El yordamıyla kendimi kurtarıyorum ve alıyorum. "Ryan."

Asansörün kapıları dördüncü kata açılıyor. Kyle benim için kapıyı tuttu ve dışarı çıkmamı bekledi. Kesinlikle bir centilmen.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Evet, sen de. Belki seni binanın etrafında görürüm."

Sırt çantamı omzuma atıp koridorun sonuna doğru ilerliyorum, heyecan ve panik bir arada.

Ronan orada olacak mı?

Bugün perşembe. Connor her zaman Perşembe günleri dışarı çıkar ve ikisi birbirlerine çok bağlılar, bu yüzden Ronan'ın da gideceğini varsaymak zorundayım. Çoktan gitmiş, içiyor ve kadın tavlıyor olabilirler. Ronan bu gece alacak mı?

Onu eve getirecek mi?

Dehşete karşı gözlerimi kapatıyorum, kendime bunun sadece dün gece için olduğunu söylediğini hatırlatsam bile. Ne isterse yapacak.

bu gece kiminle isterse.

Çok aptalım.

Neden onunla yatmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Dairemize girdiğimde midem düğüm düğüm olmuştu.

Neyse ki evde kimse yok. Gece için çoktan dışarı çıkmış olmalılar. Şimdi burada oturuyorum, içim içimi yiyor. Cidden, işte bu yüzden sıradan seks yapamıyorum.

Bir iniltiyle çantamı yere atıyorum ve iştahım kesilmiş olsa da buzdolabına yöneliyorum.

"Bu da ne. ..." Rafıma bakarken kaşlarımı çatıyorum. Her kap yer değiştirmiş

Etrafta, düzensiz. Büyük kaplar küçüklerin üstünde duruyor. Ve yoğurtlarım ters çevrilmiş. Tam bir kaos.

Connor bunu yapmaz. İnsanların eşyalarıma dokunmasından ne kadar nefret ettiğimi bilir. Bu Ronan'ın işi olmalı. Derimin altına girmeye çalışıyor.

Başımı sallayarak, bir elma alıp odama gitmeden önce her şeyi yeniden düzenlemek için birkaç dakika harcıyorum.

Ben de orada bazı şeyleri yersiz buluyorum. Hepsi çok ince ve özel olmayan, muhtemelen fark edilmeyen biri. Olmayan bir resim

oldukça düz, sağ tarafı yukarı bakacak şekilde dizilmiş kitapların arasında ters çevrilmiş bir kitap, kancasında tuhaf bir şekilde sallanan bir kolye.

Ronan'ın yatak odamda olduğunu bildiğim için çenem gerilirken bile midemde kelebekler uçuşuyor. Beni test ediyor.

Ama ne amaçla?

Beni düşündüğünü söylemek için mi? Beni unutmadığını

Hen üz mi?

Yoksa sadece beni kızdırmak için mi?

Benden bir tepki almak, bir yüzleşmeye zorlamak için

mi? Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Elimi kapı koluna dayayıp dikkatle dinliyorum. Ses yok. Kapıyı itip açtığımda gıcırdıyor. Yatağını gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı; çarşaflar top gibi birbirine dolanmıştı. İş kıyafetleri, bir avuç bozuk para ve kâğıt parçalarıyla birlikte şifonyerin üzerine saçılmış. Görünüşe bakılırsa makbuzlar, gerçi arkalarına karalanmış telefon numaraları görüyorum.

Tanrım, kardeşim kadar kötü. O numaraları bugün otelin plajında çalışıyormuş gibi yaparken mi aldı?

İçimi bir dehşet dalgası kaplıyor. Eğer bu gece eve birini getirirse ve ben onları dinlemek zorunda kalırsam....

Komodinine doğru atıldım. Üst çekmecenin içinde bir kutu prezervatif var - ekonomik boy. "Domuz," diye mırıldanıyorum, gülümseyerek çekip çıkarıyorum.

zafer. Bakalım bunlar olmadan ne kadar ilerleyebilecek.

Çekmecede başka bir şey yok. Açılmamış bir tüp kayganlaştırıcı. Yanaklarım kızardı. Buna kesinlikle ihtiyacımız yoktu. Bir de çerçeveli bir resim var. Onu çıkarıp inceliyorum. Ronan mezuniyet cüppesi giymiş, kolunu güzel bir esmer kıza dolamış. Kız genişçe gülümsüyor, kolları Ronan'ın beline dolanmış. Aşık gibi görünüyorlar. Sanırım bu onun eski sevgilisi.

Elinde bir sertifika tutuyor. Okuması zor ama Indianapolis Üniversitesi yazısını seçebiliyorum. Ronan üniversiteye mi gitmiş?

O zaman neden Wolf'ta Dış Mekan ekibinde çalışıyor?

Başımı sallayarak -az önce yattığım adam hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum- resmi çekmeceye geri koydum ve dikkatlice kaydırarak kapattım. Odasında karıştırabileceğim pek bir şey yoktu. Ne de olsa sadece bir spor çantası dolusu kıyafetle gelmişti.
Prezervatiflerin yeterli olması gerekecektir.

Kilitte şıngırdayan anahtarların sesi kalbimi hızlandırıyor. Yatağın etrafından dolanıp Ronan'ın odasından çıkmadan önce
beni yakalıyor. Ama küçük ayak parmağım karyolanın köşesine takılıyor ve bir çuval kaya gibi yere düşüyorum, ayağımdan acı fışkırırken görüşüm bulanıklaşıyor.

Connor'ın oturma odasından gelen gür sesini ve koridorda yaklaşan ayak seslerini duyduğumda gözyaşlarımla savaşıyorum. Ronan şorttan başka bir şey giymeden, tişörtünü omzuna atmış, çıplak göğsü terden parlarken görünmeden önce prezervatif kutusunu yatağın altına itmek için yeterli zamanım var.

Şaşkınlık yüzüne vuruyor. "Ryan?"

"Ne?" Kendimi tutamadım. Acı azalmaya başlıyor. Kendimi ayakta durmaya ve onunla yüzleşmeye zorluyorum.

Kapının pervazına rahatça yaslanıyor, yüzünde bilmiş bir gülümseme beliriyor.

Connor arkasında belirir. "Ry? Burada ne halt ediyorsun?"

"Bir şey arıyorum."

Yüzü allak bullak oldu. "Ronan'ın odasında mı?"

"Evet, Ronan'ın odasında. Çünkü Ronan sormadan eşyalarıma dokunmayı seviyor."

Ronan hararetli bakışlarını üzerime dikiyor. "Kendime engel olamıyorum. Nasıl tepki verdiğini biliyorum."

Yanaklarım kızarırken bile soğukkanlılığımı korumaya çalışarak kapıya doğru yürüyorum ve Connor'ın kolunun altındaki voleybol topuna dikkat kesiliyorum. "Yine plajda kadın tavlamaya mı çalışıyorsun?"

Connor sırıtıyor. "Denemek değil. Başarılı. Bu gece bizimle buluşacaklar."

Konu değişikliği işe yaradı. Ne yazık ki, cevap duymak istediğim şey değildi. Midem bulandı. "Harika. İzin verir misiniz lütfen?"

Ronan, ben ona dokunmamak için her türlü çabayı göstererek yanından geçerken dikkatle beni izliyor.

Onlar gidene kadar odamdan çıkmıyorum.

~ ~ ~ ~

Uykuya dalacağımı sanmıyordum ama dalmış olmalıyım, çünkü gece saat 1'den hemen sonra kadın kahkahalarıyla uyandım.

Kıskançlığın keskin ucu bana batıyor. Ama bu benim hatam, kendime hatırlatıyorum.

Ona gittim. Bana hiçbir şey borçlu değil.

Uykuya daldığım kitabı kapatıyorum ve komodinin üzerine koyuyorum.

Sonra karanlık küçük odamda bir topun içine kıvrılıyorum ve hissetmeyi beklemediğim acı verici hayal kırıklığıyla savaşıyorum.

Sanırım iyi tarafı şu anda David'i düşünmüyor olmam.

Biri banyoyu kullanır ve sonra sessiz ayak sesleri Ronan'ın odasına girer. Kapı kapanır ve bir an sonra yatak gıcırdar. Bütün süreç o sarhoş kızla olan son seferden çok daha sessiz.

Karnımda düğümlerle beyaz tavana bakıyorum, inlemenin başlamasını bekliyorum, kendime Ronan'ın bir pislik ve domuz olduğunu ve onu istemediğimi -özellikle ondan hoşlanmadığımı bile- hatırlatıyorum.

bunu kendime yapacağım.

Uyumaya başlamam bir saat sürüyor.

Tam o sırada Ronan'ın eve kimseyi getirmemiş olması gerektiğini fark ettim.

Bölüm 9

Asansör kapıları tam kapanırken aralarından geçip onları tekrar açılmaya zorluyorum.

Kyle sol tarafta duruyor, güvercin grisi şık bir takım elbise giymiş, belli ki işten eve yeni dönmüş. Bana gülümsüyor. "Görünüşe göre sırayla gidiyoruz."

"Ha?" Koşudan dolayı kesik kesik nefes alıyorum ve terden sırılsıklam olmuşum.

Dışarı çıkmam çok aptalca. Günün sıcağında koşmaktan hoşlanmıyorum. Bu yüzden hep sabahları, hava serin ve sessizken yapıyorum. Huzurlu.

Ama sonra gidip Ronan'la yatmak zorunda kaldım.

Dün, ondan kaçmak için koşumu tamamen atladım. Bugün sabah 6:00'da evden çıktım ve onların işe gittiğini öğrenene kadar eve gelmedim. Ancak bu bir saatlik koşu yeterli olmadı, çünkü işe odaklanmaya çalıştığım tüm günün ardından eve geldim, egzersiz kıyafetlerimi giydim ve kendimi on mil daha koşmaya zorlayarak yola çıktım.

"Dün spor salonundan eve dönüyordum. Sen de bugün spor salonundan eve dönüyorsun," diye açıklıyor Kyle gamzeli bir gülümsemeyle. Şimdi o

Yeni duş almış ve giyinmiş, oldukça yakışıklı olduğunu

görebiliyorum. "Oh. Evet." Kalçalarım yanıyor.

"Dördüncü kat, değil mi?" Cevabımı beklemeden düğmeye basıyor. İkinci katın zaten seçili olduğunu fark ediyorum. Dün benim katımda inmişti. Belki bir arkadaşının ya da kız arkadaşının evine gidiyordur. "Ee, Ryan... sınavlara mı çalışıyorsun?"

"Öyleyim. Bitmesi için sabırsızlanıyorum."

İkinci katın kapısı açılıyor ve dışarı çıkıyor ama duraklıyor. "Ders çalışmana yardım edecek birini arıyorsan, 255 numarada oturuyorum. Ben bir

ekonomi analisti, yani bu benim işim sayılır."

"Oh, teşekkürler. Evet, belki. Sana haber

veririm." Kapıyı bırakır ve geri çekilir.

Kapıdan içeri adımımı atarken ter hala yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Evde olmaması için dua ediyorum.

Öyle bir şansımız yok.

"Bir günde iki koşu mu, abla?" Connor diyor ki.

Başımı eğip banyoya yöneliyorum, duş alıp yüzüm bu kadar kızarmayana kadar onlardan uzak durmaya niyetliyim.

"Yakmaya çalıştığın bastırılmış bir hayal kırıklığın mı var?" Connor'ın sesindeki eğlenceyi kaçırmak mümkün değil.

Bir adım tökezledim. "Bu da ne demek oluyor?" Aman Tanrım. Ronan ona her şeyi anlattı mı?

"Hiçbir şey. Sakin ol. Tanrım. Mağazada bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Teşekkürler." Banyo kapısını arkamdan kilitliyorum ve başımın bir gümbürtüyle arkaya düşmesine izin veriyorum, ondan yine kaçmayı başardığım için şükrediyorum. Alaska'ya gitmesine sadece bir hafta kaldı ve o karanlık gülümsemeyi ya da o delici gözleri görmek, o kasların o seksi havayla hareket etmesini izlemek ya da eve kimi getirebileceğini merak etmek zorunda değilim. Derin nefes alıyorum.

Şu anda burası Ronan gibi kokuyor, naneli şampuanı ve sabunu gibi. Ben koşarken duş almış olmalı.

Bir hafta sonra onu koklamak zorunda kalmayacağım. Tanrım. Onu tekrar istiyorum. Asıl sorun da bu. Beni becermesine izin verdim ve şimdi tekrar istiyorum. Sadece bir gece dedi ve ben bir gece daha istiyorum, ama ona tekrar gitmemin imkanı yok. Benim de istediğimi biliyor, piç kurusu.

Bir hafta daha.

Sadece bir hafta daha.

Duşa girip giysilerimi çıkarıyorum ve soğuk su gelmeye başlayana kadar sıcak suyun tadını çıkarıyorum.

Çıktığımda ortalık sessiz, havluyu vücuduma sıkıca sarmışım, terden sırılsıklam olmuş kıyafetlerim avucumda. Mağazaya gitmek için ayrıldılar.

Güzel.

Odama doğru ilerlerken omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. Giyineceğim, bir şeyler atıştıracağım, sonra da ders çalışmak için kütüphaneye gideceğim. O zamana kadar
eve gelirlerse, gece için dışarı çıkmış olacaklar.

Odama girdiğimde Ronan'ı yatağımda uzanmış buluyorum.

Soğukkanlılığımı kazanmam, yüz ifademi umursamaz bir ifadeye dönüştürmem bir anımı alıyor. Kirli kıyafetlerimi sepetime atıyorum. "Markete gideceğini sanıyordum?"

Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor. "Hiçbir yere gideceğimi söylemedim."

Havlum yeterince güvende hissettirmiyor, sanki sadece bir bakışı havlumu indirebilirmiş gibi. Onu kurcalama dürtüsüne direniyorum. "Ne istiyorsun?"

Bacaklarını yatağın kenarından sallıyor ve oturmak için kendini yukarı çekiyor. "Görünüşe göre odamda önemli bir şey eksik."

Ona sırtımı dönüyorum ve giysi dolabımı karıştırmaya başlıyorum. Hâlâ yatağının altında duran prezervatiflerinden bahsettiğini varsayıyorum. "Öyle mi? Kaybolduğunu ne zaman fark ettin?"

O ayağa kalkarken yatağım gıcırdıyor. "Dün gece." Ronan aniden tam arkamda, güçlü gövdesiyle beliriyor. "Buraya gelip seni göreceğim zaman."

Midem sinirden kasılıyor. Dün gece buraya mı gelecekti? Demek ki prezervatif almaya gidecekti.

Bu tekrar seks istediği anlamına geliyor.

Sesimi kayıtsız tutmak için mücadele ediyorum. Beni nasıl etkilediğini bilmesini istemiyorum. "Önemli işlerini daha iyi takip etmelisin."

Derin kıkırdaması omurgam boyunca titreşiyor. Ronan'ın etrafıma uzanarak annemle benim çerçeveli resmimizi, üç kitabımızı ve çekmecemin üstünü süsleyen mücevher kutusunu toplayıp yatağıma fırlatmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Hey! Sen ne-" Kalçalarımdan tutup beni döndürüyor ve üzerine oturmam için kaldırıyor. O kadar güçlü ki.

Herhangi bir giriş yapmadan, havlumu çekiştirerek açıyor ve beni çıplak bırakıyor. Kalçalarımı ayırarak öne doğru eğildi.

Ronan'ın ağzı bacaklarımın arasına yerleşirken şoktan çenem açık bir şekilde izliyorum.

"Hiç ön sevişme diye bir şey duydun mu?" Sonunda fısıltıyla konuşmayı başardım. "Bu ön sevişme."

Dili merkezimin üzerinde kayarken gösterdiğim direnç bir su birikintisinde eriyip gidiyor.

"Neden prezervatiflerimi aldın Ryan?"

Çünkü sen bir başkasıyla yatarken

Burada mı?

Cevap vermiyorum, onun yerine başının arkasını kavramak için uzanıyorum.

Kısa, siyaha yakın saçları parmak uçlarımda yumuşacık.

Bana karşı gülümsüyor, elleri kalçalarımı daha sıkı kavrıyor, çekiyor. Bir parçam şifonyerden düşeceğimden korkana kadar ileri atılıyorum. Ronan buna asla izin vermezdi. Onu tanımıyorum ama bir şekilde bunu biliyorum.

"Ne de olsa çok tatlısın. Kim bilebilirdi ki?" Durmuyor, durmayı ima etmiyor. Bunu benim için sadece ara sıra ve sadece iyi erkek arkadaş sütununda görünmez bir onay işareti koyacak kadar uzun süre yapan David gibi değil.

"Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

Bakışlarımla buluşacak kadar uzun süre duraklıyor. "Neyi yapmaktan hoşlanıyor muyum?" "Bunu."

"Seni dışarıda yemek mi?"

Aman Tanrım. Karnım gerildi. "Evet."

"Bayıldım." Ağzı tekrar üzerime kapandı. Çekingenliğim hızla soluyor ve içimde bir basınç oluşmaya başlıyor. Rahatlıyorum ve başının arkasını okşayarak ona açılıyorum.

Sonunda boşaldığımda, Ronan'ın dili içimde derinlerde, yüzüne karşı çırpınıyor, tamamen terk edilmiş bir şekilde haykırıyorum.

Ayağa kalkıyor. Dudakları meme ucumun üzerinde geziniyor, nefesiyle alay ediyor. "Bu nasıl bir ön sevişmeydi?"

"İyi," diye idare ediyorum. Yüce Tanrım, bir kadının üzerine çıkma sanatını öğretmeli.

"Prezervatif kutum nerede Ryan?"

"Yatağının altında," diye cevap veriyorum pantolonumun altından, gözlerim kapalı.

Beni kolaylıkla aşağıya çekip yatağa yatırıyor, kemiksiz bir şekilde yayılıyorum. Odadan çıktığını hayal meyal fark ediyorum, ancak otuz saniye sonra geri dönüyor, gömleği yok ve elinde bir folyo paketi, eşofman pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, pelvisinin V'si ereksiyonunun sert çıkıntısına doğru iniyor.

Acınası bir ihtiyaçla iç çekiyorum.

Kemerini kalçalarına kadar indiriyor ve uzun aletini avucunun içine alıyor. Yavaş hareketlerle önümde kendini okşuyor. "Dün gece eve birini getireceğimi düşündün, değil mi? Bu yüzden mi bunları sakladın?"

"Neden yapmadın?"

Ağzını açıyor ama duraksıyor. "Canım istemedi." Farklı bir şey söyleyecekmiş gibi bir izlenim edindim.

Folyo ambalajı dişleriyle yırtıyor ve bir eliyle prezervatifi kendi üzerine sarıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kısa bir an için bacaklarımı kapatıp onu reddetmeyi düşünüyorum. Ama bu çılgınca düşünceyi hemen bir kenara bırakıyorum, çünkü gerçek şu ki

Ronan'ı tekrar içimde hissettim. Bundan zevk aldım. Onun beni istemesi fikri hoşuma gitti.

Beni hiç uyarmadan ters çevirip dizlerimin üstüne çöktürüyor ve avuçlarını popomda gezdiriyor. "Kahretsin, bu kıç..." diye mırıldanıyor. Arkamda diz çökerken yatak onun ağırlığıyla çöküyor.

"Ne olmuş ona?" Sesimden endişeyi uzak tutmayı başaramıyorum. Ben İnce belimle vurgulanan yuvarlak kalçalarım konusunda her zaman bilinçli olmuşumdur. Aslında bu pozisyon, bu yüzden en sevmediğim pozisyondur. David'in beni bu şekilde almasına asla izin vermedim.

"Bu çok güzel."

"Gerçekten mi?"

Başparmağını çatlağımda gezdirerek beni geriyor. "Bütün gün ona bakabilirim." Her iki yanımı sıkıca kavrıyor ve ucunun hâlâ şiş ve hassas olan açıklığımı dürtmeye başladığını hissediyorum.

Ve çok ıslak.

İçime doğru iterken gözlerimi kapatıyorum, bu açıdan büyüklüğü beni şaşırtıyor. Yine de onu yeterince çabuk içine alıyorum. Ve gömüldüğünde dolgunluğun verdiği beklenmedik bir rahatlamayla iç çekiyorum.

Telefonu çalıyor. "Kahretsin... Sadece birkaç dakikamız var. Duşta çok uzun kaldın." Göğsümü yatağa doğru itiyor ve kıçımı havaya kaldırıyor.

"Ne demek istiyorsun? Connor yolda mı-" Sözlerim bir çığlıkla kesildi, çünkü boşalmadan hemen önce geçen geceki gibi aynı acımasız hızla içime girmeye başladı.

Bu sefer ağzımdan kaçan soluklara ve inlemelere karşı koymuyorum, yorganı yumrukluyorum, teni benimkine çarpıyor, tekrarlayan ve bayağı bir ses. İçime girme şekli neredeyse dayanılmaz, zihnim verdiği garip zevkli acı ile kardeşimin içeri gireceği endişesi arasında gidip geliyor. Bu durum dikkatimi yeterince dağıtıyor ve Ronan'ın içimin derinliklerine doğru nabzı atarken orgazmım beni gafil avlıyor.

Aniden çekildiğinde kaslarımın onun etrafında kasılmasını durduracak zamanım bile olmadı. Yatak odamın kapısını arkasından çekip kapatarak gitti.

Hayal kırıklığı, Connor'ın Ronan'ın arabayı boşaltmasına yardım etmesi için kapıda bağırdığını duymadan önce bile yerleşmek için zaman bulamadı.

Aman Tanrım. *Çok yakındı.* Muhtemelen Connor mesaj atıyordu. Onu

.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ne halt ediyoruz biz?

Peki neden bundan bu kadar keyif alıyorum?

Bölüm 10

"Yaşıyor!" Cumartesi akşamı sekiz sularında odamdan çıktığımda Connor haykırıyor, karnım açlıktan gurulduyor. O ve Ronan kanepede tembel tembel oturmuş basketbol maçı izliyorlardı. "Bütün gün ne yaptın? gün?"

"Her Cumartesi yaptığım şeyin aynısı. Ödevlerim. Çalışıyorum." Ronan'a şimşek hızıyla bir bakış atarak buzdolabına doğru ilerliyorum.

İçimden bir heyecan dalgası geçiyor.

"Daha kaç yıl okulun var ki?" Connor soruyu bir geğirmeyle kapatıyor.

"Sadece bir tane." Eğer sınavlarımı geçecek kadar konsantre olabilirsem. Bütün gün ders kitaplarıma ve notlarıma bakarken, kulaklarım Ronan'ın beni bir kez daha ziyaret edeceğini gösteren herhangi bir sesi dinlemek için açık kalıyor. Dün gece yine geç saatlere kadar dışarıdaydılar ve kapıdan içeri girdiklerinde Ronan yine yalnızdı. O doğruca yatağına gitti, ben ise bir saat boyunca yatağımda uzanıp dinledim, belki beni bekliyordur, belki de oraya gitmeliyim diye düşündüm. Sonunda uyuyakalmışım.

"Hey, tatlı ve nazik bir kız kardeş olup

Bize
mi?
" "Bu hiç adil değil," diye mırıldanarak üst raftan iki tane çekiyorum. Eğer yersem ve içersem

Onlar gibi ben de balon yapardım. İfademi düzgün tutarak kanepeye doğru ilerliyorum, önce Connor'ın birasını ona, sonra da Ronan'a uzatıyorum.

Ronan'ın parmakları değiş tokuş sırasında benimkileri sıyırıyor.

"Hey." Connor kaşlarını çatarak bana baktı. "Farklı

görünüyorsun." "Çünkü sarhoşsun."

"Hayır... makyaj mı yapıyorsun?"

"Ne olmuş yani?" Yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için ona sırtımı döndüm. Bugün yüz nemlendiricimi almak için Ulta'ya gittim ve kirpiklerimde yeni bir maskara deneyip deneyemeyeceğini soran bir satış görevlisi tarafından yolum kesildi. Normalde pas geçerim ama o kadar güzeldi ki ve o maskarayı kendisinin de kullandığını söyleyince benim için neler yapabileceğini görmek istedim.

Maskarayı ve göz kapaklarıma sürdüğü altın rengi göz farını aldım.

"Yani, hiç makyaj

yapmıyorsun." "*Asla* değil."

Sadece neredeyse hiç.

"Bütün gün odanda oturup ders çalışırken kesinlikle olmaz."

"Her neyse. Önemli bir şey değil. Boş ver."

Ama o yumuşamıyor. "Ronan'a iyi görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Yanaklarım yanarken sesimi küçümsemeye zorluyorum. Bu çok aşağılayıcı.

"Onu rahat bırak," diye mırıldanıyor Ronan. "Onu daha da kızdıracaksın ve hıncını benden çıkaracak."

"Yeterince adil. Hey, önümüzdeki Cuma akşamı burada bir veda partisi veriyoruz."

İnledim. Bundan korkuyordum. Fazla bir şey söyleyemiyorum çünkü burası Connor'ın dairesi ve neredeyse hiç kira ödemeden burada yaşamama izin veriyor.

"Her şey yoluna girecek."

"Geçen sefer polisler geldi!" "Her şeyi

kontrol altında tutacağız."

"Yeni yatak takımları almak zorunda kaldım!"

"O adam bir daha davet edilmeyecek. Söz veriyorum."

"Peki ertesi gün siz ikiniz gittiğinizde ortalığı kim temizleyecek?"

"Birinci kattaki Maria. Tüm çöplerden ve boşlardan kurtulacağız ve onun için nakit para bırakacağız."

"Bütün cevaplar sende değil mi?" Sadece başımı sallıyorum. "Kapıma bir kilit istiyorum."

Connor'ın telefonu bir mesajla cıvıldıyor. İsteğimi bir mesajla reddetti. "İyi" mesajını okurken. "Hey, Sherrie ve Georgia bu gece Sin'e gidiyorlar. Gitmek ister misin? Yine VIP masa."

"Hayır, teşekkürler."

"Ne? Çok ateşliydiler!" Göz ucuyla Ronan'ın birasından uzun bir yudum alışını izliyorum.

"Oradaydım, bunu yaptım."

"Neyin var senin? Dün gece o sarışını reddettin. Şimdi de bu ikisine hayır diyorsun. Aletin mi çalışmıyor yoksa benim bilmediğim bir yerden bir şey mi alıyorsun?"

Lütfen bunu anlayamayacak kadar kalın kafalı ol, sevgili aptal kardeşim.

Kafamı buzdolabına sokuyorum, Connor'ın cevabı benimkinde göreceğinden korkuyorum.

yüz.

Ya da benim aptalca memnuniyet sırıtışımı görecek, Ronan'ın başka kızları tavlamıyor.

Neyse ki Connor'ın telefonu çalar ve dikkati dağılır. "Kahretsin, buna bakmalıyım." İç çekiyor. "Selam anne... Evet, biliyorum. Özür dilerim. Meşguldüm... Bilirsin, hep aynı şeyler. Gelecek Cumartesi... Evet, çok eğlenceli olacak."

Ronan'ın gözlerini kıçımda yakalamak için bu fırsatı değerlendiriyorum. Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, onu yakaladığımı söyleyen çatık kaşımı görüyor.

Seksi, çarpık bir gülümsemeyle odalarımıza doğru hafifçe başını sallıyor. Koltuktan kalkarak koridorda ilerliyor ve banyoya girerek gözden kayboluyor.

"Beş ay... Üzgünüm, gelebileceğimi sanmıyorum." Connor'ın annesi hiç şüphesiz Orlando'ya onu ziyarete gelmesini istiyordur. "Evet, o burada. Ders çalışıyor.

Hep ders çalışıyorum. O dangalaktan ayrıldım."

Gözlerimi deviriyorum ama Connor'a doğru bir

el sallıyorum. "Selam söylüyor."

Karnımdaki gerginlikle sebze ve humus kabımı ve suyumu alıp odama doğru ilerliyorum. Kapı açıldığında banyoya kadar gelmiştim. Ronan uzanıyor ve bileğimden tutarak beni içeri çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Tabaklarımı alıyor ve makyaj masasının üzerine koyuyor. "Sence ne kadar meşgul olacak?"

"Bir süre. Yirmi dakika. Belki otuz?" Connor'ın annesi Danielle konuşmayı çok sever. Bir süre konuşacaklar.

"Bu yeterli bir süre olmalı," diye mırıldanıyor.

"Yapamayız. Connor orada." Onu reddederken bile ellerim göğsünde geziniyor, tişörtünün yumuşak pamuğu kıvrımlarını nefis bir şekilde sarıyor. Ona ilk kez bu kadar özgürce dokunabiliyorum.

Yumruğu at kuyruğuma dolanıyor ve çekmeye başlıyor, yüzünü görebildiğim kadarıyla başımı geriye yatırıyor. "O zaman bunları giyerken kıçını böyle havaya kaldırmamalıydın." Erimiş yeşil gözleri ağzımın üzerine yerleşirken, bir parmağı taytımı sıkıştırıp esnetiyor.

Beni öpmesini çok istiyorum.

Öne doğru eğiliyor ve dileğimi yerine getireceğini düşünüyorum. Ama son anda vazgeçiyor, nefesinin sıcaklığı yanağımda geziniyor. Dudakları boynuma yerleşiyor. "Boşalmam gerek Ryan," diye fısıldıyor, dudaklarının ucu

Dilim tenimin üzerinde dans ediyor, göğüs uçlarıma kadar ürperti gönderiyordu. "Beni hemen şimdi boşaltmanı istiyorum."

Ağzımdan "Tamam" kelimesinin çıktığını duyuyorum.

Bacaklarımın arkası tuvalete değene kadar beni üç adım geri götürüyor ve oturur pozisyona geçmeye zorlanıyorum. Pürüzlü elleri çok nazik, çenemin altını sıyırıyor, başparmağının yumuşak pedi alt dudağımı yumuşatıyor. Sonra başparmağı içeri kayıyor ve kendimi istemsizce emerken buluyorum.

Boştaki eliyle eşofmanını aşağı çeker ve sert boyu serbest kalır.

Bu benim için bir başka ilk, onu avucumun içinde tutma, pürüzsüz, yumuşak teninin avucuma verdiği hissin tadını çıkarma şansı.

Başımı sallıyorum.

"Ne?"

"Sadece... üslerin etrafında yanlış yönde koşuyor gibiyiz."

Yumuşak bir şekilde inliyor, başparmağımı ucunda gezdirirken başı geriye doğru eğiliyor. "Ağzına boşalmamla bittiği sürece hangi yöne doğru koştuğumuz umurumda değil."

Tereddüt ediyorum. "Neden dün gece eve birini getirmedin?"

"Getirmemi mi istedin?"

"Hayır." Bunu kabul etmek yanlış

mı? "Peki o zaman...."

"Peki o zaman, ne?"

"O zaman sikimi yala Ryan." Eli çenemden başımın arkasına doğru kayıyor. Beni öne doğru çekiyor.

Arzu bacaklarımın arasında alev alev yanıyor olsa da direniyorum. "Lütfen de."

Kaşları çatılıyor. "Lütfen sikimi o vahşi ağzına al Ryan."

Dilimi alt tarafında yavaşça gezdirerek buna mecbur kalıyorum. Kafamı kaldırdığımda sert bir bakışla bana bakıyordu.

Dudaklarımı ayırıyorum. Bir davet.

Ağzımın içine doğru kayarak alıyor. Üzerine kapanıyorum, şeklinin etrafında şekilleniyorum.

Connor'ın sesi oturma odasında bir yerden geliyor ve Ronan'ı rahatsız ediyor olmalı, çünkü vantilatörün düğmesini çevirerek sesi bastırıyor.

Kafa vermekten hiç hoşlanmadım ama nedense Ronan'la durum farklı. Belki de ilişkimiz tamamen fiziksel olduğu içindir.
birlikte olduğum hiçbir erkek gibi beni tahrik etmiyor. Dün bana oral seks yapmasından ne kadar zevk aldıysam, onun da bundan o kadar zevk almasını istiyorum. Bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum, kendimi onu olabildiğince derine sokmaya zorluyorum, ta ki vazgeçmek zorunda kalana ya da öğürmeye başlayana kadar. Bunu takdir ediyor gibi görünüyor, alnımdaki gevşek saç tellerini nazikçe düzeltiyor, tatlı bir şekilde cesaretlendirici sözler fısıldıyor, eli tempoyu kontrol ediyor. Hızlanmaya başladığında, nefes alış verişi düzensizleşmeye başladığında, yaklaştığını anlıyorum.

"İşte bu, Ryan." Kalçalarını ağzıma sokmaya baÇlıyor ve birden daha da ÇiÇiyor. İzlemeyi bırakmadı. "Neredeyse orada...." Eli saçlarımı sıkıca kavrıyor, neredeyse acıtacak kadar.

Ve sonra tohumu ılık, tuzlu dalgalar halinde fışkırmaya başlıyor, dilimin arkasına çarpıyor. Ağzımın içinde orgazm olurken dudakları aralanıyor ama kısık bir homurtu dışında sessiz kalmayı başarıyor.

Uzun bir süre öylece durdu, nefes alıp vermesi ağırlaştı, kapüşonlu gözleri yüzüme yerleşti, parmakları saçlarımı okşadı. "Teşekkür ederim Sen," diye fısıldar ve bir adım geri çekilerek pantolonunun içine geri sokar. Fan düğmesine basarak dinlemek için duraklar.

Tek duyduğum televizyondaki seslerin vızıltısı. Connor telefonu kapatmış gibi.

Ronan gülümseyerek, "Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyor ve bir havuç çalıp dışarı çıkıyor.

Bir an için aynada kendime bakıyorum -şişmiş dudaklarıma, dağılmış saçlarıma, gözlerimin etrafındaki siyah rimel lekelerine- ve sonra dişlerimi fırçalıyorum, yiyecek kaplarımı alıyorum ve sessizce odama çıkıyorum.

~ ~ ~ ~

Oturma odasında bir kargaşa ve kadın kahkahaları duyduğumda saat neredeyse sabahın ikisiydi. Çoğul kadın kahkahaları.

Ronan'ın nezaketinin tükendiği gerçeğine karşı dişlerimi sıkıyorum. Dışarı.

Eve birini getirdi.

Hayal kırıklığı beni bunaltıyor. Hemen ardından öfke geliyor. Ronan, ama daha çok bunun işe yarayacağını düşündüğüm için kendime. Ben sadece

sıradan seks için programlanmış. Seks yapmadığımız sürece takılmak istemediğim bir erkekle bile bunu yapamam.

Karanlıkta yatarken, koridordaki zeminin gıcırtısını, kapısının açılışını dinlerken gözlerim yaşarıyor.

Kaçınılmaz olanı

beklemek. Başlamasını

bekliyorum.

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Bir an için yön bulmakta zorlanan başka bir çıplak sarhoş kız olduğunu düşünüyorum ama kısa süreli ışık akışı onun yerine çıplak Ronan'ı görmemi sağlıyor.

Kapıyı arkasından kapattı. Bir an sonra çarşaflar kayıyor ve çekiliyor, sonra yanıma uzanıyor, vücudundan ısı yayılıyor. "I
Uyanık olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor, sesinin tınısı kanımı kaynatıyor. Nefesi -diş macunu, tatlı bir likör ve tütün karışımı- yüzümün üzerinden kayarak geçiyor.

"Nasıl?"

Eli bacaklarımın arasına kayıyor, parmakları külotumun altına giriyor. "Çünkü saatlerdir yatakta yatıyorsun, barda ne yaptığımı merak ediyorsun, eve gelmemi bekliyorsun." Parmağı yarığım boyunca ilerliyor. "Beni düşünüyorsun."

Ben *de* öyle yapıyordum.

Ama şimdi elini itiyorum. "Seni bekleyen biri yok mu?

Sen?"

"Ne?" Göremesem de sesindeki kaş çatmayı duyabiliyorum.

"Birden fazla kadının geldiğini duydum Ronan."

"Haklısın, yaptın. İki tane var. Ve kardeşinle birlikteler." "*İkisi de* mi?"

Gülümsediğini hissediyorum. "İkisi de."

"Oh." Bu görüntüyü engellemeye çalışsam bile rahatlama beni

eziyor. Ronan'ın eli geri kayıyor, bu sefer külotumu aşağıya doğru

soyuyor.

Dizlerimi. Bacaklarımı ayak bileklerime düşene kadar kaldırıyorum ve onları silkeleyebiliyorum. "Biz bunu yaparken eve başka birini getireceğimi mi düşündün?"

"Şey, evet. Hiçbir taahhütte bulunmadık ve sadece bir gece demiştiniz."

"Haklısın, yaptım." "Ne

değişti?"

Sanki söyleyeceklerini toparlıyormuş gibi uzun bir duraksama oluyor. "Barda tavladığım kızlardan hoşlanmıyorum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "O kızdan ne kadar hoşlandığını *duymuştum,* hatırladın mı?"

Nefesi yanağımda geziniyor. "Boşaldığım kısım hoşuma gitti.

Ama bu Tasha'nın beni terk etmesi konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Ama sen

Farklı. O kadar anlamsız ve kişiliksiz hissetmiyorsun. Ortak hiçbir şeyimiz olmasa ve bu sadece şimdilik olsa bile, seninleyken kendimi daha iyi hissediyorum. Bu yanlış mı?"

"Hayır. Öyle değil. Sen hâlâ başka birine aşıksın." Ronan'ın acısını nadiren gördüğüm için kalbim göğsümde sıkışıyor. "Ben de senin savunmasız bir kızdan faydalanan ukala bir pislik olduğunu sanıyordum," diye takılıyorum.

"Ben ukala bir pis*liğim.* Ama tam bir pislik değilim. Biz takılırken, başka kimseyle birlikte olmayacağım. Verebileceğim tek söz bu. Eğer bu senin için yeterince iyiyse." Parmakları içimde kayarken dudaklarımdan yumuşak bir nefes çıkıyor.

"Aslında senden istediğim bir şey daha var." "Neymiş

o?" diye merakla sorar.

Uzanıp kirli yanağına dokunuyorum ve başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Yüzünü görmek istemekle tamamen karanlığın getirdiği özgürlüğün tadını çıkarmak arasında gidip geliyorum. Ama istediğimi bildiğim tek bir şey var. "Öp beni."

"Ryan...." Beni reddetmek için bir yol aradığını hissediyorum.

"Lütfen?"

Uzun bir süre sonra eğiliyor ve ağzını benimkine bastırıyor. Dudakları hayal ettiğimden daha yumuşaktı ve beni tatlı, şehvetli bir şekilde öptü

Ondan beklemediğim bir şey.

"Böyle mi?"

"Aynen böyle." Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor ve dilini dikiş boyunca kaydırıyor. Daha geniş açıyorum, dilim onunkine uzanıyor, benimkine karşı ihtiyaç duyuyor, ağzının tadına bakmaya ihtiyaç duyuyorum. O da buna karşılık veriyor, daha derine bastırıyor, eli aşağıda duruyor, sanki tüm dikkatini beni öpmeye vermiş gibi. Dudaklarını bütün gece üzerimde istiyorum.

"Nihayet. İlk üs," diye mırıldanıyorum.

Dudakları bir gülümsemeyle benimkilere doğru geriliyor ve sonra ağzı güneye, çene çizgime, boğazıma doğru kayıyor, ıslak dudaklarının sıcaklığı heyecan verici. Geceliğimin spagetti askısını çekiştiriyor. "Bu farklı."

"Çıkarması daha kolay." Ve içinde uyumaya alıştığım tişörtlerden çok daha seksi.

Üst kısmından çekiştirerek bekleyen ağzı için göğsümü ortaya çıkarıyor. Meme ucumu ağzına çekip emmeye başladığında inliyorum. Yaptığı *her şeyde* nasıl bu kadar iyi olabiliyor?

Bacaklarım hiç düşünmeden aralanıyor, ona doğru açılıyor, derin bir Başının arkasını kavrayıp onu göğsüme yaslarken, kalçalarımı eline doğru yuvarlarken önce iki, sonra üç parmağıyla beni gererek tatmin etmeye çalışıyor.

Ronan'ın dokunuşu altında kıvranıyorum, boşalmama dakikalar kalmışken koridorda ağır ayak sesleri duyuyorum.

Kapı çalındı ve bir süre sonra Ronan'ın yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır. "Hey, kardeşim. Bu ikisi için yardımına ihtiyacım var. İkisiyle de başa çıkamayacak kadar sarhoşum." Bir duraklama. "Ronan?" Connor duvarı tokatlıyor. Işığı açıyor, şüphesiz.

"Kahretsin," diye tıslıyor Ronan bana karşı, geri çekiliyor.

Bok doğru. Connor bazen kalın kafalı olabiliyor ama o bile artık ikiyle ikiyi bir araya getirecektir. Eğer anlarsa, bu iş bitecek mi?

Yatağımdan fırlayıp geceliğimi düzeltiyorum ve kapıyı bir aralık açıyorum. Ve çabucak bakışlarımı kaçırdım. "Bu da ne, Connor!" Çıplaktı.

"Özür dilerim! Uyanık olacağını düşünmemiştim."

Düşünmedi, nokta. Gözlerimi yüzünden ayırmadım. "Sen kapımın önünde bağırırken tabii ki ayaktayım."

Ronan'ın odasını işaret ediyor. "Nerede o?"

"Ben nereden bileyim? Birkaç dakika önce kapısının açık olduğunu duydum, sanırım bir yere gitti. Buralarda dönen fahişeliklere yetişemiyorum. Seninki de dahil."

Connor kaşlarını çatar. "Bahse girerim Vera'yla takılmıştır. Geçen gün asansörde onun peşindeydi, gelip onu tamir etmesini istiyordu.

bir şey."

Vera - otuz beş yaşında, kocaman göğüsleri olan dul bir kadın. Yirmi dört saat dar spor kıyafetleri giyiyor ve çok fazla parlak pembe ruj sürüyor. Connor yaklaşık bir yıl önce onunla yatmış. "Aferin ona. Şimdi odana dön ve uyumama izin ver." Etkili olması için kapıyı çarpıyorum.

Bir an sonra, Connor'ın giderken parkeye vuran ayak seslerini duyuyorum.

Ronan inliyor. "Çok yakındı."

Geceliğimin askılarını aşağı doğru iterek ince pamuğun yere düşmesine izin veriyorum. Sonra yatağa tırmanıyorum. "Sence gerçekten sana kızgın mı?" Parmak uçlarımın altında onun pürüzsüz, sıcak tenini yeniden hissedene kadar karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum.

"Onunla konuşmak zor. Kız kardeşime bulaşırsa onu öldüreceğimi biliyorum."

"Kız kardeşin mi

var?" "Evet. Küçük

olan."

Bunu bilmiyordum. Tabii ki bilmiyordum. Yanında yaşadığım ve yattığım bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve ben de böyle olmasını istiyorum, kendime hatırlatıyorum.

Elimi uzatıp karın kaslarının izini sürüyorum. "Şey, ben onun Buna hakkım var. Taşınmana izin vererek seni bana zorla kabul ettirdi.

Ne olacağını düşünüyordu?"

Ronan yer değiştirerek üstüme çıkıyor ve kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştiriyor. "Belli ki ellerini benden uzak tutamayacaksın."

Kriz önlendikten sonra düşüncelerim başka bir şeye yöneliyor. "Peki, ona 'yardım etmek' derken neyi kastettiğini bilmek istiyor muyum?"

Dudakları çene çizgimin üzerinde geziniyor. "Muhtemelen hayır."

"Ne tür şeyler yaptığını bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen hayır."

Doğru söylüyor. Çünkü iş yerinde birkaç hikâye duydum -birinde kardeşim ve Jake adında başka bir ekip üyesinin bir kızı paylaşması vardı- ve ağzım açık kaldı.

Ve Ronan'la şu anda bana verdiği şey dışında hiçbir şey için birlikte değilim ve bunu bilmek bir şekilde çok özgürleştirici. Kalp tellerimi çeken bir şey yok, sabahlara kadar onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenme arzusu yok, bunun sürüp sürmeyeceğini merak etmek yok. I
Ne kadar süreceğini tam olarak biliyorum. Bir hafta daha. Sonra Alaska'ya gidecek ve kalbindeki bu boşluğu kim bilir kaç kadınla yatarak doldurmaya çalışacak ve ben de hayatıma geri döneceğim. Umarım yatağımda bu kadar çekici bir adam olduğu için kendimi biraz daha iyi hissederim. David'le olanlardan sonra kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

İşte tüm bunlar, korkunç bir ayrılıktan sonra hayatıma devam edebilmem için kendime yardım etmemle ilgili.

Ronan kendini kılıflarken folyo ambalajın yırtıldığını ve lateksin çıtırdadığını duyuyorum. "Yine de her zaman dikkatlisin, değil mi?"

Ellerimi ellerinin arasına alarak kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor ve tüm vücudunu benimkine bastırıyor. Bu hissin tadını çıkarıyorum. "Her zaman." Çene hattımı dudaklarıma kadar öpücüklerle çiziyor ve fısıldıyor: "Bu hafta tamamen seninim Ryan. Kullan beni."

Kalçalarımı yukarı doğru kaldırıyorum. "Memnuniyetle."

Parmaklarımız birbirine dolanmışken, kendini hizalıyor ve içime doğru itmeye başlıyor.

İlk inilti çıkarken gözlerimi kapatıyorum.

Bölüm 11

Pazar günü, olması gerekenden iki saat sonra uyandığımda evde her şey sakindi. Ronan, son iki seferden çok farklı ama daha az zevkli olmayan, yavaş ve şehvetli bir seks turundan sonra odasına geri döndü. Yine de beni orgazm etti. Bu, o gittiğinde çok özleyeceğim bir şey.

Connor'ın eve getirdiği kadınlardan hiçbir haber almadım. Ya dün gece onları sessizce paketledi ya da hepsi hâlâ yataktalar. Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum. Bunu hayal bile edemiyorum. Bu ben değilim. Ben olacağımdan da şüpheliyim.

Ama bu Ronan. Ronan zaten yatağımda olmasaydı, muhtemelen Connor'ın odasına giderdi. Dördü ne yapacaktı?
Birlikte mi? Hayal bile edemiyorum. Ronan'la olan bu şeyin bir hafta içinde sona erecek olması iyi bir şey, çünkü onun ilgisini daha uzun süre çekebileceğimden şüpheliyim.

Kapı gıcırdayarak açıldığında kendime bir kahve hazırlıyordum.

Ronan, yatak odasından sendeleyerek çıkıyor, gözleri hâlâ yarı kapalı, çırılçıplak, aleti sabahki ihtiyaçla uzun ve sert.

Bakışlarımı kaçırmıyorum.

Tembel bir el sallayışla banyoya doğru gözden kayboluyor ve ben de kendime kahve hazırlamaya geri dönüyorum.

Birkaç dakika sonra kafasını dışarı çıkardı. Duşun sesini duyabiliyorum. "Hey." Sabahları sesinin bu kadar çakıllı olmasına bayılıyorum.

"Hey."

Parmağıyla beni çağırıyor. Onunla duş almak için, anlıyorum.

Karnım beklentiyle geriliyor. Ama çenemi tutuyorum ve yüzümü sahte bir kaş çatmayla sıvıyorum.

Kaşları çatılır. "Gerçekten mi?"

"Meşgulüm." Elimde kahvemle tezgâha yaslanıp yudumluyorum Uzakta.

Yavaş, hınzır bir gülümseme dudaklarını kıvırıyor. Dışarı çıkar ve takip etmeye başlar.

Bana doğru.

Ayağa kalkıyorum, gözlerim Connor'ın odasına giden kısa koridora kayıyor, sonra Ronan'a dönüyorum, tüm güzel çıplaklığıyla, aleti sertleşmiş ve her adımda sallanıyor. "Ne yapıyorsun sen?" Tıslıyorum.

Fincanımı elimden aldı. "Bu geceye kadar bekleyemem. Ya duşta sevişeceğiz ya da burada mutfakta. Seni nereye götürmemi istediğine karar vermek için kahvemi bitirene kadar vaktin var." Onun özgür

Kupamdan uzun yudumlar alırken eli yavaşça boyunu okşuyor, ateşli bakışları üzerimde.

Onun sözleri, onun görüntüsü.... Lanet olsun. Okul ödevlerimin bir gramını bile yapmamın imkanı yok. Onunla çıplak olmak istiyorum. Bana doğru bastırmasını istiyorum, içimde. Şu anda.

Titreyen bir iç çekişle banyoya doğru yürüdüm.

Bölüm 12

Çarşamba akşamı sırt çantamla boğuşarak binaya girdiğimde Kyle posta kutusunu boşaltıyordu. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

Kayışa uzanırken kıkırdıyor. "Bir düzine ders kitabı taşıyor gibi görünüyorsun. Dur, sana yardım edeyim."

Normalde teklifi reddederdim ama hem çok yorgunum hem de çok ağır. Ağırlığın altında homurdanıyor. "Tanrım, bu günleri hiç özlemiyorum." "İnan bana, bitmesi için sabırsızlanıyorum."

Asansörün düğmesine basıyor. "Mezun olalı dört yıl oldu ve ben hala bazen panik içinde uyanıyorum, sınava geç kaldığımı düşünüyorum."

Dört yıl. Tahmin etmem gerekirse, bu onu yirmi yedi ya da yirmi sekiz civarında yapar. Benden o kadar da yaşlı değil.

"Peki, ne zaman

yazıyorsun?" "Gelecek

Çarşamba."

Kyle dördüncü katın düğmesine basıyor. Ama ikinci kat için olana değil, fark ettim. "Hazır mısın?"

"Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse. Tam zamanlı çalışıyorum, erkek arkadaşımdan yeni ayrıldım, ben..." Her gece oda arkadaşımı beceriyorum. "Son birkaç hafta dikkat dağıtıcıydı."

Asansörün kapıları dördüncü kata açılıyor. Kyle benim için kapıyı tutuyor ve arkamdan dışarı çıkıyor. Sırt çantama uzanıyorum ama o çoktan etrafımdan dolaşıp koridorda ilerliyor. "Bu taraftan, değil mi?"

"Evet."

"Cuma akşamı boşsan gelebilirsin. Çalışmana yardım ederim. Tayland yemeği falan sipariş edebiliriz."

"Aslında, oda arkadaşlarım Cuma günü bir veda partisi veriyor. gece." Etrafta olmak gibi bir niyetim yok. "Sana haber verebilir miyim?" Nazik, mavi gözlerine bakıyorum.

"Tabii. Bütün gece evde olacağım."

Çantamı ondan aldım. "Bunu taşıdığın için teşekkürler."

Sırıtıyor ve derin gamzelerini bir anlığına yakalıyorum. "Belki Cuma günü görüşürüz."

Onu asansöre doğru yürürken izledim. Kyle az önce bana çıkma mı teklif etti? Sanırım etmiş olabilir.

Dairemize girerken gülümsüyorum. Ronan mutfakta, açık buzdolabının önünde duruyor, üstsüz, sırtının görüntüsü büyüleyici.

Bana döndü. "Bu gülümseme ne için? Sınıfta iyi geceler mi?"

"Sayılır." Çantamı yere bırakıyorum, bitkin bir halde.

"Nerede bu

Connor?"

"Bir konser."

Şu adam ve konserleri. Kaşlarımı çattım. "Yoğurdumu mu

yiyorsun?" Ronan kaşığı yalıyor. "Evet. Bu ikincisi."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Acıkmıştım. Ve

sıkılmıştım." "Seni bok kafalı!"

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye alay ediyor, gözleri üzerimde geziniyor.

Aman Tanrım, bu adam bir makine. Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım. Her gece, bazen iki kez. Onu inkar etmek de mümkün değil. İstediğimden değil.

Yine de onunla oynuyorum. Hayır diyecek irademi varmış gibi davranıyorum. Sadece on saniye sürüyor. Dudakları üzerimde olduğu anda, ben gidiciyim.

"Bir şey yok. Ben uyuyacağım." Bir çığlık atarak odama kaçıyorum, kolları belime dolanmadan önce kapıma kadar geliyorum ve histerik bir şekilde gülüyorum. "İndir beni!"

Beni yatağıma fırlatıyor ve ayakkabılarımı ve çoraplarımı, ardından pantolonumu, sonra da külotumu çıkarıyor. Ben de kendi gömleğimi çekiştirerek ona yardım ettim.

ve sütyenimi çıkarıyorum. Saniyeler içinde önünde çırılçıplak yatıyordum. Bekliyordum.

Bana bakmak için duraklıyor, bakışları bir an için yumuşuyor. "Biliyor musun, seni özleyeceğim."

Ona gülümsedim. "Ben de seni özleyeceğim." Belki birlikte biraz daha zaman geçirirsek onu gerçek bir arkadaş olarak görebilirim.

Pantolonunu indiriyor - bu gece külot bile giymiyor. "Bu gece nasıl olsun istersin?"

"Yemeğimi yediğine göre.... bu sadece adil...." Bacaklarımı uzatıyorum Geni
ş.

Sırıtarak dizlerinin üzerine çöküyor.

~ ~ ~ ~

"Duydun mu?" Jean tıslayarak beni küpümün içinde

irkiltti. İç çektim. Bugünün dedikodusu ne

olacak? "Bundan şüpheliyim."

"Henry Wolf Miami'de." Oniks gözleri heyecanla dans ediyor. Bu

benim ilgimi çekti. Henry Wolf, Wolf Otelleri'nin CEO'su,

Bir gün babasından lüks oteller zincirini resmen devralacak olan Wolf, çoğu Wolf çalışanı için bir ünlü gibi ve pek çok açık saçık dedikodunun kaynağı. Ben sadece fotoğraflarını gördüm ama bu adam en güzel insanlar dergisinin kapağını rahatlıkla süsleyebilir. Tuhaf bir şeyler hissetmeme şaşmamalı.

Bugün ofiste bir vızıltı var.

Her dişi kızgınlık döneminde.

Ve duyduğuma göre, bu tam da onun sevdiği yol.

Ne olursa olsun, onu her zaman şahsen görmek, tüm bu abartının ne olduğunu görmek istemişimdir.

"Pasifik'te büyük bir toplantı yapıyorlarmış ama Darian az önce kendilerini öğle yemeğine götürecek bir araba ayarlamak için aradıklarını söyledi."

Saatime baktım. Beş dakika sonra. Jean

sırıtıyor. "Lobiye yürümek ister misin?"

Bilgisayarımı kilitledim ve öğle yemeği çantamı aldım.

~ ~ ~ ~

"Buranın Kurtlar Vadisi'ndeki en güzel yerlerden biri olacağını söylüyorlar. dünya," diye övünüyor Darian. Uzun boylu, söğüt gibi esmer kadın popüler bir konsiyerj. Masasının etrafında genellikle bir grup iş adamı oluyor.

"Ben de sürekli bunu duyuyorum," diyor Jean. "Boz ayıları görmek için uçak yolculukları ve turlar. Dağları, gölleri ve vahşi doğasıyla manzara da cabası!"

Fotoğrafları gördüm ve buranın inanılmaz bir yer olacağını şimdiden biliyorum. Okulda olmasaydım belki de başvurmayı düşünürdüm.
Yine de yaşam koşullarıyla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. "Personelin hepsi kabinlerde kalıyor. Her birinde altı kişi ya da onun gibi bir şey."

Darian ve Jean bana boş ifadelerle bakıyorlar. "Kesinlikle mahremiyet *yok mu*?"

"Ah, evet," diye kabul eder Jean. Gözleri irileşir. "Connor ve Ronan'ın bununla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorum."

"İçimden bir ses öyle ya da böyle umursamayacaklarını söylüyor," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. Göğsümde bir kıskançlık kıvılcımı çakıyor. Onu çabucak kovuyorum. Ronan'la çıkmak istemediğimi kendime hatırlatıyorum. Sadece... Sanırım ben de onu başka biriyle düşünmek istemiyorum. Henüz değil. Bencilce ondan çok keyif aldım. David'i neredeyse hiç düşünmedim.

Connor'ın bizi yakalayamamış olması akıllara durgunluk veriyor. Kardeşimin zekasını sorgulamaya başlıyorum. Geçen gün Ronan'la Vera hakkında yüzleşti. Ronan hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi ve Connor'ın kendi sonuçlarına varmasına izin verdi. Neyse ki bu sonuçlara Ronan ve ben birlikte dahil olmadık.

Ama eğlencemiz sona eriyor. Cumartesi sabahı Alaska'ya gidiyor ve yarın parti var.

"Biliyorsun, gittiklerinde onları özleyeceksin. Ne dediğin umurumda değil," diyor Jean.

"Biliyorum." Büyük, aptal kardeşimi bile özleyeceğim. Ama en iyisi de bu, çünkü Ronan etrafımdayken hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Kafamı toparlayamazsam sınavlarımdan kalacağım.

"İşte orada!" Darian aniden tıslar.

Üçümüz de -ve hemen hemen lobideki diğer tüm kadınlar- asansörden çıkıp bize doğru gelen beş kişilik konglomeraya odaklanıyoruz.

Konsantre olamamaktan bahsetmişken....

Açıkça yaltaklanan biri değilim ama yine de Henry Wolf'u görmezden gelemem. Ne delici mavi bakışlarını, ne keskin, köşeli yüz hatlarını, ne de seksi dalgalarla şekillendirilmiş koyu, gür saçlarını. Kaslı vücudunun yumuşak hareketlerini, konuşmaya dalmış bir halde yaklaşırken özel dikim takım elbisesinin her adımda nasıl mükemmel bir şekilde düştüğünü izliyorum.

Büyülendim.

"Bu sakal da neyin nesi?" Jean fısıldıyor. "Alaska'ya odunculuk yapmaya mı gidiyor?"

Darian kıkırdıyor. "Orada çok kalacağını duydum. Otel onun gözde projesi."

Henry Wolf'un gözleri Darian'a kaymadan önce Jean ve benim üzerimde geziniyor. Yüzüm anında kızardı.

"Sanırım bizim için bir araba var?" diyor yumuşak bir sesle. Kaşlarının altından bir dizi dolgun dudak seçebiliyorum. Eğer söylentiler doğruysa, bu dudaklar Victoria's Secret modelleri ve diğer muhteşem ünlüler için ayrılmış, sıradan Wolf çalışanları için değil.

Darian otoparkı kontrol etmek için omzunun üzerinden bakar. Bir kapıcı ona el sallıyor. "Evet, Bay Wolf. Bu taraftan." Ona kocaman gülümsüyor. Adam da ona soğukkanlı ve kibar bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Yolu göster o zaman, lütfen." O ve diğer adamlar bize doğru bir bakış bile atmadan Darian'ı takip ettiler.

Jean iç geçirir. "Onunla bir gece geçirmek için neler yapmazdım."

"Connor'ı aldatıyor musun Jean?" Personel bölümünün kapısına doğru ilerlerken alay ediyorum.

"Connor benim varlığımdan bile haberdar değil ve sen bana yardım etmeyeceksin," diye mırıldanıyor somurtkan bir şekilde.

"Kardeşim ilişki kurmaz ve ben de onun pezevengi olmayacağım."

"Ama sence yarın akşamki veda partisine gelebilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden

biliyorsun?" "Bunu *herkes biliyor."*

Gözlerimi deviriyorum. "Sen o partiye ait değilsin. *Ben* o partiye ait değilim."

"Neden olmasın? Orada ne olacak ki?"

"Connor en son bir araya geldiğinde, eve geldiğimde mutfak adasına uzanmış çıplak bir kız ve vücut çekimi yapan insanlarla karşılaştım.

onu. Her parçasından." Ona bilmiş bir bakış attım.

Jean'in yüzü soldu. "Bir daha düşündüm de, sanırım uzak duracağım."

~ ~ ~ ~

Eve geldiğimde oturma odam alışveriş poşetleriyle doluydu.

"Alaska'nın ne kadar soğuk olduğunu biliyor muydun?" Connor bir polar kazak tutarak haykırıyor. "Yazın bile mi?"

"Aklıma bir fikir geldi, evet. Sanırım eşyalarını topluyorsun?"

"Yarın vaktimiz olmayacak ve Cumartesi erkenden yola çıkacağız." Kazağı spor çantasına tıkıştırıyor. "Senden yapmanı istediğim bir sürü şey yazdım. Ödenecek faturalar, bu tür şeyler."

"Connor, bu tür şeyleri artık yüzde 75 oranında

yapıyorum." Omuz silkiyor. "Bir liste yapmanın

zararı olmaz diye düşündüm."

"Haklısın. Teşekkürler." Buzdolabından bir su alıp odama gitmek için dönüyorum. Ronan odasında toplanıyor olmalı.

"Oh hey, bir adam geldi, seni arıyordu."

Kaşlarımı çattım.

"Adı Kyle'dı sanırım?" Oh.

"Yarın akşamki sınavına çalışmana yardım etmekle ilgili bir şeyler söyledi. Nerede yaşadığını unutmuş olabileceğini düşündü. Ronan senin için numarasını aldı. Odana bıraktı."

Kahretsin.

Connor bir yığın çorabı çantasına atıyor. "Hayatına devam ettiğini gördüğüme sevindim."

"Ekonomi sınavıma çalışmama yardım ediyor."

Connor sırıtıyor. "Uh-huh. Yarın buradan gitmek akıllıca bir hareket olacak çünkü bu parti raydan çıkacak!"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer biri odama girerse-"

"Odana kimse girmeyecek. Ronan bugün işten sonra odana kilit taktı."

Koridordan kapıma doğru bakıyorum. Yeterince eminim, içinde bir anahtar bulunan parlak yeni bir kol var. "Oh, teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Yeterince düzgün bir adama benziyordu. Dangalaktan yüz kat daha iyi."

"Sanırım göreceğiz. Toplanırken iyi eğlenceler." Tereddüt ediyorum. "Ronan odasında mı?"

"Mağazadan son dakikada alması gereken birkaç şey vardı. Homer'da her şey çok pahalı, uçakla gitsek daha iyi olur."

Koridorda dolaşırken Ronan'ın odasına bir göz atıyorum ve siyah spor çantasının paketlenmiş halde yatağının yanında yerde durduğunu görüyorum.

Beklenmedik bir üzüntü kalbimi dolduruyor. Sadece iki haftadır burada, bu sürenin yarısında onun için bir sürtük gibiydim ve yine de onu çok

özleyeceğim.

İç çekerek odama gidiyorum.

Kyle'ın telefon numarası tam olarak Connor'ın söylediği yerde. Ronan'ın düzgün karalamasını tanıdım.

~ ~ ~ ~

Ronan gece yarısı odama girdi ve yatağıma girdi. "Hey."

Sıcak eli belimden sırtıma doğru kayıyor. İkimiz de yan yatana, göğüslerimiz birbirine değene kadar beni kendine çekiyor. Beni öpmek için eğilmeden önce uzun bir süre sessiz bir şekilde öylece kalıyoruz. "Hey."

"Alaska için hazır mısın?"

"Siktir...." Bir kıkırdamayla sırt üstü yuvarlanır. "Hala neden gittiğimi bilmiyorum."

"Kardeşim sizi güzel ve hafifmeşrep kadın hikayeleriyle oraya çektiği için mi?"

Bir kolunu uzatıyor ve başımın altına yerleştiriyor. Beni göğsünde dinlenmem için kendine çekiyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin."

Gecenin içinde sertçe yutkunduğunu duyuyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Belki birazcık? Ama başladığımızda bunun ne olduğunu biliyorduk, değil mi?"

"Doğru." Parmağını yanağımda gezdiriyor. "Ee, Kyle." "Evet. Kyle."

"Orada bir şey olabilir mi?" "Hayır."

İç çekiyor. "Ryan."

"Ne?"

"Geçen haftayı seni bildiğim her pozisyonda ve bilmediğim birkaç pozisyonda becererek geçirdim. Vücut dilini okuyabiliyorum. Ve saçmalıklarını."

O görmese de ben utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Dün gece onunla asansörde karşılaştım. Birlikte olmak istedi. Ders çalışmama yardım etmeyi teklif etti."

Ronan kuru bir sesle, "Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?" diye sordu. "Kapa çeneni. Ekonomi okumuştu. Sanırım gerçekten de yardım et." En azından kısmen.

"Sadece şaka yapıyorum. Bence bu harika."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Daha önceki sorusunu yineliyorum.

"Belki biraz," diye itiraf ediyor Ronan usulca, vücuduma bir heyecan yayılıyor. Ona karşı hissettiklerim karşılıklı olmalı. "Ama iyi birine benziyor. Ve binada birilerini tanıyor olman fikri hoşuma gitti." Parmak uçları çıplak omzumda geziniyor. "İkinizin ortak yönleri var."

Bizden farklı olarak. "Sanırım öyle."

"Yarın gece gidip onu görmelisin. Burada hiç eğlenemeyeceksin. Bu seni sadece sinirlendirir ve buradan sinirli bir şekilde ayrılmak istemiyorum."

"Bu da bu gecenin son gecemiz olduğu anlamına gelir."

Geceliğimin askılarından birini aşağı kaydırıyor. "Haklısın. Öyle olurdu." Gözlerimi kapatıyorum ve Ronan'ın kokusunu içime çekiyorum. Garip, ne kadar bağımlı

Onun bedenine dönüştüm. "Seni özleyeceğim."

"Ve seni özleyeceğim. Ama sonra sen ve şu Kyle denen adam birlikte olacaksınız ve beni daha az özleyeceksin."

"Alaska'daki kadınların yarısıyla birlikte olacaksın ve beni daha az özleyeceksin," diye takılıyorum.

"Ve Connor diğer yarısını alacak."

"Ve sonra siz değişeceksiniz."

"Muhtemelen." Ronan ona vurduğumda irkiliyor ama usulca kıkırdıyor, derin melodisi kalbimi rahatlatıyor.

"Teşekkür ederim Ronan. Bunu söylediğime inanamıyorum ama buraya taşındığın için mutluyum." David'i gerçekten sevdiğimden bile emin değilim. Sevseydim bile onu nasıl bu kadar çabuk unutabilirdim? Ama öyle görünüyor,

Çünkü ne zaman kendimi yatakta biriyle yatarken hayal etsem, yanımdaki Ronan oluyor.

"Ben de öyle." Tereddüt ediyor. "Onu hâlâ seviyorum ve deli gibi özlüyorum ama sen bunu benim için kolaylaştırdın. Teşekkür ederim." Alnıma bir öpücük konduruyor.

"Biliyor musun, sen iyi bir adamsın. Kendi çarpık tarzında."

"Evet, umarım yarın geceden sonra hâlâ böyle hissediyorsundur. Ben öyle hissetmiyorum. Kardeşinin ne planladığını bilmiyorum ama bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyebilirim."

İnledim. "Belki bir arkadaşımın evinde kalırım." Ronan'ın bir noktada ve yakında başka kadınlarla birlikte olacağını bilsem de buna tanıklık et.

Birkaç prezervatif sıkıştırdığı komodinime uzandığını duyuyorum. "Bir kez daha, şaka olsun diye mi?"

Bu sefer kalçalarına sarılıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, günahkâr Kurt tayfası erkeğimin içime son bir kez daha batarken hissettiklerinin tadını çıkarıyorum.

RONAN

Bölüm 13

"Seni özleyeceğim dostum," diye mırıldanıyor Lopez ve bana doğru eğilerek koluyla omzuma uzanmaya çalışıyor.

Gülümsememi bir yudum biranın arkasına saklıyorum. Onu tanımıyorum. Hiçbirini tanımıyorum. Miami'ye sadece iki hafta önce geldim ve yarın Alaska'ya gidiyorum.

Bu parti zaten Connor içindi ve o da bir köşede bir kızın konuşmasını dinliyormuş gibi yaparken, yüzünde aptalca bir sarhoş sırıtışıyla kızın kocaman memelerine bakarak harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Eğer ben

Connor'ı hiç tanımıyorum - ki garip bir şekilde tanıyorum - yakında bir noktada bunları motorlu tekneyle gezmeyi planlıyor.

Boşları atmak için mutfağa gidiyorum ve oradayken birkaç tane daha topluyorum. Yarım saat ve birkaç çöp torbasıyla

Burası temizlikçi için hazır. Kalabalık biraz azalıyor ve ben bununla iyiyim, kendim yatmaya hazırım. Yarın uzun bir gün olacak.

Güçlü eller omuzlarıma indi. "Dostum! İyi vakit geçiriyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Uçakta perişan olacaksın."

"Yok artık. Ama Mary'nin memelerini gördün mü?" Connor omzunun üzerinden arkadaşlarıyla konuşmakta olan kıza bakıyor. "Bence gerçekler."

"Eminim yakında öğreneceksiniz." Onlar gerçek. Aradaki farkı söyleyebildiğim için kendimle gurur duyuyorum. O ve bu gece daha önce onları bana bastırdı.

"Hey, Ryan eve geldi mi?"

"Geldi ve gitti." Onu odasına sürükleyip yatağının üzerine yatırmak istememe neden olan küçük şirin bir elbise giydi. Onun içini bir daha hissedemeyeceğim için midemde bir hayal kırıklığı kıpırdanıyor.
Benim için beklediğimden çok daha fazla şey ifade ettiği ortaya çıktı.
Tasha işin içinde olmasaydı, Ryan'a karşı gerçek duygular besleyebilirdim.
Ve kim bilir?
Eylül'de döndüğümde, eğer ben bekarsam ve o da bekarsa... belki daha fazlası olur.

"Bu gece dönecek mi?"

"Bilmiyorum. Geçen hafta asansörde tanıştığı bir adamla takılacak. Kız kardeşin onunla yatacak mı yoksa eve mi dönecek, sen söyle." Eğer bu Kyle denen herif ona bir pislik gibi davranırsa, sonbaharda döndüğümde onu geberteceğim.

"Onun iyiliği için, umarım uzak

durur." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü senin için planlar yaptım." Connor kapıya, kokteyl garsonu Becca'nın durduğu yere doğru başını sallıyor, turuncu ve altın rengi bir dişi aslan, tepeden tırnağa boyalı, bir çift topuklu ayakkabı ve tangası dışında çıplak.

"Oh, man...." O geceden beri ara sıra aklıma geliyor. Nasıl olduğunu merak ettim.

Beni fark ediyor ve yüzünde geniş bir gülümseme

beliriyor. Ve sikim anında kabarıyor.

"Güzel, değil

mi?" "Güzel,"

diye kabul

ediyorum.

"Güzel." Connor'ın eli omzumda sıkılaşıyor. "Belki artık kız kardeşimi becermeyi bırakırsın?"

Onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndüğümde ağzım açık kalıyor.

"Siz ikiniz gerçekten de anlamayacağımı düşündünüz."

Kahretsin. "Özür dilerim dostum. Ben... sadece...." Ne diyeceğimi şaşırdım. "Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü daha mutlu görünüyordu. Ve ona iyi davranacağını biliyordum." Sırtımı tokatladı. "Dişi aslanınız sizi bekliyor. Mutlu Noeller. Sabah görüşürüz. Tüm o boyayı yıkamak için kendine yeterince zaman bıraktığından emin ol."

~ ~ ~ ~

"Hadi gidelim! Taksi aşağıda bekliyor," diye bağırıyor Connor mutfaktan.

Mahvolmuş çarşaflarımı bir çöp poşetine doldurarak -içlerinden boya çıkmasına imkân yok ve bu umurumda bile değil- spor çantamı omzuma atıp odamdan çıkıyorum.

Ryan kapısının önünde duruyor, yarı uykulu, saçları dağınık. "Hey, sadece hoşça kal demek istedim." Sesinde sabahın erken saatlerindeki o sevdiğim cızırtı var.

Kahretsin. "Dün gece eve geleceğini

düşünmemiştim." "Geç oldu. Dört civarı."

Rahat bir nefes aldım. Becca saat üçte ayrıldı, yani Ryan hiçbir şey görmemiş ya da duymamış olacaktı. Her ne kadar perşembe gecesi ilişkimizi bitirmiş olsak da, onu asla incitmek istemiyorum. "Yani... dün gece iyi miydi?"

Ryan başını eğip gülümsüyor. "Kyle iyi birine benziyor."

"Gerçek bir aday mı?"

"Göreceğiz." Tişörtümdeki kırışıklıkları düzeltmek için uzandı. "Sanırım artık gitmen gerekiyor."

"Evet. Sınavlarınızda iyi şanslar."

"Dalga mı geçiyorsun? Artık ders çalışmak için kendi dairem var. Onları geçeceğim."

Tereddüt ediyorum, sonra uzanıp onu göğsüme çekiyorum. Dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum. Saçları çilekli şampuan gibi kokuyor. "Al

Kendine iyi bak ve bana istediğin zaman mesaj at."

"Sen de." Uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Eylül, Connor?"

"Evet. Ben yokken parti ya da erkek yok."

Gözlerini deviriyor.

"Çöpü dışarı çıkardık. Maria saat on gibi temizlik için burada

olacak." "Oh, evet. Biri gelip buharla spermleri temizleyecek. ve faturayı sana gönderiyorum."

Connor, "Kanepede sperm yok," diyor.

"Eve geldiğimde gördüğüm şeyi görmedin. İnan bana, o kanepede döl var."

"Tamam." Muzun geri kalanını ağzına atıp kapıya doğru başını sallıyor.

"Beladan uzak dur," diyorum.

Ryan kollarını kavuşturur. "Ben de sana aynısını

söylerdim ama...." Göz kırparak Connor'ın peşinden

kapıdan çıkıyorum.

Bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Bir maceraya hazır mısın?"

Sabahın bu erken saatinde çok gürültü yapıyor. Utanıyorum ve onu itiyorum. "Beni buna pişman etme."

~ ~ ~ ~

Wolf Cove serisinde Connor ve Ronan'ın daha fazlasını görün

...Ve işte Wolf Bait'e (Wolf Cove, Birinci Kitap) güzel bir ön bakış

Kurt Yemi

Birinci Bölüm

Şubat

"Böyle olsun istememiştim, Abigail. Yemin ederim!"

"Bunun olmasını istememiştin! Kendini..." Kelimelerim hıçkırıklarımla birlikte dağılıyor. Gözyaşlarımın arasından Jed'in yüzünü zar zor görebiliyorum. Bugün erken saatlerde yurt odama koştuğumdan beri durmayan gözyaşlarım. Gözyaşları cildimi çiğ ve gergin bıraktı. Ve ne zaman tamamen ağladığımı düşünsem, Jed ve *onun* görüntüsü kafamın içinde yanıp sönüyor ve yeni bir dalga vuruyor.

Damlayan burnumu eşofmanımın koluna siliyorum. Nasıl göründüğümü umursama noktasını çoktan geçmiştim. "Kim bu kız?"

"Önemli biri değil." Kendi gözyaşlarını avucuyla siliyor ve sonra yüzüme uzanıp yanaklarımı avuçluyor. "Sen benim tüm hayatımsın.

Sen her *zaman* benim hayatımdın. Her zaman! Bunu biliyorsun, değil mi? Bana bunu bildiğini söyle!"

Boğazıma saplanan keskin düğüme karşı yutkunuyorum ama yerinden oynamıyor. Bunu *biliyordum*. Bugüne kadar. "O zaman neden kalbimi kırdın?"

Yakışıklı yüzü sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Keşke bunu yapacak cesaretim olsaydı. "Öğrenmemen gerekiyordu."

Aman Tanrım! "Bu daha mı iyi?"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Bir an için başını öne eğdi. "Bak, gelecek yıl evleniyoruz ve sonra sadece sen ve ben olacağız. Bunca yıldır sadece sen ve ben vardık. Ve," yutkunuyor, tereddüt ediyor, "bu benim düşündüğüm bir şey. Son zamanlarda çok."

"Beni aldattığın için mi?"

"Hayır! Hakkında, bilirsin..." Yüzünü buruşturdu. "Seks."

Bütün mesele *bu mu*? "Neden bana söylemedin? Söylerdim.

-"

"Hayır, Abigail." Jed'in yüzü aniden sertleşti. "Sen ve ben, biz

Karı koca olana kadar bekleyerek doğru yolu bulacağız. Sen çok masumsun. Çok safsın." Öne doğru eğilip alnını benimkine bastırıyor. "Düğün gecemizde bana bunu vermen benim için her şey demek. Ama"-yüzünü mahcup bir ifade kaplıyor-"Ben bir erkeğim. Benim için durum farklı."

"Ne farkı var?" Önümde oturan bu kişi kim?

"Çünkü biz zayıfız! Bu yapmam gereken bir şey. Bunu sistemimden çıkarmalıyım, yoksa ileride, *gerçekten* önemli olduğunda bir hata yapmaktan korkuyorum. Bu konuda bana güven. İleride çocuklarımız olduğunda yoldan sapmamı istemezsin, değil mi?"

Dinliyorum ama Jed'in ağzından çıkan bu sözlere inanamıyorum. "Yani ayrılıyor muyuz?"

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Tam olarak değil. Biraz mola veriyoruz, tamam mı?

Sadece kafamı toparlayana kadar. Ama biz birbirimiz için yaratılmışız, sen ve ben." Binlerce kez yaptığı gibi yüzümdeki saç tellerini fırçalıyor. "Sana geri döneceğim. Söz veriyorum."

O kadar kızgın ve kırgınım ki artık onunla yüzleşemiyorum bile, bu yüzden gözlerimi on altıncı yaş günümde bana verdiği küçük sakız makinesi söz yüzüğüne sabitliyorum, hıçkırıklarım sözlerinin geri kalanını bastırıyor.

~ ~ ~ ~

Nisan

"Sorulara cevap verirken doğrudan kameraya bakın."

Kadın, son moda boynuz çerçeveli gözlüklerinin ardındaki soğuk mavi gözleri delip geçen komutlar veriyor. Bu gözlükler, bal sarısı topuzu, siyah takım elbisesi ve iki santimlik topuklu ayakkabılarıyla şu kadınlardan biri gibi görünebilirdi

kütüphaneci/çırpıcı yerine kurumsal bir işe alımcı.

Pratik altın tel çerçeveli yuvarlak gözlüklerimi düzeltiyorum.

"Tamam."

Ben taburemde kıpırdanırken, kızıl saçlarımın dağınık tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıp gömleğimdeki kırışıklıkları düzeltirken, o standın üzerinde duran iPhone'u kayda hazırlıyor. Videoya kaydedilmiş bir mülakat için giyinmemiştim. Bu iş fuarının da diğerleri gibi olacağını düşünmüştüm; birkaç basit standa uğrayacak, birkaç broşür toplayacak ve Cumartesi günü Chicago kütüphanesi dışında bir yerde olmak isteyen temsilciler.

Çoğunlukla öyle. Ancak Wolf Hotels'in standı farklı. Diğerlerinin üç katı büyüklüğünde, keskin giyimli

Temel kriterleri karşılayanların işe alım sürecini hızlandırmaya yardımcı olmak için işe alım görevlileri ve bir ekranın arkasında yerinde mülakat istasyonu.

Ve temel kriterleri sağlamamın tek nedeni yirmi dakika önce doldurduğum kağıt başvuruda yalan söylemiş olmam. Şimdi yakalanmaktan çok korkuyorum.

"Tam adınız lütfen."

Kamera karşısında olmaktan hep nefret etmişimdir. Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Abigail Mitchell. Ama ben Abbi diyorum," diye ekliyorum hemen. Annem bana Abigail der ve memleketimdeki diğer herkes de annemden dolayı bana Abigail der. Bundan hiç hoşlanmadım.

Görüşmeci taş suratlı. Ne isimle gittiğimi umursamıyor. "Başvurduğunuz rol?"

"Dış Mekan Bakım ve Peyzaj?" Sanırım başvuru formundaki resmi başlık buydu.

"Ve lütfen bizim için çok değerli olacak deneyimini anlat, Abigail."

"Ben Abbi." En büyük gülümsememi zorluyorum ve daha sonra tekrar oynattıklarında kızgınlığımın videoya yansımamasını umuyorum. "Elbette. Öncelikle, açık havayı seviyorum. Bir çiftlikte büyüdüm ve yıllarımı saman balyalayarak, saman atarak

tahıl çuvalları ve hayvanlar için su kovaları taşımak. O yüzden endişelenmeyin,

Ben çok güçlüyüm." İnsanlar öyle olduğuma inanmıyor. Benim ince, 1.75 boyum

Boyum aldatıcıdır, ama şort ve atletle vücuduma bir bakış, kadınsı olduğumu ama Mitchell çiftliğinde geçirdiğim uzun günlerden dolayı kaslarla bilendiğimi kanıtlayacaktır.

Tüm bu bilgileri el yazısı başvuru formunda zaten vermiştim ama sanırım canlı versiyonunu da istiyorlar. "Beş yıldır Greenbank, Pennsylvania'da faaliyet gösteren kendi peyzaj şirketimi işletiyorum ve ticari mülklerin bakımını mükemmel bir şekilde yapıyorum." On dört yaşımdan beri her yaz küçük kasabamın etrafındaki karahindibaları koparıyor ve çimleri kesiyorum. Yaptığım işe "peyzaj" demek saçmalık olur. Ama bana hayatımdan çok uzaktaki bu işi sağlayacaksa, her şeyi söylerim.

"Bu mülklerden herhangi biri otel miydi?"

"Evet." Bir görüşmede asla "hayır" demeyin. Her zaman bunu "evet "e çevirmenin bir yolunu bulun.

"Lütfen bana bu otellerden bahsedin."

Lanet olsun. Ve işte oldu. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım. "Aslında sadece bir taneydi. Adı Inn. Lüks bir yatak ve kahvaltı." Üç Perry ve Wendy Rhodes tarafından işletilen eski bir Viktorya evindeki odalar. Odalardan birinin kedi temasıyla dekore edildiğini duydum. Kedi duvar kağıtları, kedi yastıkları. Kediler, her yerde.

Kadının kırmızıya boyanmış dudaklarını birbirine bastırışından, aradığının benim cevabım olmadığından eminim. "Tamam. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Ayrıca burada birkaç yıl boyunca Pearl adlı bir yerde hafta sonları müşterilere hizmet ettiğinizi görüyorum."

"Evet. Orası teyzemin restoranı. Yoğun sezonda ona yardım ederdim." May Teyze'yi referans olarak kullanma konusunda tereddüt ettim. Eğer bu yaz Greenbank'e geri dönmeyeceğim anlamına geliyorsa, bana parlak bir tavsiye vereceğinden emin olamam. Annem bunun olmasına yardım ettiğini öğrenirse çok kızardı.

"Ne tür bir işletme?" "Bir aile

restoranı."

"Yani, iyi yemek değil mi?"

İç çektim. "Hayır. Ben öyle demezdim." Sıcak hindili sandviçleri bir araya getirmek ve çeşmeden kola doldurmak iyi bir yemek anlamına gelmez.

"Peki hiç profesyonel olarak ev temizlediniz mi... Hayır," diyor ve başımı hararetle salladığımı, yüzümün bu öneriyi bile küçümseyerek buruştuğunu görüyor. Bu bütün gün çarşaflarla uğraşmak demek ve bana işkence gibi geliyor.

"Gördüğüm kadarıyla resepsiyonistlik de yapmışsınız."

Sonunda, doğru ve olumlu cevap verebileceğim bir şey. "Evet. Yıllarca kilisemin ofisinde yarı zamanlı çalıştım. Yazın eve gittiğimde hâlâ çalışıyorum."

"Onlar için tam olarak ne yaptın?"

"Telefonlara cevap veriyorum ve Peder için randevuları planlıyorum. Ayrıca kilisenin hesaplarını dengeliyorum ve cemaatimiz için her yıl düzenlenen Corn Roast hafta sonu yardım amaçlı barbekü organizasyonunu düzenliyorum." Kendimi tekrar yapmaya ikna edemediğim bir şey
Bu yaz, Greenbank'e geri dönersem annem ve peder tarafından zorlanacağım.

Başvurumu tarıyor. "Şu anda okulda olduğunuzu görüyorum." Duraklıyor ve ona cevap vermem gerektiğini fark ediyorum.

"Evet. Lisans derecem için bir yılım daha var." Yüzümün sağ tarafı lambanın sıcaklığından yanıyor. Bunun ne olduğunu hayal ediyorum

bir sorgulama gibi hissettiriyor. Bu daha ne kadar sürecek?

"Mayıs'tan Ağustos'a kadar dört aylık bir sözleşme imzalayabilecek misiniz?"

"North Gate College Eylül ayında başlıyor ve sınavlar bu ayın sonunda bitiyor, dolayısıyla bu bir sorun olmayacak."

Gülümsüyor. "Güzel. Peki üniversiteden sonra ne yapmayı planlıyorsun Abbi?"

İfademi kontrol edemeden yüzüm düşüyor. Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. O gelecek yazdan bahsediyor ve benim odaklanabildiğim tek şey bugünü, yarını ve bu yazı atlatmak. İdeal olarak Alaska'da.

Burada yalan söylemem ve Wolf Hotels'de bir kariyer hedeflediğimi söylemem mi gerekiyor? Cevabımı birkaç kalp atışı boyunca tartıştım ve sonunda
Gerçeğe karar vermek. "Dürüst olmak gerekirse, artık emin değilim. Evlenip aile çiftliğini işletmeye yardım etmem gerekiyordu ama nişanlım ve ben-" Derin bir nefes alıp sonra da mahcup bir gülümsemeyle kendimi durduruyorum. Yani
bir röportaj için uygunsuz. Bunun yerine "Kişisel durumum belirsizlik içinde," diyorum, sesim boğuklaşıyor, gözlerim yaş tehdidiyle yanıyor. Her şey hala çok taze, çok çiğ. "Muhtemelen eve döneceğim. Ailem orada."

"Ve çiftliği yönetmeye yardım mı edeceksin?" Gözleri üzerimde geziniyor - gergin olduğumda elimde olmadan oynadığım kalın örgümün üzerinde, en sevdiğim

Muhtemelen çok fazla yıkanmış kraliyet mavisi düğmeli pantolonum, genel kot pantolonum ve Converse'lerime kadar - ve beni yargıladığını biliyorum. Daha dik oturuyorum, kamera karşısında olduğumdan daha da utangaç hissediyorum.

Ona ya da buradaki diğer işe alım görevlilerine hiç benzemiyorum. Hepsi düzgün, zengin renkli saçları ve mükemmel boyanmış yüzleriyle bir araya getirilmiş. Çok fazla makyaj yapmam; sadece biraz dudak parlatıcısı ve ara sıra parıltılı pembe oje sürerim. Saç spreyi kullanmıyorum ve rengini olduğundan daha kötü hale getireceği korkusuyla saçıma bir damla bile boya değdirmedim.

"Evet." Planımız hep buydu. Ama şimdi kendimi savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Ben turta pişirmeye ve küçük çiftlik bebekleri doğurmaya hazırlanan sıradan bir çiftlik kızı değilim. "Birkaç yıl önce sabun, nemlendirici ve uçucu yağlar üreten bir yan iş kurdum. Adı Sage Oils. Bunu genişletmeye odaklanacağım." Adaçayı, en sevdiğim bitkinin adı, ancak ürünlerim naneden lavantaya ve limona kadar her şeyi içeriyor. Bu noktaya kadar, satışlarımın büyük bir kısmı yıllık Noel pazarı ve yaz fuarı sayesinde oldu. Yine de şikayet edemem; Wolf beni işe alırsa bu para Homer'a uçuş masraflarımı karşılayacak.

"Oldukça girişimci bir genç kadınsın. Ve çok meşgulsün. Peyzaj ve sabun yapımı işleri, üniversite, çiftçilik..." Okuyamıyorum. Gerçekten etkilenip etkilenmediğini anlamak için kadının ses tonuna bakmak yeterli. "Peki eğlenmek için ne yapıyorsun, Abbi?"

Düşünürken "Hımm" dememek için alt dudağımı ısırıyorum. Wolf Hotels dünyanın en lüks otellerinden biri. Eğer bu işi almak için bir umudum varsa akıllıca konuşmalıyım. "Sizin gibi belirttiğim gibi, iş ve okulla oldukça meşgulüm. Boş vaktim olduğunda bunu ailemle ve kilisemle geçiriyor, inancımı pekiştiriyorum." Ki bu kilise son zamanlarda biraz tehlikeli sularda yüzüyor. "Ayrıca hem Chicago'daki hem de evimdeki yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyorum."

"Demek hayvanları seviyorsun?"

"Evet!" Başımı ısrarla sallıyorum. "Alaska'nın vahşi doğasını göreceğim için heyecanlıyım."

Bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Pekâlâ. Son soru. Alaska'daki Wolf Cove'da çalışman için seni neden işe almalıyız?"

Elimdeki broşüre bakıyorum; beyaz şapkalı dağların ve uçsuz bucaksız vahşi doğanın, buzul vadilerinin ve volkanların resimleri.

Binlerce mil dinginlik, hiçlik. Şu anki hayatımdan binlerce mil uzakta.

Benim acıklı hikayemi dinlemek istemiyorlar ve bunun beni işe aldırmayacağı da kesin. Kameraya bakarken gülümsemeye çalışıyorum, sessizce

Gözlerimle işe alım kararlarını verenlere yalvarıyorum. "Çünkü ben zeki, çalışkan, gayretli ve etik biriyim. İnsanlara saygı duyuyorum ve meydan okumayı seviyorum. Ayrıca, her zaman Alaska'yı ziyaret etmek istemişimdir ve burası

"Hayatta bir kez ele geçecek inanılmaz bir fırsat." Boğazımı temizliyorum. "Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeyim yok. Bu yaz Wolf Cove'a sunabileceğim *her şeyi* vereceğim."

Bir düğmeye basıyor ve etrafından dolaşıyor. "Harika. Teşekkür ederim. İrtibatta olacağız."

"Kararını ne zaman vereceksin?" Nisan ayının başındayız; eğer işe alınırsam dört hafta içinde uçacağım.

"Kısa süre içinde. Alaska'daki konumla ilgilenen mevcut Wolf çalışanlarımızdan oluşan havuzumuzdaki pozisyonların çoğunu doldurduk bile. Sadece dışarıdan işe alımlarla bazı son dakika boşluklarını dolduruyoruz." Başvurumu kırmızı bir dosya klasörüne koydu. Bu reddedilen dosya mı?

"Bir şansım var mı? Gerçekten." Bunu sorduğuma inanamıyorum ama kaybedecek bir şeyim kalmadı.

"Halihazırda lüks otel zinciri deneyimi olan kişileri işe alma eğilimindeyiz. Ama sizinle temasa geçeceğiz." Koluyla çıkışa doğru yol göstererek orada duruyor.

Omuzlarım çöktü. Benim için iyi şeyler söylemesi için ona yalvarmadan önce kendimi gitmeye zorluyorum.

Bu işi almamın imkanı yok.

İkinci Bölüm

Mayıs

İleride kara yaklaşırken derin derin içime çekiyorum, berrak okyanus havasının tadını çıkarıyorum. Bu sabah yola çıktığımda Chicago yetmişli derecelerdeydi. İki aktarma, bir uçuş gecikmesi ve on beş saat sonra, elli beş derecelik günün en yüksek sıcaklığı düşük kırklara düştü ve kışlık ceketimi bavulumdan çıkarmak zorunda kaldım.

"Daha önce hiç Alaska'ya gittin mi?" diye soruyor kaptan, John adında beyaz saçlı, yumuşak dilli bir adam, elleri feribotun dümeninde rahatça duruyor.

Başımı sallıyorum, bakışlarım göz alabildiğine uzanan yaprak dökmeyen yeşil ve kaya denizinin üzerinde geziniyor. Homer'daki iskeleden otuz dakika önce ayrıldık. Karşıya geçmek o kadar uzun sürmeyecek gibi görünüyordu ama Kachemak Körfezi uçsuz bucaksız, geniş ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Diğer tarafında ise önümüzdeki dört ay boyunca kalacağım evim var.

Uçağa binmeden bir saat önce Antivert almayı unutmadığıma çok sevindim.

Eğer yapmasaydım şimdiye kadar rayların üzerine kusuyor olurdum. Tekneler ve ben hiçbir zaman iyi bir şekilde bir arada olamadık.

"Peki, seni buraya getiren neydi?" John'un konuşmayı sevdiğini söyleyebilirim, memleketine gelen yabancıları değerlendirmek için olduğu kadar sohbet etmek için de.

"Bir broşür," diye cevap veriyorum basitçe, dürüstçe.

Kıkırdıyor. "Evet, bunu yapacaktır, tamam. Bir sürü insanı cezbeder yol."

Sözleri derinlerde yankılanıyor olsa da gülümsüyorum. Beni "cezbetti". Evet,

aynen öyle oldu.

Açıkçası, broşürün çok fazla çalışmasına gerek yoktu.

İşler çirkin bir hal aldığında, insanlar her zaman toparlanıp uzaklara taşınacaklarını söylerler. Avustralya, Fransa, sorunlarıyla aralarına okyanus koyan herhangi bir yer. Çoğu bu konuda harekete geçmez. Benim kesinlikle böyle bir niyetim yoktu.

Sonra şehir kütüphanesindeki o iş fuarına gittim, bu yaz ne yapacağım konusunda biraz paniklemiştim. İşverenler yönetici ve danışman pozisyonları, ticaret stajları, kreşler satıyorlardı. Hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Ayrıca, hepsi Chicago merkezli yerel pozisyonlardı. Yapmak istediğim son şey yaz boyunca Chicago'da kalmaktı. Sonbaharda okul tekrar başlayana kadar birkaç aylığına da olsa kendimi oradan ve acı anılarından ayırmam gerekiyordu.

Ama inekler dahil herkesin Jed'den ayrılışımın en ince ayrıntılarını duyduğu Pennsylvania'ya geri dönme fikri

daha da itici.

Küçük bir kasabada büyüyüp, üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz evlenmeniz gereken ve aynı zamanda pederin oğlu olan lise aşkınızla üniversiteye giderseniz böyle olur.

Kendini kimin için sakladığını.

Pantolonunu indirip kuzgun saçlı bir fahişeye sokarken yakaladığın kişi.

Ve umutsuzluğun derinliklerindeyken, daha iyisini bilmenize rağmen, kasabada ahududulu turtasıyla olduğu kadar koca ağzıyla da tanınan namuslu, kiliseye giden annenize söylersiniz.

Bu skandal Greenbank halkına Pennsylvania'nın uzun ve soğuk kışında konuşacak bir şeyler verdi. D- Day, ya da benim Dick Day dediğim, onu yakaladığım günden bu yana aylar geçti. Tam olarak 2 Şubat.

Kilise ayini sırasında sıraların arasında dillerin dolaştığına eminim. Yine de Paskalya hafta sonu ziyaret ettiğimde, sempatik baş sallama ve okşamalardan başka bir şey almadım. Tam karşımızdaki sırada oturan Jed, birkaç bakıştan fazlasını hak etti. Gerçi herkes bu duyguları paylaşmıyordu. Babası, Rahip Enderbey, insanın nefsine olan zaafı üzerine bir vaaz vermenin

O gün Mesih'in dirilişini tartışmaktansa, bedenselliği ve bağışlanma ve anlayış ihtiyacını tartışmak daha uygun olacaktır.

Jed'in bana söz verdiği gibi, Rahip Enderbey de aileme bunun Jed'in inancında sadece anlık bir kırılma olduğuna; kafasının karışık olduğuna ve önceliklerini sıralaması gerektiğine dair söz verdi. Yaban yulaflarını ekmeyi bitirdikten sonra bana geri dönecek.

Neden hepsi onu geri almak isteyeceğimi düşünüyor?

O gün kalbimi kırdı ve kampüste *onunla* el ele yürüdüğünü her gördüğümde kalbimi her gün kırmaya devam etti.

Sadece yaban yulafı ekmiyor. Artık *çıkıyorlar.*

Bir ay önce iş fuarında Wolf Hotels standının önünden geçerken karla kaplı dağların ve ormanın güzel manzarasını gösteren broşürü gördüğümde hemen durup sorular sormaya başladım ve on dakika içinde Wolf Cove'un en azından geçici olarak üzüntüden uzaklaşma biletim olduğunu anladım. Sadece Homer, Alaska'ya gitmem gerekiyordu. Onlar
Otele ulaşım, sübvanse edilmiş konaklama ve yerinde yemek ve gerekirse Homer'a haftalık ulaşım sağlayacak ve karşılığında bir köpek gibi çalışacak ve zihnimi meşgul edecektim.

En iyi kısmı mı? Bildiğim her şeyden neredeyse 3,800 mil uzaktaydı.

Kulağa mükemmel geliyordu. Ve ulaşılamaz. O mülakattan umutsuz bir şekilde çıktım ve işi almamın mümkün olmadığını düşündüm.

Yine de bugün burada duruyorum. Ben buna ilahi müdahale diyorum. Tanrı bu mucizeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Görüşmeden bir hafta sonra gelen bir telefonla, Peyzaj ve Bakım ekibinde bir pozisyon için resmi bir teklif aldım. Çığlık attım. Hatta birkaç mutlu gözyaşı bile döktüm ki bu Şubat ayından beri döktüğüm üzgün gözyaşlarından sonra güzel bir değişiklik oldu. Greenbank'ten, Jed'den ve ailemden kaçabileceğimi, son sınavımın ertesi günü yurt odamdan çıkıp uçağa atlayacağımı bilmek... işte tek neden bu
Bu kadar uzun süre dayanabildim.

Feribot sola dönerek kıyı şeridi boyunca körfezin daha içlerine doğru ilerliyor. "Oradaki yerler ne? Burada insanlar mı yaşıyor?" İşaret ediyorum
Kıyıdaki ağaçların arasında kamufle olmuş küçük kulübelere doğru.

"Hayır. Çoğunlukla pansiyonlar ve kiralık kulübeler."

Suya bakan kazıklar üzerindeki yurtlara benzeyen yapıları inceliyorum. "Güzeller. Rustik."

"Gerçekten de öyleler."

"Wolf Cove gibi değil ama."

John usulca kıkırdıyor, başını sallıyor. "Pek sayılmaz."

Eğer broşürdeki resimler doğruysa. Annem her şeyin bilgisayarda yaratıldığına, Alaska'da bu kadar lüks bir şeyin olamayacağına inanıyor. Sonunda Batı Nil hastalığına yakalanacağım.

ya da uyuduğum derme çatma kulübede uyandığımda bir ayının bacağımı kemirdiğini göreceğim.

Bernadette Mitchell'in bu Alaska işi konusunda mutsuz olduğunu söylemek hafif kalır. İlk başta bana açıkça gitmeme izin verilmediğini söyledi. O gece telefonu yüzüne kapattım, bunu ilk kez yapıyordum. Muhtemelen ilk kez *biri* onun gibi bir kadının yüzüne telefon kapatma cesaretini gösterdi. Dokuz saat araba kullanıp kafama bir tokat atmasını beklerdim.

İki gün sonra, sakinleştikten sonra beni aradı ve ikna etmeye çalıştı. Greenbank ve Jed'i terk ederek büyük bir hata yapıyordum. Chicago'nun karmaşasından ve Jed'i yoldan çıkaran cazibelerden uzak olacaktık. Her gün birbirimize sahip olurduk ve ona neden birlikte bu kadar mükemmel olduğumuzu hatırlatabilirdim.

Bu kadar basit olmayacağını biliyorum.

Ben de kendimi zorladım. Hayatım boyunca "iyi kız Abbi" oldum, her Pazar kilise ayininde ailemin yanında oturdum, benzer düşünen insanlarla arkadaşlık ettim, içki içen, esrar içen ve seks yapan "kötü çocuklardan" uzak durdum. Her zaman annemi dinledim.

Belki de Jed için bacaklarımı açsaydım, kalbim bin parçaya bölünmezdi.

O benim annem ve benim için en iyisini istediğini biliyorum ama o da Jed'le benim birbirimize ait olduğumuzu ve "şeytanı" sisteminden çıkardıktan sonra yeniden bir araya gelmemizin kaçınılmaz olduğunu düşünüyor. Ona şu anda Jed'in aletini emen kızın benim için önemli bir kız olduğunu söylemeden önce dilimi ısırmak zorunda kaldım.
Bu yakın uzlaşmamızın önündeki engel.

Yaklaşan binaları tarıyorum, heyecanım yorgunluğuma galip geliyor. "Nerede bu?"

"Wolf Cove virajın hemen arkasında."

Wolf Cove Hotel, Wolf Cove, Alaska. "Bir koya nasıl isim verilir ki?"

John yine usulca kıkırdıyor. O kadar hoş bir adam ki. "Burası yüzlerce yıldır Kurt Koyu olarak biliniyor. Wolf ailesinin burada altın madenleriyle dolu bir geçmişi var. İlk servetlerini burada kazandılar. Gerçi iş o noktaya gelseydi eminim adını değiştirmeyi göze alırlardı. Çok başarılılar. Cömertler de."

Dostum, bu ailenin bir parçası olmak. Buraya kadar gelip böyle bir yer açma riskini göze aldıklarına ve çalışanlarını bizim için yaptıkları gibi ayarladıklarına ve tüm avantajlara sahip olduklarına göre çok paraları olmalı. "Hey, benim için geri döndüğünüz için teşekkürler. Bir motelde kalmak istemedim." Feribotta sadece John ve ben vardık, bir güverte dolusu sandık ve malzeme vardı. John'un bana

Uçağım rötar yaptıktan sonra körfezi bir kez daha dolaşıp beni aldı. Görünüşe göre saatler önce üniversite çağındaki çalışanlarla dolu bir yük taşımış.

"Sizi mahsur bırakmak istemedik. Özellikle de ilk gün. Zaten sabah ilk iş erzak için geri dönmek zorunda kalacaktım."

Saatime dehşetle bakıyorum. "Oryantasyonu kaçırdım seansı." Yedide başladı, neredeyse bir saat önce. Gökyüzü akşamın bu saati için aldatıcı bir şekilde aydınlık. "Hala bu kadar parlak olduğuna inanamıyorum."

"Haziran'a kadar bekle."

"Ekinoksta beş saatten az karanlık oluyor, değil mi?"

Sırıtıyor. "Birileri ev ödevini yapmış."

"Hazırlıklı olmayı severim." İşe başvurduğum gün eve koştum ve sınavlarıma çalışmak yerine gece geç saatlere kadar Alaska'yı araştırdım. Araştırdıkça daha da heyecanlandım ve işi alabilmek için daha çok dua ettim.

"Eminim hanımlardan biri size neler kaçırdığınızı anlatma nezaketini gösterecektir. İyi bir gruba benziyorlardı. Çoğunlukla sizin gibi kibar gençler."

Yirmi bir yaşında "genç" olarak anılmak garip geliyor ama sanırım yetmişine merdiven dayamış olan John'un yanında ben de tam olarak öyleyim.

Feribot küçük adaların etrafından dolanır ve koya doğru döner. John ilerideki devasa binayı işaret ediyor. "Ve işte Wolf Cove Oteli."

Gözlerim açıldı. "Vay be. Broşür resimleri sahte değilmiş." Ve bu yerin hakkını vermiyorlar.

John yine kıkırdar. "Hayır, kesinlikle değillerdi."

Büyülenmiş gibi sessizce bakıyorum. Ana kulübe suyun üzerinde yükseliyor. Bu mesafeden bile kulübenin görkemli bir tasarıma ve devasa bir boyuta sahip olduğunu görebiliyorum. Henüz takdir edecek detayları çıkaramıyorum ama hayran olunacak bir şey olduğuna şüphe yok.

"Daha iki hafta önce son rötuşları yaptılar. Neredeyse üç yıldır üzerinde çalışıyorum."

"Pazar günü açılıyor mu?" Beni resmen işe almak için arayan Belinda, bu ilk birkaç günün eğitim ve son dakika hazırlıklarına odaklanacağını söyledi.

"İlk konukları öğlen feribotla getireceğim. Ben getirdim
Son iki günde gemi dolusu çalışan geldi. Sizden çok var. Birinin yüksek bir personel/misafir oranı olduğunu söylediğini duydum."

"Wolf ailesi nasıl para kazanacak?"

"Gecelik on iki yüz dolarlık fiyat etiketinin yardımcı olacağını tahmin ediyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bunu kim karşılayabilir?" Buraya uçak biletim için gereken on bir yüz doları zar zor denkleştirdim.

"Şu filmdeki meşhur replik neydi? Oh, kahretsin. Hatırlamak için çok genç olabilirsin. Hani şu beyzbol topu ve mısır tarlaları olan. 'Eğer inşa edersen...'"

Gülümsüyorum. Bu sadece babamın en

sevdiği film. Göz kırpıyor.

Yaklaştıkça rahat bir sessizliğe gömülüyoruz ve söz yüzüğümü parmağımın etrafında bilinçsizce döndürdüğümü fark ediyorum.
tüm zaman boyunca. Jed'le ayrıldığımızdan beri üç ay geçti ve onu çıkarmaya bir türlü cesaret edemedim. Şimdi, ucuz metalin avucumun içinde dinlenmesine izin vererek onu çıkarıyorum. Bir parçam, incinmiş, kızgın parçam.
suya atıp kurtulmak istiyor. Jed'e olan inancımın bir sembolü.

Ama henüz bunu yapacak cesareti kendimde bulamıyorum. Bu yüzden yüzüğü cebime koyuyorum ve önümüzdeki aylara odaklanmaya çalışıyorum.

Üçüncü Bölüm

Wolf Cove Hotel'in içine girdikçe daha da büyüleniyorum.

Kıyı şeridinde yer alan ana pansiyon, kalın ahşap ve taştan inşa edilmiş, ancak balkonlar, avizeler ve camdan yapılmış tüm duvarlarla süslenmiş, zengin bir his veren devasa bir rustik bina olarak bir merkez görevi görüyor. Koç ışıklarıyla aydınlatılan ezilmiş granit yollar, konukları tekne iskelelerinin ve su sporları ekipmanlarının önünden geçiriyor - şimdiye kadar gördüğümden daha fazla kano, kano ve kürek teknesi. Kulübenin sol tarafında, ana binadan sonra modellenmiş, her biri kayaların üzerine kurulmuş, ağaçlarla örtülmüş ve suya bakan balkonlarla süslenmiş üç kabin var. John bunların çatı katı süitleri olduğunu söyledi.

Sağ tarafta oturup düşünebileceğiniz bahçeler ve onların ötesinde de Wolf Cove'un kendi yürüyüş parkurlarına giden işaretler. Broşüre göre, keşfedilecek kilometrelerce Alaska vahşi doğası.

Ağır cam kapıları iterek geçiyorum ve büyük lobinin sıcaklığını ve sedir kokusunu içime çekerek yanımdan geçen genç bir kadına başımı sallayıp gülümsüyorum. O da bana karşılık veriyor ve dışarı çıkmadan önce ceketinin fermuarını kapatıyor.

Hiçbir zaman çok fazla arkadaşı olan biri olmadım. Sadece birkaç tane, gerçekten, çoğunlukla kilise grupları ve çalışma grupları aracılığıyla. Sorun şu ki, hepsi "bizim" arkadaşlarımızdı ve şimdi Jed ve ben birlikte olmadığımız için, onları gördüğümde bir şeylerin eksik olduğunun farkındayım.

Bu yüzden son birkaç aydır kendimi onlardan soyutladım, yurt odamda kalıp derslerime odaklandım. Çoğu burada olduğumu bile bilmiyor.

Burada yeni arkadaşlar edineceğim, kendimi temin ederim. Benim hakkımda, evdeki hayatım hakkında hiçbir şey bilmeyenler. Olmak istediğim kişi olabilmek çok ferahlatıcı. Kendime bu yazın böyle geçeceğini söylemiştim. Annem dahil kimseye hesap vermemek. İnsanların ne düşüneceği ya da ne söyleyeceği ile ilgilenmemek ya da tüm sözlerimi, düşüncelerimi ve kararlarımı İsa, Rahip Enderbey ve annem tarafından neyin uygun görüleceğine göre tartmamak.

Bu tür şeyler için endişelenerek çok fazla zaman harcadım. Bakın beni nereye getirdi? Tek başıma, yıllardır sevdiğim adam eminim bolca seks yaparken.

Saat akşamın dokuzunu geçiyor ve etrafta birkaç kişi dolaşıyor. Geçen hafta gönderilen e-postada varışta ana pansiyonun check-in bölümüne gitmem gerektiği yazıyordu, ben de geniş ve şık rustik masaya doğru yöneldim,

ahşap kütüklerden yapılmış. Arkasında bir kadın duruyor, gözleri önündeki bilgisayar ekranına yapışmış.

Yaklaşana kadar yaka kartını göremedim. Bu Belinda, telefonda konuştuğum kadın.

Gülümsüyorum. "Merhaba, Belinda." Annem bana mümkün olduğunda her zaman bir kişinin adını kullanmamı öğretti.

Başını kaldırıyor, keskin bakışları kırmızı çerçeveli şık gözlüklerinin arkasından dışarı bakıyor. Keşke benim de böyle bir gözlük alacak cesaretim olsaydı. "İsim lütfen?"

Kendime muhtemelen yüzlerce çalışanla konuştuğunu hatırlatıyorum. Beni hatırlamayacak. "Abbi Mitchell."

"Ah. Evet." Yüzüme odaklanmadan önce hantal paltomu ve vahşi saçlar olduğuna emin olduğum saçlarımı -rüzgar ve örgüler asla iyi oynamaz- hızlıca bir kez daha gözden geçiriyor. İfadesinde titreşen şey neydi? Kızgınlık mı?
Hoşlanmamak mı? Tanımlayamayacağım kadar çabuk kayboluyor.
"Oryantasyon seansını kaçırdığın için bana bir mesaj bıraktın, değil mi?"

"Evet, o bendim. Uçağım rötar yaptı."

"Tamam. Bana bir dakika ver." Tırnaklarıyla klavyeye vurarak dosyamı yukarı çekerken gömleğimin koluyla gözlüğümdeki buğuyu temizliyorum. "Tamam, işte başlıyoruz. Abigail Mitchell."

"Ben Abbi."

Bana sıkı bir gülümseme fırlatıyor, yumuşaklığıyla öyle çelişkili ki, baştan çıkarıcı bir ses. Şaşırtıcı derecede güzel. Makyajı kusursuz. Sarı saçları film yıldızı yumuşaklığında dalgalar halinde omzuna dökülüyor ama uygunsuz bir şekilde giyinmiş, poposunu zar zor örten dar siyah bir elbise giymiş, tırnakları kan kırmızısı ve pençe gibi. Annem bu kadınla ilişki kurmama burun kıvırır ve saygı görmek istiyorsam asla böyle giyinmemem gerektiğini hatırlatırdı. "Doğru. Wolf Cove'a hoş geldin, Abbi."

Sırıtıyorum. "Teşekkür ederim. Burası çok güzel."

"Hı hı. Abbi, burada gördüğüm kadarıyla Kat Hizmetleri ve Misafir Hizmetleri için işe alınmışsın."

"Ne?" Pat diye söyledim. "Hayır. Dışarıda," diye düzeltiyorum.

"Burada öyle yazmıyor. Gördün mü?" Tırnağıyla ekrana dokunuyor. Tüm bilgilerim -ev adresim, sosyal güvenlik numaram, hatta resmim- ve "Kat Hizmetleri ve Misafir Hizmetleri" için başvurulan pozisyon yazan bir satır orada.

"Bu bir hata olmalı. Telefonda konuştuğumuzda Açıkhava'yı doğrulamıştın." Yazı tuvalet temizleyerek geçiremem. Ve yatak çarşaflarını! Delireceğim.

Kaşlarını çatıyor. En azından ben kaşlarını çattığını düşünüyorum. Alnı gerçekten kırışmıyor. "Böyle bir hata bizim için bir ilk olurdu."

"Peki, tamir edebilir misin?" Şimdi biraz panikledim.

"Araştıracağım." Sesi hiç de endişeli gelmiyor. "Şimdilik, fotoğrafınızı çekebilmemiz için lütfen şurada durun."

Onun talimatını izleyip arkamda beyaz bir ekran bulunan dijital kameranın önünde dururken iniltimi bastırıyorum.

"Gülümse," diyor flaş patladığında, beni hazırlıksız yakaladı ve korkunç bir görüntü olduğundan emin olduğum bir fotoğraf çekti. "Tamam, işte oryantasyon paketiniz. Eğitim yarın sabah saat 8:00'de büyük balo salonunda başlayacak." Masanın arkasına uzanıyor ve bana bir bez çanta uzatıyor. "İçinde çalışan yönergeleri el kitabımız, otel hakkında bilgiler ve misafirlerimizin hizmetten beklentileri gibi her türlü yararlı şeyi bulacaksınız; ücretsiz bir şişe böcek spreyi, ancak ana misafir alanları böceklerle başa çıkmak için mıknatıslarla donatılmıştır. Cep boy bir el feneri ve bir kutu ayı spreyi." Yüzümdeki panik ifadesini görmüş olmalı ki hemen ekliyor: "Merak etmeyin; ana kapıların içinde bunlara ihtiyacınız olmayacak. Çevre elektrikli çitlerle çevrili. Misafirlerimizin rehberli turlar aracılığıyla Alaska'nın vahşi yaşamının tadını çıkarmalarını istiyoruz, pansiyonun kapısından çıktıklarında onları beklerken bulmalarını değil."

Gergin bir kahkaha attım. "Tamam. Güzel." Eyalette çok sayıda siyah ve kahverengi ayı olduğunu biliyorum ama burada onlar için endişelenmem gerekeceğini düşünmemiştim.

"Ve burada." Parmakları yine ekranında öfkeyle tıklıyor ve sonra anahtarlığını şıngırdatarak bir çekmecenin kilidini açıyor ve

Bana bir iPad ve kulaklık verdi. "Burada yüklü bir oryantasyon videosu var. İçinde bu gece kaçırdığın her şey var. iPad'i yarın burada bana geri verebilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Acele ederseniz, personel lojmanında hâlâ bir şeyler atıştırabilirsiniz. Bu kapılardan çıkın," eliyle sol tarafı işaret ediyor, "ve köy tabelalarını takip edin."

"Harika. Evi arayabileceğim yer burası mı?" Aileme indiğimi bildirmek için Homer'dan hızlı bir mesaj gönderdim, ancak annem, ihtiyaç duyması halinde beni bulabileceği yerin tam koordinatlarını göndermezsem resepsiyonu arayacak.

"Evet. Bant genişliği video izlemek için yeterli değil, ancak e-posta ve mesaj göndermek, Facebook'u kontrol etmek gibi temel şeyleri yapabileceksiniz." Belinda yazıcıdan yeni basılmış kartı çıkarıyor ve bir makineden geçirdikten sonra bir kordon ve diğer iki kartla birlikte tezgâha koyuyor. "Çalışan kartınızı her zaman takmanız gerekiyor. Bu kart kafeterya için." Mavi olana dokunuyor. "Yemekler personel için büyük ölçüde sübvanse ediliyor ve nakitsiz bir sistem, bu yüzden üzerine para yükleyebilir veya maaşınızın bir kısmının bunun için toplanmasını isteyebilirsiniz."

"Tıpkı kampüs gibi."

"Evet. Ve bu diğer kart sizi kabininize götürecek. Yedinci kabindesiniz. Diğerleri zaten burada."

"Kaç kişi daha var?" "Kabin

başına altı."

Bu haberin içime işlemesine izin verdim. Birinci sınıftaki ilk haftamdan beri oda arkadaşım olmamıştı. Bu kısa süreli bir felaketti. Annemi arayıp kızın ot içmek ve erkek arkadaşıyla seks yapmak için beni dışarıda bıraktığını söylediğimde, annem hemen iki bin dolar daha verdi ve ben de boş kalan son özel odalardan birini kaptım. Fakir değiliz ama ailem tutumlu yaşamayı sever.

Her iki durumda da, ne annem ne de banka hesabı burada boktan bir oda arkadaşıyla ilgili bir sorunu çözemez.

Ya da beş boktan oda arkadaşı, potansiyel olarak.

Genişçe gülümsüyorum, öğrendiğim başka bir numara. Durum ne kadar kötüyse, gülümsememin de o kadar büyük olması gerekiyor. Son birkaç aydır gülümsediğim için yüzüm acıyor. "Tamam, harika. Çok teşekkür ederim."

"Ben otel müdürüyüm. Kat hizmetleri departmanı için Paige Warhill'e rapor vereceksiniz. Ama yardımcı olabileceğim bir şey varsa, lütfen bana haber verin." Bu samimi gelmiyor.

Yürüyüşçü sırt çantamı omuzlarıma atarak ona şunu hatırlatıyorum: "Benim pozisyonumu araştıracaksın, değil mi?"

Gözleri ekranda, bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladı bile. "Evet. Kesinlikle."

~ ~ ~ ~~ ~ ~ ~ ~~

"Jed bugün eve geldi."

"Bu harika." Onu günlük, hatta saatlik düşüncelerimden ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, annem bana hatırlatmakta her zaman iyidir. Muhtemelen öğleden beri onun gelişini izliyordu. Mutfak penceremizden Enderbey'lerin ön verandasını görebiliyoruz.

"Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Hayır." Yaklaşık iki ay boyunca hayır. Bir süre düzenli olarak görüşmeye devam ettik. Onun istediği de buydu, yakın arkadaş kalmak. Ama onunla çıkmaya başladığından beri iletişimimiz kesildi.

"O sürtüğü de yanında getirmiş. Buna inanabiliyor musunuz? Onda ne buluyor anlamıyorum."

"Ne?" Kelime bir tıslama gibi çıktı, haber Alaska'da bile mideme hızlı bir tekme gibi indi. Bu kadar erken beklemiyordum. Jed *onu* resmen dünyamıza getirmişti. Çocukluğumuzun geçtiği, çimlere uzanıp bulutların şekline karar verdiğimiz, terk edilmiş bir kedi yavrusunu sağlığına kavuşturduğumuz yere. Kendimi bildim bileli Jed ve ailesinin yanında yaşıyoruz. Jed ve ben eskiden evin lastiğinde sallanırdık.

Küçükken meşe ağacına bağlanır ve evlerimizin arasındaki gölette kurbağa yakalardık.

"Ama çok fazla endişelenmeyelim. Peder Enderbey, ailesi ve onunla geçireceği birkaç günün, onun hayatımıza ait olmadığını kanıtlayacağını düşünüyor."

Hayatlarımız.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve midemdeki bu mide bulandırıcı çalkantının geçmesini istiyorum. Artık Jed hakkında konuşmak, düşünmek ya da ağlamak istemiyorum. "Acil bir durum olursa ben yedinci kamaradayım. Diğer tüm bilgileri sana çoktan gönderdim. Unutma, cep telefonumu yanımda taşımayacağım. Zaten burada iyi çalışmıyor."

"İhtiyacım olduğunda sana ulaşamamak hoşuma gitmiyor, Abigail," diyor her zamanki sert sesiyle. Mutlu olduğunda bile başka bir ses tonu yoktur. Sanırım şu anda mutfağımızdaki hasat masasında oturmuş, çiçekli bornozunu 370 kiloluk vücudunun üzerine çekmiş, kahvesinin tadını çıkarıyor. Kadın gece geç saatlere kadar kahve içiyor ve sonra uyuyamadığından şikayet ediyor.

"Ben iyi olacağım*." Eski sevgilim ve onun yeni kız arkadaşı hakkında bilgi vermeyi bıraktığın sürece*.

"Orada güvende misin?"

"Evet. Güvenlikleri ve kameraları var ve dürüst olmak gerekirse Kimse suç işlemek için gecede 1200 dolar ödeyecek değil." "Zengin insanlar ahlaksız insanlar yaratır."

Gözlerimi deviriyorum, ama sadece beni göremediği için. Bilseydi beni döverdi. Jed'e karşı bu kadar affedici olan biri için
Diğer herkes.

"En azından su tesisatı var mı?"

Etrafa baktım ve kahkahalarla güldüm. Bir tarafında kafeterya tarzı bir yemek bölümü olan kütük bir bina ve birkaç bölmeli
Diğer tarafta kanepeler, ortada iki taraflı devasa bir taş şömine, içinde yanan ateş hatırı sayılır bir ısı yayıyor. Arka taraftaki sallanan kapıların ardında tabak çanak sesleri ve ara sıra duyulan kahkahaları duyabiliyorum. Kristal avizeler olmasa da, "güzel" olmanın ötesinde. "Evet, su tesisatı var."

"Senin için endişelenmeme gülme," diye azarlıyor annem. "Seni iyi besliyorlar mı?"

Tavada kızartılmış tavuğu tabağımda gezdiriyorum. Sosun ne olduğundan emin değilim ama patates püresi ve çalı fasulyesi gibi çok lezzetli. Yine de yemek konusunda seçici değilimdir ve iştahım yerindedir. Tanrı'ya şükür babamın yüksek metabolizmasına da sahibim, yoksa Ağustos'ta buradan paytak paytak kaçıyor olurdum. "Burada daha iyi yiyeceğim

bütün yıl kampüste. Şimdi gitmem lazım. Daha kulübeme bile varamadım."

"Orada çalışan çok insan var mı?" diye soruyor, işten çıkarma girişimimi görmezden gelerek.

"Evet. Oldukça fazla." Personel kulübesi yüz kişiyi ağırlayabilecek gibi görünüyor. Az önce izlediğim videoya göre, sadece yetişkinlere özel bir kaçamak yeri olan Wolf Cove Hotel'de elli konuk odası ve üç çatı katı kabini mevcut, yani tipik bir Wolf oteli kadar büyük değil. Görünüşe göre Los Angeles'taki bir tanesi 1,500 konuk ağırlayabiliyor.

"Orada ne tür insanlar var? Aralarında iyi Hıristiyanlara benzeyen var mı?"

"Evet, Jed'e benziyorlar."

"Abigail Margaret Mitchell. Bana ukalalık mı yapıyorsun?"

İç çekiyorum. "Okulda olmak gibi bir his. Herkes genç." Ve çekici, şimdiye kadar gördüğüm kadarıyla. Sanırım bu mantıklı. Estetiğe odaklanan üst düzey bir otel, doğru ya da yanlış, bu odağı personelinin görünüşüne de genişletecektir. "Çoğunlukla kadın."

"Bu çok iyi." Sesindeki rahatlamayı duyuyorum. Ne düşündüğünü biliyorum. Tamamen kadınlardan oluşan bir kadro Abbi'yi korumanın en iyi yolu olurdu.

Evlilik için erdem. Bilmem kaç tane rahatsız edici kuş ve arı ve "evlenene kadar bekle" ve "sana dokunursa hamile kalırsın"

Annemden aldığım dersler. Okula gitmeme izin vermesinin tek nedeni bir Hıristiyan üniversitesi olmasıydı, Jed gidiyordu ve Peder'in oğlu ailemin gözünde yanlış yapamazdı.

Gözlerim onun ne kadar yanlış yapabileceğini ilk elden görmüş olsa da. "Tamam." İç geçirdi. "Babanla benim seni sevdiğimizi unutma, ve..." Uzun bir duraklama oldu. "İhtiyacınız olan şey bu yolculuksa, sizi destekliyoruz."

Bu kelimeleri zorla söylerken dişlerinin gıcırdadığını neredeyse duyabiliyorum. Ama ona bunu söylemiyorum. Ona kendi kararlarımı verebilecek yaşta olduğumu söylemedim.

onun onayı olmadan karar veremezsin. Eğer bunu vermek geceleri uyumasına yardımcı olacaksa, öyle olsun. "Sadece kim olduğunu ve nasıl yetiştirildiğini unutma. Ve hayır.

Alkol. Bak Jed o şeye bulaştığında ne oldu." Olanlar için bahanelerinden biri de bu. Alkol. Partiler.

A.k.a. şeytan.

"Geç oldu. Yatağa gitsen iyi olur. Ve Jed'e mesaj at. Güvende olduğunu bilsin. Eminim senden haber almak ister."

Onun orada *olduğunu* bile bile ona mesaj atmaya hiç niyetim yok. "Tamam. Gitmem gerek. Seni seviyorum, anne." Telefonu kapatıyorum ve iç çekiyorum.

"İnsanlar gün boyu bunu yapıyor," diyor yanımdan bir ses.

Şöyle bir baktım. Koyu tenli ve kırpılmış saçları olan bir adam

arkamdaki masaya, cebinden sarkan zinciri masaya vuruyor.

Odun. "Ne yapıyorlar? Ailelerine onları sevdiklerini mi söyleyecekler?"

"Telefonu kapattıkları anda rahatlayarak iç çekiyorum. 'Seni seviyorum' tatlı olsa da."

Kıkırdıyorum. "Eğer anneleri benim annem gibiyse, o zaman iç çekme konusunda buna inanıyorum."

Bir ketçap lekesi üzerinde çalışıyor, dövmeleri ön kolunda belirgin bir şekilde sergileniyor. "Adım Miguel."

Ona kibarca gülümsedim. "Ben Abbi."

"Nerelisin, Abbi?"

"Aslen Pennsylvania'lıyım. Chicago'da okula gidiyorum."

Dik durmak için silmeye ara veriyor. Çikolata rengi gözleri etrafta geziniyor. "Bir başka güzel üniversiteli kız."

İltifat karşısında yüzüm kızardı, ancak bunun ne kadar geçerli olduğunu bilmiyorum. Tam bir trol olduğumu düşünmesem de, donuk kızıl saçlarımı sarıya, baykuş ela gözlerimi maviye ve doğal D büyüklüğündeki göğüslerimi B'lere çevirmek için yıllarımı harcadım, bu yüzden koşarken çok fazla acımıyor.

Her kızın kendinden şüphe etmekle, kendini çirkin, şişman ya da istenmeyen biri gibi hissetmekle savaştığını söylerler. Ben hiç böyle hissetmedim, çünkü Jed için arzu edilir biri olduğumu hep biliyordum. Bana düzenli olarak bunu söylerdi.

Ama her şey değişti. Giderek daha bilinçli, kendimden daha memnun olmayan biri haline geliyorum.

"Nerede yaşıyorsun, Miguel?"

"San Jose."

"Vay canına. Bir iş için çok uzun bir yol."

"Ve burası da çok soğuk." Titreyerek sıcaklık değişimini vurguluyor ve beni güldürüyor.

"Buraya çalışmak için gelmenize ne sebep oldu?"

"Ben ve kuzenim Wolf San Diego'da aşçıyız. Bu iş ortaya çıktı ve biz de yeni bir şeyler arıyorduk. Bir deneyim, sen
biliyor musun?"

"Evet, biliyorum." Tabaklarımı tepsime diziyorum.

"Ve paranın hakkını veremezsin. Ama," diye kıkırdıyor silmeye devam ederken, "bu Meksikalının uzak vahşi doğayı ve dış dünyayla temel iletişim eksikliğini kaldırabileceğinden emin değilim. İyi ki beni Wi-Fi'nin olduğu personel lojmanında çalıştırıyorlar. Yoksa çıldırabilirdim." O benim için kirli tabaklarımı topluyor. "Dinle, ne istersen tatlı Abbi'm, adımı söyle, sana ayarlayayım."

"Teşekkürler, Miguel."

Göz kırpıyor ve sonra hafif bir çalımla, bez parçasını omzuna atıp kendi kendine mırıldanarak gidiyor. Belli ki benimle flört ediyor, ama bahse girerim geldiği her kadınla yaptığı türden sıradan bir flört bu.

Bugün şu ana kadar. Eminim bir sürü tatlı Saras ve tatlı Jennifer vardır.

Benim zevkime göre fazla sırım gibi ve kısa boylu olsa da yakışıklı bir adam ve dövmelerden pek hoşlanmıyorum. Yine de, son birkaç aydır kendime olan güvenimin azaldığı düşünülürse, bu ilgi iyi hissettiriyor.

Klasik uzun boylu, esmer ve yakışıklıları severim. Jed bu kalıba uyuyordu, en azından benim gözümde. Ve gözleri de hiç şaşmadan bendeydi. Bana yapışmışlardı. Yüzüme, göğsüme, kıçıma. Kendimizi evliliğe saklamak için ebeveynlerin onayladığı yolu seçiyor olmamız, normal ergenlik hormonlarından muzdarip olmadığımız anlamına gelmiyordu.

Sayamayacağım kadar çok kez göğüslerimi avuçladı, dikleşmiş meme uçlarımla acıyana kadar oynadı. Ben de yumruğumu onun ereksiyonuna çokça doladım. Sadece, her zaman kıyafetlerinin içinden olurdu. Bu bizim kuralımızdı-

Pantolon her zaman üzerinde kalırdı. Bu kuralı o koydu. Aksi takdirde kendini kontrol edemeyeceğini söyledi ve dürüst olmak gerekirse ben de kontrol edebileceğimden emin değildim.

Giyinikken pek çok şey yapabilirsiniz. Ona sataşmayı severdim ve bunu acımasızca yapardım, ta ki geçen yaz ona o kadar çok sataştım ki sinirlendi ve bana bir ders vermeye karar verdi. Bu yüzden, evimin arkasındaki ahırda, beni bileklerimden tutup

Pantolonumu çıkarması ve bana dokunması için ona yalvarana kadar bacaklarımı sıktı ve bana sürtündü.

Babam ve ırgatın içeri girmesi için mükemmel bir zamandı.

O Pazar kilisede Jed'in babası bedenin günahları üzerine tam bir saat vaaz verdi. Annem, her an torun haberini verebileceğimi düşünerek bir av tüfeği düğünü için hazırlıklara başladı.

On yedi yaşımdan beri korkunç adet kramplarını hafifletmek için doğum kontrolü kullanıyordum. Doğum kontrolü yaptırmamı kabul ettirmek tam bir savaştı. Sonunda kararını yumuşatan şey benim acı çığlıklarım oldu.

Geçen yazdan beri ikimiz de birbirimize karşı daha düşünceli ve belki biraz daha dikkatliydik, tam olarak ne kadar gergin olabileceğimizi fark ettik. Bize değer vermemiz öğretilen her şeyi görmezden gelip insani arzulara teslim olmak ne kadar kolay olurdu.

Jed yine de onu attı, ama başka biriyle.

Bir damla gözyaşı iPad ekranına düşene kadar Alaska'daki personel kulübesinde oturup hâlâ Jed için ağladığımı fark etmiyorum. Gözlerimi öfkeyle ovuyorum ve sonra sırt çantamı ve bez çantamı toplayarak yedinci kabine doğru yola çıkıyorum.

Dördüncü Bölüm

Personelin kaldığı yerler bana yaz kampını hatırlatıyor; sıra sıra dizilmiş küçük dikdörtgen kabinler ve aralarından geçen dar patikalar. Görebildiğim kadarıyla en az on beş tane var.

Yedinci kamaraya doğru ilerliyorum, pencereleri belli belirsiz bir ışık parıltısı dolduruyor. Kapıyı açtığım anda kahkahalar patlıyor.

"Hey!" En yakındaki kadın sırıtarak öne çıkıyor. Boştaki eliyle çantama uzanıyor. Diğer eliyle de gümüş bir matara tutuyor. "Birileri partiye geç kalmış!"

Yüzümün kızardığını hissediyorum, hiçbir zaman dikkat çekmeyi sevmemişimdir. "Uçağım rötar yaptı."

Bana güzel beyaz dişlerini göstererek genişçe sırıtıyor. Son derece güzel, pixie kesim saçları narin yüz hatlarını güzelce çerçeveliyor. "Endişelenme. Ben Autumn. Sen ve ben ranza arkadaşıyız. Umarım en altta olmanın sakıncası yoktur."

"Hiç de değil. Ben Abbi."

"Hepimizi *çok* iyi ve *çok* hızlı bir şekilde tanıyacaksın."

"Anlıyorum." Kabini hızlıca taradım. Üç set ikiz yatak Her duvarda birer ranza ve karşımda küçük bir tuvalet odası var. Altı kadının burada bir arada olmayı nasıl idare edeceğinden emin değilim ama sanırım idare edeceğiz.

Autumn bir elini etrafta dolaştırıyor. "Abbi, herkes. Herkes, Abbi."

Diğerleri sırayla bana kendilerini tanıtırken ben de gergin bir şekilde etrafta dolaşıyorum. Hepsi yirmili yaşların ortasında görünüyor. İçinde Ranzanın köşesinde Tampa'dan Rachel ve Katie adında iki kıkırdayan sarışın yatıyor. Karşımızda, Oregon'dan Lorraine adında esmer bir kadın elinde bir dergiyle üstte yatıyor. Atlanta'dan Tillie adında çarpıcı bir kızıl saçlı altta oturuyor. Saçları benim düz, sıkıcı tonum yerine canlı, koyu turuncumsu bir kızıl; on iki yaşımdan beri dilediğim bir renk. Ve sesi... Aksanını bütün gün dinleyebilirim.

"Bir şifonyeri paylaşmak zorundayız. İkimizin de iki çekmecesi var ve Ortadakini de iç çamaşırlarımızla birlikte. Ben üsttekini aldım çünkü çok uzunum. Umarım sakıncası yoktur," diyor Autumn mahcup bir gülümsemeyle. Çok tatlı bir kız. Ve uzun boylu. Benden en az beş santim uzun olmalı.

"Hiç sorun değil." Sırt çantamı yere atıyorum, sonunda yatağıma ulaştığım için mutluyum. "Bu nedir?" Duvara asılı kalın siyah kumaşa uzanarak soruyorum.

"Gizlilik perdeleri." Autumn çekiştiriyor ve perde ranzanın etrafından uçarak bizi diğerlerinden ayırıyor.

"Hastane gibi." Sanırım biraz mahremiyet hiç olmamasından iyidir.

"Evet. Sayılır." Kıkırdıyor, tarçın rengi saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Tekrar grubun bir parçası olana kadar perdeyi geri atıyor. "Tuvalet orada, duşlar da üç bina ötede, solda. Tanrı'ya şükür, çünkü sabahın beşinde soğuk bir yürüyüş." Titriyor. "En azından bize bornoz verdiler."

"Autumn'un ne için işe alındığına dair bir tahmininiz var mı?"

Lorraine soruyor. "Vahşi doğa rehberi mi?" Ben tahmin ediyorum ve herkes gülüyor.

"Yakın. Kapıcı. İnan bana, beni vahşi doğa rehberi olarak istemezsin. Herkes yenir."

"Ben kendi adıma bu güzel mülkün sınırlarını terk etmiyorum, o yüzden kimse bu güneyli kızı yemeyecek," diye mırıldanıyor Tillie.

"Belki büyük kötü kurt hariç," diye alay eder Autumn ve hepsi kahkahalarla patlıyor. Bu bir iç şaka olmalı. Harika. Birkaç saat geciktim ve şimdiden yabancı oldum.

Autumn kolumu tutmak için uzandı. "Onu gördün mü?"

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kimi? Büyük kötü kurdu mu?"

Gülüyor. "Henry Wolf, sahibi."

Oh. Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

Gözleri bilerek açılıyor. "Sadece bekle. Burada o adamın dili için bacaklarını açmayacak sıcak kanlı bir kadın yoktur."

Yanaklarım kızardı. Bir erkeğin -Jed'in- üzerime boşalmasının nasıl bir his olacağını merak etmediğimden değil. Buna izin verecek psikolojiye nasıl sahip olacağımı anlamıyorum. Doruk noktam gelip geçtikten sonra kendimi günahkâr hissedeceğimi bilmeden kendime dokunamıyorum bile. Boğazımı temizliyorum. "Yani sahibi burada mı?" Wolf ailesi hakkında araştırma yapma zahmetine hiç girmedim,
Alaska ve otelin kendisiyle daha çok ilgileniyorum.

"Dün sabah onu helikopterinden inerken gördüm." "Onu gördüğünü *düşünüyorsun,*" diye düzeltiyor Rachel.

"Oh, inanın bana, bu adamda hata yok." Autumn matarasından bir yudum alıyor. "İki yıl önce mezuniyet törenimde konuşmuştu. I Garanti veriyorum, sonunda bütün kadınların külotları sırılsıklam olmuştu. Belki birkaç erkeğinki de."

Bir kahkaha daha. Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. konuşmalarının saçmalığı. Bunları düşünmediğimden ya da hissetmediğimden değil. Sadece bana bunları asla bu şekilde açıkça tartışmamam öğretildi. Okuldaki arkadaş çevrem de böyle konuşmaz.

Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca bu hanımlarla birlikte yaşayacak ve çalışacaksam, muhtemelen buna şimdiden alışmaya başlamalıyım.

Sırt çantamı açıp alttaki iki çekmeceyi hem sıcak hem de soğuk havalar için kıyafetlerle doldururken, kızlar sahibini tartışırken ellerimi meşgul tutuyorum ve gözlerimi aşağıya indiriyorum.

"Forbes'ta hakkında çıkan haberde ilk milyonunu on altı yaşındayken bir hisse senedi yatırımından kazandığı yazıyor."

"Bu bir saçmalık. O zaten milyoner olarak doğdu. Büyükannesi ve büyükbabasının Alaska'da bir altın madeni vardı."

"Evet, ama bunu hak etmedi. Ona verildi." "Bu

mülkün ona verildiğini duydum."

"Ve kardeşi."

"Hayır, görünüşe göre hepsi ona vasiyet edilmiş! Bunun üzerine aile kavgasını hayal edebiliyor musunuz?"

"Kardeşi yeterince almamış gibi değil. Belki de henüz değil. Babaları hâlâ hayatta, yani teknik olarak hâlâ bu otelin sahibi."

"Kiminle çıkıyor biliyor musun? Şu Victoria's Secret modeli. Adı neydi? Tatil baskısının kapağındaki."

"Hayır. Ayrıldılar. Onu iki arkadaşıyla yatakta yakaladı." "Yani bu

onun adil bir oyun olduğu anlamına geliyor."

"Babası gibi çok katı ve yasalara uyan biri olduğunu duydum. Sonuna kadar onurlu."

"Asla olmaz. Wolf'un etrafındaki söylentilere göre o kibirli, kontrolcü, kadınlarla yatıp sonra da onları terk eden bir pislikmiş."

"Böyle bir adam kadınları iç çamaşırı gibi kullanıyor

olmalı." "Memnuniyetle onun iç çamaşırı olurum."

Birkaç temel banyo malzememi şifonyerin üstüne dizerken, karşılıklı konuşmaları dinliyorum. Annemle babamın getirdiğim resmini açıp onu da şifonyerin üzerine koyuyorum. En sevdiğim fotoğrafları bu, lisedeyken çekilmişti ve annem, babamın kollarını rahatlıkla beline dolayabileceği kadar inceydi. Liseyi bitirir bitirmez evlenmişler, annem babamdan iki yıl sonra mezun olmuş. Düğünlerinden neredeyse dokuz ay sonra ben dünyaya gelmişim.

Jed ve benim resmimizi spor çantamın dibine bırakıyorum. Çöpe attığım ve sonra en az bir düzine kez bulup çıkardığım, acınası, duygusal yanımın bir türlü bırakamadığı. Geçen yaz festivaldeki geçit töreni sırasında bir saman balyasının üzerinde sırt sırta oturuyoruz, ikimiz de olabildiğince mutlu bir şekilde kameraya gülümsüyoruz.

Kaldırmam gereken tek şey sütyenlerim, külotlarım ve çoraplarım kaldı. Onlar da ortak çekmecemize gidecek. Umarım Autumn aldırmaz.

Çekmeceyi kaydırarak açtım ve bir nefesi bastırdım.

"Alanı ayırmak için bir parça karton kullandım. Böylece birbirimizin külotunu giymek zorunda kalmayız" diyor Autumn.

"Harika. Teşekkürler," diye zorluyorum, yan tarafa sıkıştırılmış uzun yeşil dildoyu incelerken yüzüm yanıyor. Bunu ne zaman kullanmayı planlıyor? I

beş kadınla birlikte bir kabine sokmak şöyle dursun, bir tane bile almaya cesaret edemezdim!

Eşyalarımın geri kalanını hızla boşaltıyorum ve saklamayı unutmuş olma ihtimaline karşı çekmeceyi kaydırarak kapatıyorum.

"Bu akşam herkes personel lojmanında mı toplanıyor?" Tillie alt dudağına kırmızı bir ruj sürerken aynada kendini seyrederek soruyor. Bir keresinde Cadılar Bayramı için giyinirken kırmızı ruj sürmeyi denemiş, ancak dakikalar sonra fırçalayarak çıkarmıştım. Palyaçoya benziyordum. Ama Tilly öyle değil. O boğucu görünüyor.

"Evet. Onlar bizi öldürmeden önce eğlencenin tadını çıkaralım. kemik." Lorraine ranzasından kayar ve dergisini üst çekmeceden bir matarayla değiştirir. Sanırım matara notunu kaçırdım.

"Oh, lütfen. Masaj terapistlerinin en fazla altı saatlik vardiyalarla çalıştığını duydum," diye azarlıyor Tillie.

Lorraine ellerini havada oynatıyor. "Değerli ellerimin dinlenmeye ihtiyacı var." "O kıymetli ellerin vücuduma derin bir nefes aldırsa iyi olur.

zengin insanların aptalca sorularını cevaplamakla geçen uzun bir günün ardından

Sorular," diyor Autumn, bir şişe votkadan matarasını doldururken. Ne kadar içti? Her zaman böyle arkadaş canlısı mıdır, yoksa sarhoş mudur? "Hey, Abbi, nerede çalışacaksın?"

"Dışarıda çalışmam gerekiyordu ama beni Kat Hizmetleri'ne verdiler."

"Oh, işte oradayım! Yarın sabahki antrenmana birlikte gidebiliriz. Biz kızıllar birbirimize destek olmalıyız." Tillie'nin bundan mutlu olduğu belli. Belinda işleri yoluna koyar koymaz transfer edileceğimi söyleyip keyfini kaçırmak istemediğimden sessiz kalıyorum ve sadece gülümsüyorum.

"Outdoor ekibi zaten bir avuç erkek sapık. Hepsi bu sabah yoga ekibinin arkasında durdu ve onların yürüyüşlerini izledi.
Oturumlar," diye uyarıyor Rachel, gömleğini çıkarırken. Katie de onu takip ediyor. "Hızlıca bir duş alacağız. Seninle orada buluşuruz, tamam mı?"

"Elbette. Hey, Abbi. Geliyorsun, değil mi?" Autumn fermuarını çeker yelek.

> Çok yorgunum. Finaller yüzünden son iki haftadır neredeyse hiç uyumadım.

ve bu yolculukla ilgili gerginlik. Bilinmeyenin korkusu. Normalde iyi bir kitapla yatağıma kıvrılır ve uyuyana kadar kitap okurdum. Hatta e-okuyucuma dört aylık yaz gecelerini ve iş dışı saatlerimi geçirmemi sağlayacak yaklaşık elli roman yükledim.

Belli ki hepsi içiyor ve bunu gizleme zahmetine girmiyorlar. Üniversitedeyken insanlar bir araya gelirdi ama diğer kampüslerde olduğunu duyduğum şeylere kıyasla daha uysal ve gizli tutulurlardı.

Bunların hepsi benim için yeni.

Ama eğlenmek istiyorum. Ayrıca aklımı Jed ve Greenbank'teki *kızdan* uzak tutmanın en iyi yolu bu.

"Tabii. Evet." Onlar okulda hiç takılmadığım türden kızlardı, yine de bazen onların arkadaşı olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdim; "kalabalığın" bir parçası olmak.

"Harika! Kulübedeki alkol sübvanse edilmeyen tek şey ve çok pahalı, bu yüzden kendinizinkini getirmek isteyeceksiniz," diye uyarıyor Autumn ve ekliyor, "Tabii paranız yoksa."

Onlara içki içmediğimi itiraf etmeden önce dilimi ısırıyorum. Hayatımda hiç sarhoş olmadığımı.

"Al. Gelecek hafta stok yapmak için Homer'a gidene kadar paylaşabiliriz." Tillie matarasını elime tutuşturdu.

Ya reddedersem? Kendime onlarla birlikte kaybedenler kasabasına bir bilet mi almış olacağım?

Liseyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

"Hey, bize ateşin yanındaki kanepede yer ayırabilir misiniz?" Rachel soruyor. Başparmaklarını külotunun altına sokuyor ve yere düşene kadar çekiyor. Hem o hem de Katie odanın ortasında, çırılçıplak, görünüşe göre dünyayı umursamadan duruyorlar.

Bizim kampüste kızlar ortak banyolara gitmeden önce üzerlerini değiştirir ve havlularla örtünürlerdi.

Alışmam gereken başka bir şey daha.

Şişeyi ağzıma götürüyorum ve irkilmeme neden olan büyük bir yudum alıyorum.

~ ~ ~ ~~ ~ ~ ~ ~~

"Yani, sen bir es... esthe..." İsmi çıkaramıyorum ve bunun sebebinin kelime mi yoksa Tillie'nin bana pompaladığı alkol mü olduğundan emin değilim.

"Estetisyen. Evet." Katie kıkırdıyor, ipeksi sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Birkaç yıl Hilton'da çalıştım ama geçen Aralık'ta işten çıkarıldım. Wolf beni bu iş için sözleşmeli olarak işe aldı. Göreceğiz bakalım.

İşlerin nasıl gittiğini. Belki sezon bittiğinde kalıcı bir yere transfer olabilirim. Dünyanın her yerinde otelleri var."

"Bir estetisyen tam olarak ne yapar?" Güzellik salonuna en yakın olduğum yer Sheila'nın Main Street'teki Clip 'N' Color dükkânıdır. Annemin çocukluk arkadaşı olan Sheila, kendimi bildim bileli saçlarımı düzeltir.

"Güzellik ve bakımla ilgili her şey. Ben buyum. Sevdiğim şey bu." Bunu görmek için ona şöyle bir göz atmak yeterli. Mükemmel şekillendirilmiş ve boyanmış tırnaklar, parlayan bir cilt, şekillendirilmiş kaşlar. "Yüz bakımı, kimyasal peeling, mani-pedis, ağda, makyaj uygulaması."

"Bunların hiçbirini yaptırmadım," diye itiraf ediyorum.

"Gerçekten mi?" Mavi gözleri yüzümde geziniyor. O kadar da şaşırdığını sanmıyorum. "Kaşlarını almama izin vermelisin. On dakika falan sürer. En fazla."

"Acıyor mu?" Etrafıma bakıyorum, aniden birinin bu konuşmayı duyabileceğinden utanıyorum. Yine de böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Personel

Bir saat önce akşam yemeğini tıka basa yediğim zamana kıyasla loca kahkahalar ve müzikle canlandı. Bereli bir adam şöminenin yanında oturmuş akustik gitarını tıngırdatıyor. Burada bir piyano olsaydı, onun notalarına uymaya çalışırdım. Yaz boyunca evde olmamanın özleyeceğim tek yanı bu: aile odamızdaki piyanoya erişim. Altı yaşımdan beri çalıyorum; çoğunlukla kilise ilahileri. Bazen, Yaşlı Mollie

Simmons kendini iyi hissetmiyor, Peder Enderbey benden Pazar ayininde çalmamı istedi.

"Pek sayılmaz. En azından senin kaşların değil." Gülüyor. "Buna değer. Özellikle de yaz aylarında, kaşların için endişelenmek istemediğin zamanlarda.

Kollarınızın altında veya bikini bölgenizde kirli sakal. İsterseniz hepsini sizin için yapabilirim. Rachel'ınkini her zaman yapıyorum ve buna bayılıyor."

"Ama orası... *kel,*" diye geveledim, sonra kızardım çünkü onu daha önce incelediğimi itiraf etmiştim.

"Bu iyi bir görünüm, güven bana. Sadece söyle ve seni hemen

temizleyeyim." Katie göz kırpıyor. "Ve erkekler de buna bayılıyor."

Jed, bir kadının neden kendini küçük bir kız gibi göstermek istediğini anlamadığını söyledi. Biraz saç tercih edeceğini düşünmüştü. Acaba hala bunu tercih ediyor mu?

Yine de, artık Jed için bir şey yapmıyorum. Yine de... "Sarhoş olmalıyım."

Bardağını benim su şişemle tokuşturuyor. "Peki o zaman, şerefe Bu."

"Hey, Abbi. Bu gecelik yatıyorum. Birkaç dakika içinde kalkmamız lazım.

saat."

Birkaç saat mi? "Saat kaç?" Gözlerimi kısarak saatime bakıyorum; akrep ve yelkovan bulanık.

"Saat iki. Eğitim dokuzda başlıyor ve duş almak için sıra beklemek istemiyorsanız yediden önce oraya gitmeniz gerekiyor."

Kahretsin. Nasıl hala ayaktayım? Özellikle de saat dilimi değişikliği yüzünden. "Tamam. Geliyorum."

Katie kalçamı şefkatle sıkıyor, bu basit dokunuş beni bu yabancılar grubunun içinde daha da rahat hissettiriyor. "Çok uzakta değiliz. İyi geceler."

Ayağa kalkıyorum. Ve uzun boylu bir adama doğru tökezleyerek birkaç adım attım.

Beni sabitlemek için kollarını belime doluyor ama bırakmıyor. "Dur bakalım, küçük hanım. İyi misin?" Sesi aşağıdan geliyor gibi.

Güneyli. Büyüleyici bir güneyli ağzı var ama Tillie'ninkinden farklı.

Başımı arkaya eğiyorum ve gülümseyen zümrüt yeşili gözlerine bakıyorum. "Evet.
Ama yine de beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Bana sırıtıyor. "Çok tatlı bir şeysin."

"Sevimli olmak istemiyorum," diye homurdanıyorum. "Şirinler kenarda kalırken, "ateşli" erkek arkadaşım tarafından kanepeye yatırılıyor çünkü kontrol edemiyor
kendisi."

Bu yüksek sesle söylenmemeliydi.

"Whoa." Adam ellerini havaya kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. Kendimi ondan kurtarıyorum ve yüzüm yanarak Tillie'ye doğru sendeliyorum, fısıldayarak, "Ben
bunun için seni ve şeytan suyunu suçluyorum."

"Suyunu getirdim. İhtiyacın olacak." Bir kolunu benimkine doladı ve beni kapıdan çıkarıp gecenin içine doğru götürdü.

"Burası daha önce olduğundan daha sıcak. Nasıl daha sıcak oldu?"

Her yirmi adımda bir lamba direkleriyle aydınlatılmış patikada ilerlerken kıkırdamaları karanlığa karışıyor. "Jim Beam'in büyüsü, işte böyle."

"Aksanını seviyorum. Bunu biliyor musun? Gerçek bir şey olsaydı aksanını öpebilirdim. O kadar sıcak. Burası çok güzel değil mi? Yani," başımı arkaya yatırdım, "şu gökyüzüne bak. Böyle bir gökyüzü sadece

her yerde."

"Kuzey ışıkları hakkında bir şeyler okuyup duruyorum. Gitmeden önce onları görmeyi umuyorum."

"Aurora Borealis," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gülümseyerek beni yönlendirmesine izin veriyorum. Bu bir manzara olurdu.

İleriden gelen sesler ve kahkahalar kulağıma çarpıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor Tillie takdirle ve ben de dikkatini neyin çektiğini görmek için gözlerini takip ediyorum. Erkekler duş odasından üç adam çıkıyor, bellerine sardıkları beyaz havlular karanlıkta parlıyor.

Her biri geniş ve sert ve kaslarla dalgalanıyor.

Gözüm hep Jed'in üzerindeydi. Şubat ayından beri gözüm kimseyi görmüyor, kimseyi bir saniye bile düşünmek istemiyorum. Belki uzaklıktan ya da buradaki yabancı dünyadan, belki de alkolden, ama bu manzarayı takdir ediyorum. Alkol kesinlikle onları utanmadan süzmem için bana güven veriyor.

"Ve bu da senin Açıkhava ekibin olacak." Birkaç adım daha yaklaşan Tillie

"İyi akşamlar beyler. Yarı çıplak dolaşmak için hava biraz soğuk, sizce de öyle değil mi?"

Ona en yakın olan, adımlarında rahat bir çalım olan sarışın yavaşlıyor. "Beni ısıtmayı mı teklif ediyorsun, Tillie?"

Sanırım çoktan tanışmışlar.

"Kamaranızdaki cüppeler bunun için." Kadın ona aldatıcı derecede tatlı bir sırıtışla karşılık veriyor. Bu güneyli bir şey olmalı, çünkü güneydeki bütün kadınlar bu gülümsemeye sahiptir.

Adam onun kişisel alanına giriyor -ve kollarımız hâlâ bağlı olduğu için varsayılan olarak benimkine de- ama o yerinde duruyor. "Ama sen çok fazla

daha sıcak." Güzel mavi gözleri dönüp bana yerleşiyor. "Peki bu güzel genç bayan kim?"

"Bu Pennsylvania'dan Abbi." "Başka

bir oda arkadaşı mı?"

"Bu doğru."

Bakışlarını tekrar Tillie'ye çevirerek, gözleri onun diri göğsüne yerleşiyor ve mırıldanıyor: "Senin o kulübene girmek için neler yapmazdım."

Gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı kulübemize gelmekten bahsettiğini anlayamıyorum ama her iki durumda da seks içerdiğini biliyorum.

"Kümesteki tilki gibi, değil mi? Hepinize iyi geceler." Tillie beni onun etrafından dolaştırıp patikanın ilerisine götürüyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve hâlâ bizi izlediklerini görüyorum. Sarışın olan bana göz kırpıyor ve aptal sırıtışımın yüzümü ele geçirmesine engel olamıyorum.

"Onları nereden tanıyorsun?"

"Dün gece Connor'la tanıştım. Yeni yayılmış tereyağı kadar

yumuşak biri. İş durumunu çözerlerse ona dikkat et. Seni büyüleyecek.

"Öğle yemeğine kadar pantolonunu indiririm."

"Belki de bu iyi bir şey olur. Jed artık her gün jezebel için pantolonunu çıkarıyor ve o geri gelmeye hazır olana kadar bacak bacak üstüne atmamı istiyor. Neden tüm eğlenceyi o yaşasın ki?"

"Jed mi? Eski erkek arkadaşın mı?"

"Eski nişanlı." "Eski" unvanını hak ettiğim için hâlâ uyuşmuş durumdayım. "Beni aldattı ve kalbimi kırdı, ama benim onu bu durumdan kurtarmasını beklemem gerekiyor.

onun sistemi. Bu yüzden Alaska'dayım." Normalde Jed'den söz edildiğinde boğazımda oluşan düğüm bir kez olsun aşağıya inip gözden kayboluyor. Bu beni rahatlattı. Belki de onu unutmanın sırrı budur. Alkol ve açık saçık giyimli yakışıklılar.

"Ah." Kollarımı sıkıyor. "Endişelenme tatlım. Burada sana Jed'i ve Jezebel'i unutturacak pek çok şey var."

"Jed ve Jezebel. Bu bir oyunun adı falan olabilir." "Abbi Seksi Bir Adamla Ödeşiyor' oyununu izlemeyi tercih ederim."

Gülüyorum. Tillie çok tatlı ve sevecen. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Kollarımı ona dolamak ve kocaman bir sarılma isteği duyuyorum, ben de öyle yapıyorum.

Melodik kahkahası geceye yayılıyor. "Oh, Yüce Tanrım. Belki bir dahaki sefere bu kadar çok Jim Beam içmezsin. Sabah pişman olabilirsin."

"Ama buna değecek, çünkü bu gece çok eğlendim."

Annem belli ki daha önce hiç sarhoş olmamış, çünkü sarhoş olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu bilseydi, beni bundan mahrum etmek istemezdi. Öyle bir hale geldim ki

Diğer Wolf çalışanlarının yanında çok çabuk rahat ettim.

"Evet, göreceğiz. Yatmadan önce o suyu bitirdiğinden emin ol. Belki biraz da Advil alırsın."

Yedinci kabin çok erken geldi ve kendimi uzun zamandır ilk kez canlı hissediyorum. "Burada birkaç dakika daha takılacağım, temiz havanın tadını çıkaracağım. Kafamı toplamama yardımcı oluyor."

"Pekala. Ama içeri girerken sessiz ol, duydun mu? Lorraine çoktan yattı." Tillie anahtar kartını okutur ve içeride kaybolur.

Yürüyüşe çıkmak istiyorum. Personel köyü kulübenin arkasında yer alıyor ve kalın bir sedir çit ve dekoratif çitle misafir bölümünden ayrılıyor. Biraz gizli bir bahçe gibi. Gün ışığında orayı araştırmak istiyorum. Ancak şu anda, ihtiyacım olursa diye elimde cep fenerim, çakılların altında çıtırdayan spor ayakkabılarımla patika boyunca dolaşıyorum. Gecenin bir yarısı bile çok güzel. Yollar iyi aydınlatılmış ve her yerde güvenlik kameraları var. Kendimi güvende hissediyorum. Normalde geceleri tek başıma dolaşmak konusunda pek rahat değilimdir. Eminim otel birkaç gün içinde açıldığında, bu mutlak sessizlik lüksüne sahip olamayacağım.

Bir sincap dalından sıçrayıp önümdeki patikadan koşarak geçince bir an durakladım. Vahşi bir hayvanla yüz yüze gelme konusunda endişelenmeme gerek var mı? Hayır. Belinda çevredeki elektrikli çitlerden bahsetmişti.

Çitlerin yanından geçip ana misafir alanına doğru ilerlerken, üstümdeki balkonlardan oluşan bal peteğine bakıyorum. Her biri yakında misafirlerle dolup taşacak. Görünüşe göre hepsinde jakuzi var. Daha önce hiç jakuziye girmemiştim. Gerçi bunlar sadece misafirler için. Açık ve kapalı havuzlar ve kaplıcalar da öyle. Temelde personelin yüzmesine izin verilen tek şey, henüz görmediğim küçük personel plajındaki koy gibi görünüyor.

Suyun ne kadar soğuk olduğunu merak ediyorum.

Havadan daha mı sıcak? Parmaklarımı daldırıp kontrol edebilirim.

Düşünmeye fırsat bulamadan, daha önce geldiğim rıhtıma doğru giden patikadan aşağıya dönüyorum ve ayağımı toparlayamadan bir kayaya takılıp tökezliyorum. Ben sarhoşum. Suya yaklaşırken daha dikkatli olmalıyım.

Geceleri rıhtım pitoresktir, kenarları fenerlerle ve birkaç otobüs ışığıyla işaretlenmiştir. Bunun ötesinde karanlık ve yıldızlardan başka bir şey yoktur.

Ayaklarım bir gümbürtüyle sedir tahtalarına çarptı. "Şşşt!" Uyarıyorum ve sonra gülüyorum, çünkü burada kimse yok ve ben kendi kendime konuşuyorum. Uzun patikadan aşağı iniyorum, feribotun

yanından geçiyorum, büyük beyaz bir teknenin yanından geçiyorum, dalgalar

sessizce yumuşak bir gümbürtü sesi çıkararak, ucunda bir ışık bulunan uzun bir çubukla işaretlenmiş sonuna kadar.

Dizlerimin üzerine çökerek öne doğru eğildim ve parmak uçlarımı dışarı doğru uzattım.

Gözlüklerim burnumdan kayıyor ve derin sulara düşüyor.

"Hayır!" Onları yakalamak için işe yaramaz girişimimle kolumu uzağa uzatarak ağlıyorum.

Arkamdan gelen ani bir ayak sesi, ellerim belimi kavrayıp beni geri çekmeden ve ayağa kaldırmadan önce aldığım tek uyarı.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırıyor öfkeli bir erkek sesi.

"Gözlüğüm düştü!" Ağlıyorum.

"Unut onları. Gittiler."

"Onları unutamam!" Onlar benim tek gözlüğüm ve onlar olmadan bir metre önümü bile zor görüyorum. Tabii ki lens getirdim çünkü dışarıda çalışırken onları takıyorum ama gözlüklerime *ihtiyacım var*.

"Gittiler," diye tekrarlıyor. "Burada ne işin var senin?"

"Suyun ne kadar soğuk olduğunu görmek istedim." Elleri hâlâ düşeceğimden korkuyormuş gibi belimi kavrıyor. Onları fırçalamaya çalışıyorum ama mengene gibi tutuyorlar.

"Sana söz veriyorum, buz gibi. Gerçi neredeyse suya düşüyordun ve bunu kendin de fark ettin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Abartıyorsun."

"Başından beri seni izliyordum. Buraya kadar iki ayağının üzerinde gelebilmene bile şaşırdım."

Beni tam olarak kimin azarladığını görmek için gözlerimi kısarak ışığa bakıyorum ama sırtı elektrik direğine dönük ve yüzü gölgede. Tek görebildiğim koyu renk bir tutam saç ve sakal. "Gecenin bir yarısı neden burada gizleniyorsun ki?"

"Pusuda beklemiyordum," diye mırıldandı. "Teknemde huzurlu bir gecenin tadını çıkarıyordum ve senin rıhtımda tökezlediğini duydum."

Kaşlarımı çatarak, şimdi eskisinden daha da bulanık olan söz konusu tekneye bakıyorum. "Orada kimseyi fark etmedim."

"Hiç şaşırmadım. Gel hadi. Yatağa gitmen gerek." Eli belime dolanıyor ve beni kıyıya doğru itiyor.

Nadir görülen bir meydan okuma dalgası. Zorba annemden binlerce kilometre uzağa sadece bir yabancı tarafından azarlanmak ve emir almak için uçmadım. Parmağımla göğsüne vuruyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sen benim patronum değilsin. Benim patronum patronumdur. Ve o bana patronluk taslayabilir." Bunun çok anlamlı olduğundan emin değilim.

"Peki o kim?" Ses tonuna eğlence karışıyor.

"Bilmiyorum. Victoria's Secret modelleriyle yatan ve kadınları iç çamaşırı gibi değiştiren kibirli, büyük, kötü kurt bir milyarder. O

tam bir pislik gibi geliyor. Ama sen o değilsin. Sen..." Şimdi onun göğsüne yaslanıyorum. Geniş, sağlam bir göğüs, kasları bana karşı sert. Onu dürtmek için kullandığım elimle yüzünü kaplayan birkaç haftalık büyümeye dokunmak için uzanıyorum, parmak uçlarım kaba saçları çiziyor.
"Bir oduncu."

"Bir oduncu."

"Evet. Bu sakalla ve bununla," elimi açık duran pazen kareli ceketine, sonra da altındaki gömleğe sürterek karnının çıkıntılarını inceliyorum. "Kesinlikle bir oduncu. İçerideki dev şömine için odun kesmek üzere oduncu mu tutmuşlar? Diğer her şey için adam tutmuşlar. Yani, cidden, kim Alaska'ya odun kesmeye gelir ki?
kasık bölgelerine ağda yaptırıp saçlarını boyatıyorlar mı? Ve yine de tam hizmet veren bir salon var!"

Elleri yine belimi buldu. Geriye doğru birkaç adım atıyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor.

Ama ben kendimi zorladım. "Gözlüklerim için suyu kontrol edene kadar hiçbir yere gitmiyorum! El fenerim var!" Bağırıyorum, onun susmasını kazanıyorum.

İçini çekti. "Seni kulübene geri götürmeme izin verir misin? *hemen* sonra?"

"Bunu yaptığım zaman, seninle yatağa girmekten mutluluk duyacağım. Seninle değil. Ben yatacağım. Bir oduncuyla yatmayacağım." Dilim kalınlaştı

ve yavaşça saçma sapan kelimelerime takılıyor.

"Tamam. Ama ben hep seni tutacağım. Patronun hiçbir çalışanının boğulmasına ihtiyacı yok."

"Anlaştık."

Beni tekrar kenara götürüyor ve benimle birlikte dizlerinin üzerine çöküyor. "Kıçının üstüne otur yoksa ikimizi de içine çekeceksin."

"Bir hanımefendiyle böyle konuşulmaz."

Homurdanıyor. "Bir katır kadar inatçı ve bir İrlandalı kadar sarhoş olduğunda öyledir."

Emrini yerine getirirken rıhtımın nemli soğuğu kot pantolonumdan sızıyor. İri, güçlü elleri var ve ben eğilip cebimdeki el fenerinin küçük ışık huzmesini aşağıdaki bulanık sulara tutarken ince orta kısmımı sıkıca kavrıyorlar. Suya daha yakın olan eli yukarı kayarak göğsümün altında duruyor. Kısa bir süre bu iri yarı oduncuya bana uygunsuz bir şekilde dokunduğunu söylemeyi düşünüyorum ama bir parçam şu anda umursamıyor.

"Onları göremiyorum." Su seviyesi beklediğimden çok daha düşük. Parmak uçlarımla üstünü bile sıyıramıyorum. Beni tutmak için orada olmasaydı düşebilirdim.

"Yok artık." Görünüşte hiç çaba sarf etmeden beni ayağa kaldırıyor, hızlı hareket dünyanın biraz dönmesine neden oluyor. "Nerede kalıyorsun?"

"Kabin..." Sonunda yüzünü ilk kez gördüğümde kelimelerim kayboluyor, bir ışık akımı içinde yıkanıyor. Çelik mavisi gözleri bana bakıyor. Yüzünü kaplayan ağır sıyrıklara rağmen çenesinin güçlü ve köşeli olduğunu söyleyebilirim. Ve o ağız... O dolgun dudaklara tamamen perçinlenmiş durumdayım. Kendime engel olamıyorum. Uzanıp parmak uçlarımla onları sıyırıyorum, dış kenarlarındaki saç telleri tenimi gıdıklıyor. Göründükleri kadar dolgun ve yumuşaklar ve benim için hafifçe ayrılıyorlar, parmak uçlarımın ıslanmasına yetecek kadar ve sıcak nefes tenimde kayıyor.

Dudaklarım aralanırken midemde kelebekler uçuşuyor.

İnsanların alkolün algınızı değiştirebileceğini, sizi birinin ayıkken olduğundan daha iyi göründüğüne inandırabileceğini söylediklerini duydum. Sanırım buna bira gözlüğü diyorlar. Ama ben içmiyordum. bira ve ayrıca gözlerimin beni bu şekilde aldatması Şeytan'ın zalim bir oyunu olurdu.

Gerçek hayatta hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum ve sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. Ama sorun değil, diyorum kendime. Bu doğru ve
bilmesi gerekiyor.

Cesaretimi toplayıp dikkatimi ağzından gözlerine kaydırdığımda, yoğun bakışlarının üzerimde ağırlaştığını, bakışlarımın üzerinde kaydığını görüyorum.

dudaklarımın üzerinde durmadan önce. Eğildi, dudakları dudaklarıma uzandı.

Benimkiler. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, üzerimdeki hissini bekliyor, sert mi yumuşak mı, talepkâr mı yoksa teslimiyetçi mi olacağını merak ediyorum. Böyle bir adam nasıl öpüşür?

Bırakmak istiyorum, bu yabancının benimle ne isterse yapmasına izin vermek istiyorum.

Geri çekilir ve başını hafifçe sallar. "Hadi seni eve götürelim. Hangi kabindesin?"

"Yedi." Duraksıyorum, tekrar yukarı bakıyorum, gözlerim o yakışıklı yüzde geziniyor. "Cidden, ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

"Pekâlâ, seni *hemen* eve götürelim." Bir kolunu dizlerimin arkasına, diğerini omuzlarıma doladı ve beni kucaklayarak yukarı kaldırdı.

"Yürüyebiliyorum!" Yine de, bu adamın kollarında olmak, kolumun bu büyük, güçlü boynuna sarılması ve vücudumun bu göğse bastırılması çok yeni ve heyecan verici.

"Yavaş, tökezleyen ve kör, evet. Ama senden kurtulmam gerek Şimdi
."

"Benden *kurtulmak mı*? O kadar kötü müyüm?"

Odağı önümüzdeki yola kilitlenmiş durumda. "Sen sarhoşsun ve ben tam olarak nereye gittiğini bilemez. Olamaz, hepsi bu. Kişisel algılama."

"Ve bu tam olarak nereye gidiyor?" Cidden beni öpmek üzere miydi? Hayır, bu mümkün değil. Böyle görünen bir adam, oduncu olsun ya da olmasın, benim gibi bir kızı öpmeye çalışmaz.

Karanlık, alçak kıkırdaması gecenin havasını dolduruyor. "Şu anda naz mı yapıyorsun yoksa gerçekten bu kadar bilgisiz misin anlayamıyorum." Cevap vermediğimde bakışları bir anlığına benimkilerle buluşuyor. "Senin gibi bir kızın bu gece gitmemesi gereken yerlere."

Homurdanıyorum. "Harika. Şimdi de benim namusumu mu koruyorsun? Annem mi çağırdı seni?" Beni görmezden gelerek yürümeye devam ederken ona bakıyorum. "Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz bir."

Benden on yaş büyük. Otuz bir yaşında ve öyle bir yüzü var; bahse girerim bir sürü kadınla yatmıştır. Bahse girerim tecrübelidir. Şu anda bedenimi sıkıca kavrayan parmaklarıyla bana her türlü şeyi öğretebileceğine bahse girerim. Jed'in yapamayacağı ya da yapmak istemediği şeyleri. Jed'le ilgili düşünceler midemi bulandırıyor. Onları çabucak uzaklaştırıyorum. "Senin bir
kız arkadaş?"

Tereddüt ediyor gibi. "Hayır."

"Ben de bilmiyorum. Erkek arkadaştan bahsediyorum. Benim bir erkek arkadaşım *vardı*. Aslında bir nişanlım. Adı Jed. Önümüzdeki yaz evlenecektik ama beni o sürtükle aldattı." Arabanın altındaki çakıllar çıtırdıyor.

Oduncunun ayakları ben saçmalarken. "Annem bu tür şeylere

kadın-jezebel. Onu gördüm. Güzel ve seksi, sanırım onun için beni neden terk ettiğini biliyorum. Her neyse, onun yaban yulaflarını ekmesini beklemem gerekiyordu. Beklememi istedi, geri geleceğini söyledi. Ailelerimiz onun bana geri döneceğinden çok emin."

"Ve onu geri alacaksın, değil mi?" Ses tonu benimle alay ediyor, sanki bu fikre hem şaşırmamış hem de tiksinmiş gibi.

"Hayır. Yani, sanmıyorum." İç çektim. Kimi kandırıyorum ki? O yüzüğü derin sulara atmak yerine elimde tutmamın nedeni buydu. "Ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacağını ve sürünerek geri dönüp af dileyeceğini ummaktan başka bir şey yapamıyorum."

"Ve sen de ona vereceksin." Yine, soru değil.

"Hayır!" Bir an sonra homurdanarak "Belki" diyorum. Hayır. Onu affettiğim için; beni çok kötü incitmediği için değil. "O benim bildiğim tek şey. Çok uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı. Her şeyi planlamıştık. Şimdi, kayboldum."

Lumberjack bunu dinlemek istemiyor; yüzündeki sert ifadeden bunu anlayabiliyorum. Ama bu konuyu daha önce tarafsız biriyle konuşmamıştım. Arkadaşlarım Jed'i küçümsemem gerektiğini söylüyor, evdeki herkes de acele etmememi.

Her nasılsa tüm bunları bir yabancının üzerine yıkmak terapi gibi geliyor.

"Acınacak halde olmak *istemiyorum.* Onun için orada olmak *istemiyorum.*

geri gelirse. Onu aşmak, hayatıma devam etmek istiyorum." Hüzün göğsümü dolduruyor. "Ama beş yaşından beri sevdiğin birini unutmak çok zor."

Lumberjack tek kelime etmiyor. Bu sinir

bozucu. "Bunu nasıl yapacağım?"

Bakışlarımla buluşmak için dönüyor, ağzı bu pozisyonda sadece birkaç santim uzakta, o kadar yakın ki iç çekişi tenimde kayıyor. Odağını tekrar yola çevirmeden önce aldığım tek cevap bu.

Şimdi ona açıldım ve duramıyorum. "İşte bu yüzden Alaska'ya geldim. Bir süreliğine hayatımdan uzaklaşmak istedim, en azından üniversiteye geri dönmek zorunda kalana kadar. Sonrasında ne yapacağımı bilmiyorum. Jed ve ben eve geri dönecektik, evlenecektik ve çiftliği devralacaktık. Ve bol bol seks yapacaktık. Seks, seks ve daha fazla seks. Sizin için her şey seksten ibaret, değil mi?"

Derin bir nefes alıyor ve bedenimi kollarına daha sıkı sarıyor.

"Şimdi de memleketimin etrafında cadalozu gezdirmekle meşgul, Ben Alaska'dayken muhtemelen özel yerlerimizde her türlü seksi yapıyordur. Benden kimseyle birlikte olmamamı istedi. Buna inanabiliyor musun? Başka bir kızla takılıyor ve benden onu beklememi, kendimi düğün gecemize saklamamı istedi. Buna inanabiliyor musun? Hiç bekler miydin

Eski sevgilin seni böyle bekleyecek mi? Gidip biriyle yapmalıyım, böylece geri dönerse, 'çok geç' diye bağırabilirim. Sana bakire eş yok.' diye bağırabilirim. Artık bakire olmak istemiyorum. Burada benimle seks yapacak birini bulmam lazım."

Lumberjack'in ayak sesleri kesiliyor ve bir yığın halinde düşeceğimizden korkarak boynunu sıkıca kavrıyorum. "Sen kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir. Bir yanımın hâlâ onu sevmesinden nefret ediyorum. Çok fazla geçmişimiz var. Ama sonra bir parçam..." Başımı arkaya eğip uçsuz bucaksız

Yukarıdaki yıldızların genişliği. Yukarıda bir yerde olduklarını biliyorum ama artık onları göremiyorum.

Omzuyla başımı dürtüyor. "Benden bayılmak yok."

Başımı kaldırıp vücuduna yaslıyorum, soğuk burnum boynuna değene kadar içine gömülüyorum. Derin nefes alıyorum. "Güzel kokuyorsun.

Pahalı. Bu kolonya mı, tıraş losyonu mu, sabun mu, yoksa-"

"Tanrım," diye tıslıyor. "Normalde bu kadar çok konuşur musun?"

"Hayır mı? Sanmıyorum. Alkolden olmalı. Daha önce hiç sarhoş olmamıştım. Çok eğlenceli."

Şimdi kıkırdıyor, göğsümün derinliklerinde ve daha aşağıda, karnımın çukurunda hissettiğim alçak bir gümbürtü. "Bunu düşünmeyebilirsin yarın sabah."

Nerede kalmıştım? Oh, doğru... Jed. "Bir parçam ondan nefret ediyor. Birbirimizin ilkleri olmamız gerekiyordu ama o gitti ve
Bunca zaman sonra başka biriyle, çünkü o bir erkek ve bekleyemeyecek kadar zayıf. Bana sorsaydı, bekleyemeyeceğini söyleseydi, yapardım. Neden bana sormadı ki?"

Lumberjack cevap vermeyince üsteliyorum. "Konuşmayı nasıl sürdüreceğini bilmiyor musun?"

Sert yüzü bir sırıtışla çatlıyor. "Yaptığımız şey bu mu?" Aşağıya bakıyor ve benim ona gülümsediğimi görmeyince yüzü yumuşuyor.

"Anlamıyorum." Aniden beklenmedik bir duygu dalgası beni vuruyor ve ne olduğunu anlamadan sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. "Onun için yeterince güzel olmadığım için mi? Her zaman beni böyle sevdiğini söylerdi, yüzlerini makyajla sıvayan diğer kızlar gibi değil. Ama sonra dönüp onlardan biriyle çıkmaya başladı! Belki de makyaj yapmam gerekiyordur?" Oduncunun yüzüne bakıyorum, gözleri dümdüz karşıya kilitlenmiş. "Makyaj yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Çenesi gerildi. "Hayır."

Boştaki elimle gözyaşlarımı siliyorum. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun? Sade olduğumu biliyorum. Sadece hiçbir zaman o kız gibi şeylerle ilgilenmedim."

Sonunda mavi gözleri patikadan kayarak benimkilerle buluşuyor ve dudaklarıma, oradan da göğüslerimin göğsüne dayandığı yere kaymadan önce uzunca bir süre duruyorlar. "Onunla sevişsen de sevişmesen de seni aldatacaktı. Yapmadığın için mutlu ol."

Bu beni rahatlatır mı bilmiyorum. Ama soruma cevap vermediğini biliyorum. "Yani, ben..." Kullandığı kelimenin üzerinde duruyorum, kendimi onu söylemeye ikna edemiyorum. "Başka biriyle mi birlikte olmalıyım? Ya da
bekle?"

Alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor, sanki sözlerini tutuyormuş gibi.

"Onu nasıl unutabilirim?" Sesim neredeyse yalvarır gibi.

"Önümüzdeki dört ayı akla gelebilecek her pozisyonda biriyle sikişerek geçirerek."

Bunu birden fazla kez düşünmedim desem yalan olur. Ama her seferinde acı ve reddedilme duygusuyla, ileride pişmanlık duymama neden olacağını bildiğim bir yerden geliyordu. "Sadece 'birini' istemiyorum." Şu anda, vücudumun ona verdiği tepkiye bakılırsa, oduncuyu istiyorum.

Parmak uçlarımla boynunun arkasını izliyorum. Kolları çok güçlü, vücudu çok sıkı, yüzü çok çarpıcı. Vücudumun her zerresi onunkiyle uyum içinde, tenim bu ellerin bana dokunduğu düşüncesiyle karıncalanıyor

Çıplak ten. Bu kadar büyük ve erkeksi biriyle çıplak olmak nasıl bir şey olurdu?

Titrek ama alışılmadık derecede cesur parmaklarımın arasında küçük kıvırcık saç tutamlarını döndürüyorum. "Hiç bir bakireyle birlikte oldun mu?"

Hafif bir tıslamayla nefes alıyor. "Uzun bir süre için

değil." "Neden?"

"Kadınları küçük kızlara tercih ederim."

Bu terslemenin yakıcılığına karşı yutkunuyorum. Bana küçük bir kız diyor. "Yani tecrübesizlik seni rahatsız mı ediyor?"

"Bana hiç çekici gelmedi." Dudaklarına hınzır bir gülümseme dokunuyor. "Yine de uzun süre deneyimsiz kalmayacaksın."

Sanki seks aramızda gerçek bir olasılıkmış gibi konuşma şeklinden bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor ve neredeyse anında tüm vücudumu bir kızarıklık kaplıyor. Gergin sırıtışımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak, parmaklarımı tekrar sakallarında gezdirmek için uzanıyorum. Bu nasıl bir his olurdu
Beni öptüğünde tenime nasıl dokunur? Sakallı bir adamı hiç öpmedim. Jed'den başka kimseyi öpmedim. "Eminim yüzünü tıraş etseydin daha da güzel olurdun." Çenesinin kenarını yavaşça okşayıp altında nasıl göründüğünü hayal ettiğimde çenesi geriliyor.

"Belki de daha güzel olmak istemiyorumdur."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Oduncu." Başımı tekrar geniş gövdesine yaslıyorum, yüzümü kalın boynuna daha da gömüyorum çünkü orası çok güzel ve sıcak hissettiriyor. Gömleğinin düğmelerinden birinin açıldığını fark ediyorum. Onun için düzeltmek niyetiyle düğmeye uzanıyorum ve bu sırada yanlışlıkla bir diğerini çekiştiriyorum. "Oops. Özür dilerim." Tek elimle düzeltmeye çalışırken parmak uçlarım sıcaktan kavrulan teninde kayıyor. *Aman Tanrım. Bu adamın göğsü*.
"Taş gibi sert" ne demek şimdi anlıyorum. Teni pürüzsüz, hafif bir saç çizgisi ortadan aşağıya doğru uzanıyordu. "Burada, köyde mi kalıyorsun?"

"Elbette."

"Hangi kabin?"

"Neden?"

"Çünkü belki yarın seni bulmak istiyorumdur?"

"Bulamayacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

Ukala bir sırıtış beliriyor. "Çünkü bu gecenin herhangi bir bölümünü hatırlarsan, yazın geri kalanında benden uzak duracaksın."

Boynuna doğru kaşlarımı çatıyorum. "Beni çözdüğünü sanıyorsun. Ya sadece merhaba demek istersem?"

"Seni buralarda göreceğime eminim."

"İyi." Ben konuşurken dudaklarım teninde geziniyordu. Şimdi dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, çünkü bu dudaklarım olmadan yapabileceğim en yakın şey.

Aslında onu yalıyordum. "Tadın tuzlu."

Titrek bir nefes alıyor ve hızlanıyor.

Az önce oduncuyu mu tahrik ettim? Jed kulak memesini emdiğimde böyle nefes alırdı. Egomun şu anda böyle bir desteğe ihtiyacı vardı. "Ya seni başka şeyler için bulmak isteseydim?" *Dostum, alkol beni cesur yapıyor.*

Uzun bir duraklama oldu. "Başka ne gibi şeyler?"

Serin burnumu boynunda ileri geri gezdiriyorum. Sert bir yutkunmayla boyun kasları geriliyor. "Biliyorsun..."

"Söyleyemiyorsun bile, değil mi?"

"Ayıkken değil," diye itiraf ediyorum. "Ama bu gece sarhoş Abbi var, yani şanslısın."

"O zaman söyle," diye mırıldanıyor, sesi aniden alçak ve alaycı.

Artık köye girdik. Birazdan kulübemde olacağım ve oduncuyla geçirdiğim zaman ve bu alışılmadık cesaret sona erecek. Derin bir nefes alarak başımı, ağzım kulağına ulaşacak kadar kaldırıyorum. "Senden istesem beni becerir misin?"

Göğsü bana doğru yükseliyor ve sonra nefes veriyor. "Belki." Zaten derin olan sesi boğuklaşıyor ve bu tek kelimeyi tam bacaklarımın arasında hissediyorum. "Peki başka?"

Kıkırdamalarıma utanç karışıyor. "Daha fazlası mı var? Bilmiyorum. İlk aşamayı hiç geçmedim. Bana dokunan bir erkek bile olmadı.

aşağıda."

"İşte geldik. Yedinci kabin."

Ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yere çarpıyor ve vücudunun bana karşı olan hoş sıcaklığını kaybediyorum. Uzandım ve tuttum
Ceketini avuçladı, yer sarsıldı.

"Anahtarın nerede?" diye fısıldar, görünüşe göre acelesi
vardır. "Arka cebimde." Çakıl taşına kaşlarımı çatıyorum.
Hareket ediyor.

Kolları beni sarıyor, biri belime yerleşiyor. Sağ cebimi ararken sıcak parmakları popomda kayıyor.

"Yanlış olan." Kıkırdıyorum, yüzümdeki geniş sırıtış hiç şüphesiz
aptalca. Elini hızla geri çekip diğer elini arıyor ve
Kart
.

"Kıçıma dokundun. En azından bana adını söylemelisin."

Duraklıyor, gözleri anahtarda ve kapıda. İç çekerek teklif ediyor, "Ben Henry."

"Hmm... Henry." Göğsüne yaslanıyorum -tamam, düşüyorum- ve kollarımı beline dolayarak sarılıyorum. Çarpıcı bakışlarını görmek için başımı arkaya eğdim.
Kabin kapısının ışığı altında aydınlanan yüzümle fısıldıyorum, "Peki, şu konuştuğumuz şey hakkında."

Çenesi geriliyor ama gözlerinde eğlence dansı gördüğüme eminim. A
Örgümden nazikçe çekince başım daha da geriye düşüyor. Dudaklarım

O eğilirken kendimi öpücüğe hazırlıyorum. "Beni yemlemeyi bırak ve uyu."

Ona en iyi surat asışımı yapıyorum ama doğrusu başım dönmeye başlıyor. Artık uzanmam gerekiyor. "İyiyim. Beni eve getirdiğin ve o buz gibi suya düşmeme izin vermediğin için teşekkür ederim. Bu arada, benim adım Abbi. Bazıları bana Abigail der ama ben bundan nefret ederim. O yüzden seni bir daha görürsem bana öyle deme."

Mükemmel ağzı tam orada, bana o kadar yakın ki naneli nefesinin kokusunu alabiliyorum. Ve tadına bakmak istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi şu anda onun dudaklarını hissetmek ve tatmak istediğim kadar kötü istediğimi sanmıyorum.

Şansımı kaybetmeden önce parmak uçlarıma uzanıyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, ensesinin kenarı beni gıdıklıyor. Tenime doğru nefes veriyor ve ben de gözlerimi kapatıp bu hisle titriyorum. Yine de henüz geri çekilmedi ve ben de devam ediyorum, ağzımı onunkine bastırmadan önce dilimi dudaklarının üzerinde bir kez gezdiriyorum, üst dudağını tereddütlü, tatlı bir öpücükle benimkinin arasına alıyorum, umarım karşılık verir.

Ağzı menzil dışında kalacak kadar geri çekiliyor ve kartımı okuyucuya sokuyor. Kilit açma mekanizmasının sesi duyuluyor ve ışık yeşil renkte yanıp sönüyor. Kapıyı benim için iterek açıyor ve beni içeri sokuyor.

Karanlık. Hayal kırıklığıyla dolup taşıyorum ve reddedildiğim için

gözyaşlarımın eşiğindeyim.

Tam eşikten adımımı atarken, güçlü bir el belimin önünü avuçluyor. Eğiliyor, serin burnu kulağımın üzerinde kayıyor ve benden küçük bir nefes çalıyor. "Anlaşılan *bazıları* bana büyük kötü kurt diyor," diye fısıldıyor. "Ama ben bundan hoşlanıyorum."

Kulübenin içindeyim, kapı kapalı ve oduncum daha kelimeler tam olarak algılanmadan gitmiş.

"Aman Tanrım!" Kendimi alnımdan tokatlayarak bağırıyorum. Odada bir dizi hırıltı ve susturma sesi duyuluyor.

Wolf Cove serisine bugün başlayın

Wolf Bait (#1)

Kurt Isırığı (#2)

Kurt Avı (#3)

Kurt Teslimiyeti (#4) mevcut 2017

Yazar Hakkında

Nina West şehirde yaşıyor ama yazlarını kocasıyla birlikte vahşi doğada geçiriyor. Bir elinde dumanı tüten bir fincan kakao, diğer elinde ise kızgınlık dolu buharlı bir hikâye olmasını seviyor.

Beni Twitter'da takip edin:

http://twitter/com/theninawest

Facebook'taki yazar sayfamı takip edin:

http://facebook.com/AuthorNinaWest